

Biblioteka
Ojców Kamedulów
w Bieńszewie

Biblioteka
Ojców Kamedulów
w Bieńszewie

FAS

Ad u
à l
Con

R
Tand

N

TYP
0/2

FASCICULUS MEDITATIONUM
VIÆ PURGATIVÆ

Ad usum præcipuè Sacerdotum,
à R. P. NICOLAO RUGGERI,
Congregationis Piorum Opera-
riorum Alumno

COLLECTUS;

*Jam quarta vice,
in Typographia Florentina,*

REIMPRESSUS;

Tandem ex Italico in Latinum Idioma

TRANSLATUS;

*Brunopoli quinta vice typis
demandatus,*

Nunc denuo cum Superiorum
Permissu

In publicam lucem

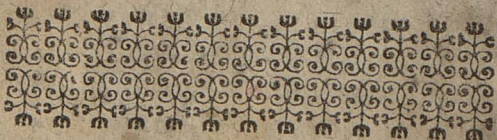
DATUS:

V I L N Æ

Typis Academicis S. J. Anno MDCCXLIX.

Op. Typogr. arum Constantinop.

Concaluit cor me-
um intra me: & in me-
ditatione mea exarde-
scet ignis.

Psalmo 38. V. 4.

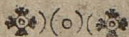

Bien. B. IV. 22

P
A
p
ialis
neus
ad h
assun
dinis
proba
ea no
ut m
& fo
bi sin
ubi su
posita
nulla
pacit
rudin
bus
preir

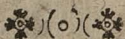
PRÆFATIO AD LECTOREM.

A Deo conveniunt omnes sacri Scrip-
tores de utilitate orationis men-
talis seu meditationis, ut supervaca-
neus ille labor dici posset, quem quis
ad hanc veritatem fuisse confirmandā
assumere vellet. Quæ enim certitu-
dinis & evidentie gaudent privilegiò,
probationum non indigent adminiculò,
ea namq; vis & insoles est veritatis,
ut mentes ratione præditas suaviter
& fortiter ad se trahat, nec ullam i-
bi sinat dubietatis manere caliginem,
ubi suæ lucis diffundit claritatē. Sup-
positā itaq; hac utilitatis certitudine,
nullus esse deberet, qui sufficienti ca-
pacitate præditus meditandī consue-
tudinem induere non deberet. Omni-
bus autem in hoc salutari exercitio
præire tenerentur Sacerdotes, non e-

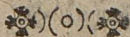

nim erraui, si quod Laicis profectus & pietatis est, ipsis necessitatis esse, asseruero. Supponamus aliquem Sacerdotem immorigerum, & sensim in varia vitia prolapsum; illius emendationem quis operabitur? Ut Deus illi appareat, & Saulum in Paulum convertat, possibile quidem est, sed arduum imò temerarium speratu. Tētabit amicus fraterna illum admonitione convertere? in cassum laborabit, & risu aut contemptu ipsius admonitiones audientur, vel elevatō supercilio, & seiviente in verbis & oculis bile rejicientur. Posset verbum Dei populis annunciatum, cor ipsius tangere ad compunctionem, sed quis ille Sacerdos est, qui conciones frequenter audiat, audiens proficiat? Audit potius ut censuret, quam ut se emendet. Adeoq; nihil impossibilius ait D. Joannes Chrysostomus quam eum
cor-

corrig
conte
Unica
reman
aliqua
diter
autem
nisi ill
enim
illumi
dendi
ipsius
recole
bi com
obliga
cum spi
ternas
bus in
miscer
medita
anima
robore

corrigeret, qui omnia scit, & tamen
contemnens bonum, diligit malum.
*Unica ergo, quæ pro tali Sacerdote
remanet salutis anchora consistit in
aliqua inspiratione à Deo misericor-
diter in mentem illius immissa. Hanc
autem non consuevit Deus infundere
nisi illis, qui ad ipsum accedunt, ait
enim Proph. Accedite ad eum &
illuminamini. Modus autem acce-
dendi ad Deum nihil aliud est, quàm
ipsius attributa humili consideratione
recolere, beneficia ab ipso accepta si-
bi commemorare, propriæ conditionis
obligationes perpendere, defectus cir-
cumspicere & detestari, veritates æ-
ternas considerare, & super his omni-
bus interna colloquia cum ipsomet Deo
miscere, hoc autem est, quod dicimus,
meditari; Tunc Deo mirabiliter in
anima operante fides firmatur, spes
roboratur, amor accenditur, & quan-*

tum quis antea indulfit vitiis, tantum imposterum anhelat fulgere virtutibus. Hæc illa mutatio dexterae Excelsi, quam per meditationis exercitium in peccatoribus habemus sperandam. Qualiscunq; ergo sis, benevole Lector, sequentes meditationes pro tua commoditate & speciali profectu à me in latinum idioma translatas non minori, quam quo à me tibi offeruntur, suscipe affectu; nec te offendat styli simplicitas, ubi non laus propria, sed tua solummodò desideratur utilitas. Quòd si ex hac lectione, prout firmiter spero, te in spiritu & virtutibus profecisse perspexeris, Deo bonorum omnium Largitori gratias humiliter agas, ipsumq; mihi propitium tuis precibus reddere quæso non abnuas. Vale.

MEDI-

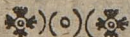
MEDITATIO PRIMA

Hæcque Fundamentalis.

CAPUT I.

Perpende, quòd Deus ideo in Ecclesia sua instituit Sacerdotes, ut essent cultui suo specialiter intenti, & rebus eundem cultum spectantibus singulari curâ præessent, super omnia autem seduli essent circa ministeriũ tremendi Altaris Sacrificii, quod Deus sibi offerri mandavit, & in quo vere & realiter Jesu Christi Corpus tangitur & immolatur. Ad hoc itaq; Officiũ assumptus fuisti per verba in Ordinatione tua prolata: *Accipe potestatem offerre Sacrificium Deo.*

Considera igitur, quòd sicut De-

us ex Angelicis Hierarchiis aliquos sublimiores Spiritus elegit, qui nullo addicti Ministerio, solum supremi Monarchæ assisterent folio: ita inter homines aliquos deputavit, qui nulli terrenæ curæ vacantes, unicè Dei cultu, & obsequio occuparentur, hosq; Ecclesiasticos, & præcipuè voluit esse Sacerdotes, quibus dictum est. *Separavi vos à cæteris, ut essetis mei.* Propterea Tribus Ecclesiastica fuit Tribus Levi, quasi dicat *assumptus*, quia separati à reliquis, & Dei perpetuo servitio assumpti sunt, & ideo Ecclesiasticus *Sanctus Deo & Homo Dei* nominatur. Dicitur quoq; Clericus id est *sors, pars, seu portio*, quia ex omni humano genere totaliter spectat ad Deum, non quòd cæteri homines Dei non sint, sed prout ait S. Hieronymus, quia Deus illos inter

omnes

omnes elegit, ut speciali modo sibi
 assistant ac famulentur, ipsosq; Deus
 rem & portionem specialiter suam
 reputat, & velut tales notat, & in-
 delebilis characteris signo sigillat.

Tandem hoc etiam significare vo-
 luit Deus cum in Levitico manda-
 vit, ut Victima pro Sacerdote oblata
 tota consumeretur, nec pars vel mi-
 nima ipsius remaneret, ut hinc in-
 telligerent Sacerdotes vitam ipsorū
 esse debere victimam, totamq; Deo
 consecratam, ita ut nihil de ea mū-
 do, sibi aut aliis remaneat, ut ait
 Theodoretus: *Ut integritas sacerdo-*
ris demonstraretur, qui non aliquate-
nus, sed planè totum se Deo dicaverit.

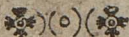
Confidera itaq; sacerdos, debitū
 quo obstringeris Deo, ut totus ipsi-
 us existas, & ideo totus obsequio illi-
 us incumbas, quia sic Sacerdotis mu-
 nus & conditio demandat.

Omnes creaturæ & quidem irrationabiles ac sensu carentes ad finē quæq; suum currunt, idq; ad quod à Deo constitutæ sunt, operantur, quemadmodum per singulas species inquirendo discernere potes. Si itaq; scis te Sacerdotem ad hunc referri finem, prout supra dictum est, officium tuum implere debes, & apta ad id arripere media, ne te à brutis animantibus in tui muneris implementatione superari turpissime videas, & erubescas.

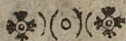
Considera 2do, si in dignitate, & officio sacerdotali, in quo Deus te misericorditer constitutum voluit, munus tuum implere, fructumq; à te expectatum facere sollicitus fueris. Perpende, an tanquam Ecclesiasticus digne te gesseris, & si sacerdotii tui annos cultui, & obsequio Dei totos impenderis; forsan
in-

invenies te minus, quàm plures ex
 sæculo Divinis obsequiis, & hono-
 ribus operam nuncupasse. Forſan
 invenies te non totum, imo nullam
 tui partem Deo adhæſiſſe, ſacerdo-
 talia munia negligenter obiſſe, imo
 ſapius neglexiſſe, ac veluti munda-
 nus ex profeſſione fuiſſes, mundana,
 & utinam licita exercuiſſe. *O nos
 miſeri* cum Divo Gregorio exclamans
 dico: *Officium quidem ſacerdo-
 tale ſuſcipimus, ſed opus officii non
 implemus.* Si talem te ut antea di-
 xi, agnoſcis, fateri potes, ac debes
 te non ſacerdotis vitam, non mini-
 ſtri Altaris, non Eccleſiaſtici pere-
 giſſe, *Verus enim miniſter Altaris,* ut
 cum D. Ambroſio loquar, *Deo, non
 ſibi natus eſt.*

Itaq; o ſacerdos, qui totus Dei
 eſſe debes, quare Dei ſervitium de-
 trectas? quam quæſo vitam agis? Sa-

cerdos es an Laicus? agnoscis quib9
 legibus te subieceris? expergiscere.
 Vide quanta diligentia Dæmonum
 sacris; vel, ut melius dicam, sacri-
 legiis falsorum Numinum antistites
 incumbant. Tu qui veri Dei mi-
 nister es, minusne, quam illi, soler-
 ter eidem debes famulari, qui te ad
 talem, tantamq; evexit dignitatem?
 excita cor tuum ad veram contriti-
 onem ob offensam à Te Divinam Ma-
 iestatem, & lacrymans exclama; pœ-
 nitet me optime Deus, quòd loco ti-
 bi diligentissime serviendi, ut mea
 requirebat conditio, te peccatis meis
 offendi. Non gessi me ut minister,
 sed, ut hostis tuus, non tanquam e-
 lectus tuoq; famulatu confectus,
 sed tanquam scelestus mihi soli, mū-
 diq; vanitatibus unicè intentus; ver-
 bô, non ut Sacerdos, sed ut Diabo-
 lus à te recessi, & peccatis animam
 me-

meam coinquinavi. Da mihi optime Deus verè nunc dolenti veniam, dona indulgentiam. Hinc feriò, & sincerè proponas tui emendationè, vitæ præteritæ in melius mutationè, officii tui impigram adimpletionem, ut finis tui merearis afflictionem. Si creaturæ tuos affectus requisierint, dicas illis: *Deus cordis mei & pars mea Deus in æternum.* Mundanis rebus valedicas, & quod vitæ residuum tibi superest, Deo soli, ministerioq; tuo tribuas, satis enī sculo, & plusquam satis te præbuiſti.

CAPUT II.

Considera, quòd Sacerdos deputatus est ad tractandum non solum verum, & reale Corpus Christi, sed etiam Corpus mysticum, nempe Fideles, & animabus Christi sanguine redemptis auxilio esse, easq; per salutis rectum tramitem verbo, & e-

xem-

xemplo ducere, in hoc enim summa officii sacerdotis versatur. Ille enī ait D. Gregorius, *unctionis officium exequitur, qui sola animarum lucra operatur.* Colligitur hoc evidenter ex verbis, quæ Prælati ordinans sacerdoti ordinato profert nempe: *Sacerdotem oportet offerre, præesse, & prædicare, & deinde sit odor vite vestræ delectamentum Ecclesiæ Christi, atq; exemplo ædificetis domum, id est, familiam Dei.* Propterea vocantur à Domino Sacerdotes lux mundi, & sal terræ, quia illorum munus est animas illuminare, ab illis vitiorum putredinem avertere, & rerum cœlestium sapore conspergere. Propterea sacerdotum labia, ut Spiritus S. per os Malachiæ ait, Divinæ scientiæ plena esse debent, ut æternæ salutis monita sibi concreditæ populis valeant annunciare.

Si

Si super his vel modicum te reflectas, facile videbis, quòd ipsum sacerdotis nomen has præferret veritates, nam sicut ait D. Antonius *idem est dicere sacerdotem, ac sacerdotem sive sacrum ducem, & convenit cum D. Ambrosio, qui sacerdotes vocavit Duces & Rectores gregis Christi.* Item nomen Presbyter idem sonat ac præbens iter, teste Honorio Augustodunensi.

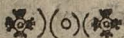
Professio Ecclesiastica à sacris Conciliis vocatur militia clericalis, & vita ecclesiasticorum est vita beligerantium, quia quemadmodum milites Regum Provincias defendere amissasq; armis recuperare tenentur, ita Sacerdotes validis precum, & sacrificiorum armis, animas veluti Regna Dei tuentur, & quas hostis infernalis sibi per peccata subiugavit, ab hujusmodi hostis tyrannide

vin-

vindicare tenentur. Ideo Corpus, sive congregatio fidelium vocatur, *Populus acquisitionis*. Officium verè lucrosū est officium sacerdotū, quod S. Ambrosius vocat *officiū questus, non utiq; pecuniarū, sed animarū*.

Itaq; ô Sacerdos convictus, uti esse debes, tam palpabilis veritatis, lætare imprimis, quòd Deus ad animarum salutem procurandam te sibi velut coadjutorem elegit, hoc enim sublime ministerium tibi felicissimam promereri potest æternitatē; *Omnium enim divinorum diviniissimū est cooperari saluti animarum* ait Areopagita.

Deinde considera, quàm arcto obligationis vinculo stringeris, ut sedula applicatione salutem animarū, tanquam unicum, & principale munus tuum, exequaris. Quanta rerum perturbatio foret, si sol, qui ad
mun-

mundum illuminandum deputatus est, contractâ radiorum suorum vibratione cuncta tenebris obscurata relinqueret? non minor autem est disordo, & rerum perversa facies, si sacerdos salutis animarum ordinat9, easdem regere, aut negligat, aut prætermittat.

Considera. 2do, quot jam annis sis Sacerdos, & quot animas hoc tempore Deo fueris lucratus; quot in viâ salutis reduxeris aberrantes, quantû laboris pro utilitate spirituali tui proximi impenderis, quomodo Corpus Christi verum, & mysticum pertractaveris, quantos exempli tui luce illuminaveris, quantos verbis tuis meliores effeceris. In sacerdotio, quod est officium laboris, forsã vitam segnem duxisti. Forsan animæ Christi sanguine redemptæ, & tuæ curæ commissæ periclitantur, aut pere-

pereunt, & tu domi otiaris, ruri vagaris, de officio, de anima tua, ne parum quidem cogitando, sollicitaris, quid sperent à te proximi, si teipsū ita negligis? quod si è contra animarum saluti te impendisti, vide an nō id ex humanis respectibus, vel turpis lucri gratiā feceris, & in hoc casu scias te muneri tuo non satisfecisse, sed loco meriti, iram tibi in die iræ thesaurizasse. Hinc si loco ædificationis, pravo exemplo tuo proximum scandalizasti, si loco auxilii iacturam animarum procurasti, si cū easdem ad Deum dirigere debueras, ad infernum protruxisti, si pro debita ipsis instructione nugas, fabulas, & forsan quid pejus docuisti, si tandem cū illas, tanquam bonus Pastor in humeris tuis ad caulam Dominicam gestare debueras, vilis mercenarius, aut lupo rabido easdem

dem dilaniasti, aut perire permisisti,
tota animi contritione contendas,
ut ab eo consequaris veniam, qui
peccatoribus ad se sincere confugi-
entibus nunquam denegat gratiam.

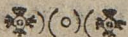
O Sacerdos Coadjutor Christi a-
marè seas, quòd factus sis Coadju-
tor Diaboli, excitare jam à somno
tuo, & confugiens ad pedes dulcissi-
mi Salvatoris tui Crucifixi, inter
lacrymas & suspiria, dic ipsi: mise-
rere mei clementissime Jesu. Igno-
sce mihi, qui malè ad eò sacerdotalis
officii mei leges implevi. Tu, mi Je-
su, pro animarum salute vitam æru-
mnis plenam duxisti, & amarissima
morte conclusisti; Ego autem miser-
rimus homo, ut genio meo indulge-
rem, ut otio & mundi illecebris va-
carem, non tantùm animarum pro-
fectum neglexi, officium non adim-
plevi, sed te turpissimè, & iniquissi-
mè

mè toties offendi. Imploro itaque coram te humiliatus & contritus peccatorum meorum veniam. Tu sanguinem tuum totum in passione pro animabus nostris effudisti, & adhuc pro unica anima, si fieri posset, effunderes, ego autem scelestus quot perire ex negligentia permisi, imò quot ipsemet in manus Diaboli tradidi, adeoq; in ipsummet malitiæ abyssum penetravi. Miserere itaq; mei Domine, dele iniquitatem meã. Erunt lacrymæ meæ panes mei die ac nocte, quia heu nimium peccavi, & malum coram te feci.

C A P U T III.

Considera primò, quàm indecens, quàm turpe sit sacerdotem operi tam sublimi, tam sancto, cultui nēpe Dei, animarumq; salutis deputatum, inter mundanas curas, & sæcularia negotia sordescere; hoc planè intelliges

liges, si tecum ipse sic exempli causa discurras: Quàm turpe, quàm sacrilegum mihi videretur, si quis calicem consecratum culinariis usibus adhiberet, vel si olea sacra in lucernæ alimenta converteret? Id solum audire causa est horroris, argumentum iniquitatis; Ast non minus Deo dicatus est sacerdos, quàm calix aut oleum consecratum. Quàm ergo indignum, quàm horrendum est, ut idem Sacerdos ministeriis, & usibus terrenarum, viliumq; rerum adhibeatur. Si primarius aliquis minister regius, cui Regni summa negotia commissa sunt, eadem negligeret, ut aliquot rusticorum rebus incumberet, quid de eo sentires, quid interrogatus proferres? Sic facimus nos sacerdotes, inquit D. Gregorius: *Dei causas relinquimus: & ad terrena negotia vacamus, posthabentes*

tes causas cœlestis Regis, quæ omnibus mundi prævalent Regnis, intēta mente terrestria, per se sordida, & vilia procuramus. Perpende, quòd ista adeo dedecent, ut in antiquis Canonibus sæpe vetitum fuerit Ecclesiasticis secularia tractare negotia, & iidem Canones in Oecumenica Tridentina Synodo confirmati, ac renovati fuère. Dedecent inquam ista tam multum, ut Concil. Carthagin. Sess. 22. vetuerit Missas celebrari pro iis, qui sacerdotes priorum Testamentorum designarēt executores. Et Ecclesia volens hanc veritatem Clericis instillare, tonsuram capillorum demandavit, per quam significaretur, juxta Cōcil. Toletanum, temporalium omnium depositio. Similiter S. Pontif. Sylvester ut quotidie Ecclesiastici veritatis hujus memores essent, mandavit,

davit, ut dies quinq; unius hebdomadæ feriæ seu vacationes nūcuparetur: *Quotidie clericos abjecta cæterarum rerum cura uni Deo prorsus vacare debere.* Tandem adeo naturæ lumini veritas hæc est conformis, ut ipsimet gentiles suis Sacerdotib9 Magistratus gerere prohiberent, ne per hoc à Numinum suorum cultu distraherentur.

Nunc ergo reflecte te ô sacerdos super vitam quam ducis, examina cogitationes quas nutris, negotia quæ geris, curas quibus occuparis, & si advertis ista non ad Deum animarumq; salutem, sed ad temporalia terrenaq; respicere, scias pro certo te præter exigentiam tui statûs vivere vitam à Dei voluntate alienam, muneri officioq; tuo planè repugnātem, adeoq; seriò cogita, & statue conversationem à sæculo segregatā,
& ve-

& vere sacerdotalem assumere.

Considera 2do, quod tam indecens est Dei ministro curis secularibus se irretire, ut etiam si hoc ad bonū finem directum sit, attamen censurā mereatur, & reformationem; evidēs hujus veritatis testimonium habem⁹ in sacris literis. Jetro reprehendit Moysen Generum suum, qui cum à Deo electus esset in Ducem populi Hebraici, ut in spiritualibus gubernaret, circa lites rixasq; forenses dirimendas occupabatur; dixitq; illi *Non bonam rem facis, stulto labore consumeris, esto tu Populo in his quæ ad Deum sunt.*

O quot sunt, in diebus nostris, qui ducunt quidem sicut Moyses animas ad terram promissionis, hoc est æternæ salutis, & Christianæ perfectionis, & verè directionis ipsorū virgâ operantur prodigia sed quia
inge-

inge-
goriis
sua p
ficii
dem
hono
rem f
tur.
poeni
tos, a
Duce
his,
ulter
dece
tiato
bus
bus,
quid
Inte
cult
præ
neg

ingerunt se: pœnitentium suorũ ne-
 goriis, temporalibus, à vocatione
 sua procul aberrant, & proprii of-
 ficii splendorem obfuscant; sed tan-
 dem semel intelligant, quòd etiam si
 bono fine procedant: *Non bonam
 rem faciunt & stulto labore consumun-
 tur.* Non vocavit vos Deus vestrorũ
 pœnitentium Procuratores, Advoca-
 tos, aut dispensatores, sed animarũ
 Duces, & Zelatores. *Esto Populo in
 his, quæ sunt ad Deum.* Perpende
 ulterius, quòd si hæc non licent nec
 decent, quid de sacerdotibus nego-
 tiatoribus erit, quid de sacerdoti-
 bus proxenetis, quid de mercatori-
 bus, quid de agricolis? Mi Deus
 quid fiet, cum parebimus ante Te!
 Interim pudeat sacerdotem Deo &
 cultui ejus dicatum, animarum curæ
 præpositum, inter terrestria versari
 negotia, & procul à Dei famulatio,

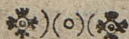
cui nomen dedit, per devia illicita-
rū occupationū compita divagari.

Quicumq; hæc agis sacerdos, se-
riā age pænitentiam vitamq; tuam
stude in melius reformare. Versen-
tur semper ante oculos cordis tui
illa verba Apostoli: *Nemo militans
Deo implicat se negotiis secularibus,
ut ei placeat, qui se probavit.*

C A P U T I V.

Considera primo tanquam rem jam
certam, & probatam, quòd sco-
pus, & officium sacerdotis est Divi-
nus cultus, & spiritualis directio
proximi. Quòd autem plurimi sa-
cerdotes ad hunc scopum non ten-
dant, inde provenit, quia vel hunc
scopum non agnoscunt, vel si eun-
dem speculativè sciunt, ad illum
propriam intentionem non dirigunt,
seu hunc pro objecto, & fine sibi
non proponunt. Utinam aliqui non
essent,

essent, qui clericali militiæ sua dant nomina, & ne prima quidem apprehensione Divini cultûs, & obsequii, nec non instructionis proximi, & animarum salutis momenta percipiunt, sed pro unico & principali objecto habent vitæ commoda, & Statûs Ecclesiastici privilegia, & ut ait D. Prosper: *Ordinantur, non ut meliores fiant, sed ditiores, non ut sanctiores fiant, sed honoratiores.* Quot sunt, qui non valentes aliquid sibi commodi, aut honoris in sæculo procurare, Sacerdotes fieri volunt, ut missarum stipendiis à stipe petenda liberentur. O divinum Sacerdotium, quo devenisti! o turpissimus abusus, clamabat Magister Avila, *Sacrificare, evangelizare, ut comedant, cælum dirigere ad terrã, & pro esca corporis escam animæ profanare!*

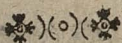

Perpende, quomodo talis farinae Ecclesiastici vocationi propriae responderent, & quanta perverfitate actiones ipsorum ad solū Deum dirigendæ, ad fines adeo incongruos ordinabunt, *querentes, quæ sua sunt, non quæ JESU Christi.* Hinc sequitur, quòd immemores sacerdotium obligationum, aliud, quàm temporalia bona, non cogitant, & ut ait Isidorus Pelusiota, *ad stipendia dumtaxat oculos habent.* Non quarunt ditescere in doctrina, & spiritu, ut ministeriis propriis aptiores fiant, sed solū commodis inhiant; *non virtutum merita, sed subsidia vitæ presentis exquirunt, ait D. Gregorius,* & postquam id, quod appetebant obtinuerunt, nil ultra cogitantes, velut lapides ad centrū harentes, quiescunt.

O summe Deus, qui Sacerdotale

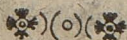
Offi-

Offici
tuiti
les ac
sitate
& con
gitip
ut re
mend
honor
tuum
Co
Sacer
vit;
amor
salut
oppo
hoc
tui
Si in
verè
ama
qua

Officiū ad tam sublimia munia instituiti, aufer ab hominum mente viles adeo fines, tantam tolle peruersitatem, dirige cogitationes eorum, & cordis affectus ad id, quod exigit ipsorum Dignitas; Illumina illos, ut respiciant, propriam vitam emendent, ut Tibi inde proveniat honor & gloria, nunc & in perpetuum.

Confidera 2do, quis te finis ad Sacerdotium suscipiendum permouit; & an verè & coram Deo solus amor cultūs ac gloriæ Dei, nec non salutis proximi tibi hoc svasit; an opportunis aptisq; mediis ad munus hoc obtinendum usus fueris, & an tui Officii partes ritè adimpleveris; Si inveneris alia te habuisse motiva, verè habes cur te pœniteat, & cur amarè gemas coram Deo, cū postquam cælestem viam elegeris, ad

terrenos imò infernales tramites
 conversus es, bene incepisti, in me-
 dio malè te gessisti, in fine, ni resi-
 piscas, infernum promeruisti. Sed
 quandoquidem characterem in ani-
 ma tua impressum delere non est ti-
 bi amplius possibile, & omnino Sa-
 cerdos manere debes, ideo doleas
 inprimis, quòd hucusque Officium
 tuum nec cognovisti nec implevisti,
 firmiter propone imposterum verè
 Ecclesiasticam vitam assumere, &
 verè Sacerdotem agere, ac si hìc &
 nunc sacram ordinationem suscipe-
 res. Implora ferventer Divinæ gra-
 tiæ adjutorium, eoque feliciter ob-
 tento exultans exclama: *Nunc ce-
 pi; hæc mutatio dexteræ Excelsi.*

MEDITATIO II.

Fundamentalis.

CAPUT I.

Con-

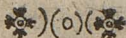
CONSIDERA primò, quòd Deus te vocando ad Sacerdotium, in valde excelsa, & sublimi te constituit dignitate. Finge tibi, ait D. Ignatius, omnes honores, dignitates, & præ-eminencias hujus mûdi, & scias, quod *omnium, apex est Sacerdotiû,* & hoc ideo, quia eò nobilior & honorabilior est dignitas, quò sublimior est finis, ad quem dirigitur. Cùm ergo excogitari non possit finis nobilior, quàm immediatus Dei cultus, & salus animarum, per consequens Sacerdotium omnes mundi honores, & titulos longè superat.

Insuper quo major, & admirabilior est potestas alicui adnexa officio, tanto majoris pretii est ipsummet Officium; cùm autem potestas Sacerdotii omnes mundi excedat potestates, ergo necessario infertur Sacerdotiû omnium esse apicè dignitatû;

Et quidem si cogites, quanta sit Sacerdotum potestas, invenies eam omni mundanæ potentiaë superiorē, paucis enim verbis inanimum panis substantiam in verum vivumq; Corpus Christi convertit, *obediente veluti Deo voci hominis.* D. Chryostomus ponderans illam admirabilē potestatem Sacerdotū, qua peccata remittunt, ait, *sicuti Pater æternus totam divinam potentiā tribuit Verbo, ita quodammodo Christus eandem Sacerdotibus communicavit: Cæterū video omnifariam ipsam potestatem à Deo filio Sacerdotibus traditā.* Meritò igitur à S. Dionys. Areop. Sacerdotalis dignitas: *Ingens & Divina dignitas, & à S. Ephrem, Immensa & infinita Sacerdotum Dignitas* nuncupatur. Hic perpende, quòd cum ad tam eximiam Dignitatem sis erectus à Domino, tibi incumbit,
Ipsi

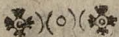
Ipsi diligentius famulari, gloriâq̄
 ipsius zelare, & pro virili procurare.
 Deinde tibi convenienter statui tuo
 vivendū est, ne Dignitas tuâ culpâ
 vilescat, sed potiùs tuo merito glo-
 riosior evadat, & sic implebis præ-
 ceptum Apostoli dicentis: *Dignè
 ambuletis in vocatione, qua vocati
 estis.*

Considera 2do, quomodo in sta-
 tu Sacerdotali te gessisti, & forsan
 agnosces dici de te posse, quod D.
 Gregorius desolebat: *Nullum majus
 præjudicium, quàm à Sacerdotibus
 tolerat Deus.* Illū offendisti peiùs
 forsan, quàm irreligiosus laicus, imò
 forsan Dignitate tua usus es, ut illū
 faciliùs offenderes. Imaginare tibi
 vocem querulantis contra te Dei
 dicentis: Ego tanto honore te cu-
 mulavi, & tu me inhonorasti, & pec-
 catis tuis summâ injuriâ affecisti:

Mecum peius, quàm cum tuo quodã
 mancipio fecisses, egisti; Ego velut
 Pater cum filio tecum processi, car-
 ne & sanguine meo te nutriti, tu
 autem me tuis commodis, tuis passi-
 onibus postposuisti. *Filios enutriti
 & exaltavi, ipsi verò spreverunt me.*
 Filius honorat Patrem, & servus
 Dominum. *Si ergo Pater ego sum,
 ubi est honor meus; Et si Dominus
 ego sum, ubi est timor meus,* dicit
 Dominus Exercituũ ad vos Sacer-
 dotes.

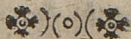
His tactus, cõpunctusque vocibus
 Dei tui, agnosce Sacerdos maximã
 injuriam, quam ipsi intulisti, & corã
 Divina Majestate prostratus, veluti
 alter publicanus culparũ suarũ con-
 scius, qui oculos in cælum levare
 non audebat, te confitere super om-
 nes scelestissimũ, nec clamare ces-
 ses: Deus propitius esto mihi pec-
 catori.

catori. Propone deinde verā prō-
ptamq; tui emendationem, nempe
amare imposterū, & glorificare ex
totis viribus Deum, qui te gratis
& favoribus tantis ornavit, deinde
seriò studere, ut omnes actiones tuæ
sacerdotali ex æquo respondeant
Dignitati.

C A P U T II.

CONsidera, quòd etiamsi Dignitas
Sacerdotalis ita sublimis sit &
excelſa, *ut nullis*, ait D. Ambrosius,
possit comparationibus adæquari; ni-
hilominus, ut speciem aliquā ipsius
tibi efformes, cogita, quòd si supre-
mæ in terris Dignitates sunt Imperia,
Regna, & Monarchiæ, attamen non
solum easdem adæquat, sed superat
Sacerdotiū. Habemus in Sacris lite-
ris vetitum fuisse, ne quis ex una
Tribu uxorem sibi ex alia Tribu as-
sumeret. Soli verò Tribui Levi,

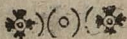

quæ fuit Sacerdotum Tribus, indul-
tum est matrimonia contrahere cū
Tribu Juda, quæ Regū Tribus fuit,
idque ut scribit Lyranus: *Propter*
utriusq; Nobilitatem: Pariter man-
davit Deus, ut soli Tribui Levi cæ-
teræ Tribus præberent tributū, ve-
luti Regibus, & Principibus, prout
Philo Hebræus scripto reliquit.

Si itaq; Sacerdotiū antiquæ Legis,
quod umbra evangelici sacerdotiū
fuit, pro regia dignitate reputaba-
tur, quanto meliori titulo Sacerdo-
tes à Christo instituti, & consecra-
ti, quique non pecudes immolant,
sed verum Dei filium, veluti agnum
absq; macula æterno Patri offerunt,
Imperatores, & Reges dignitate
præcellunt? Hoc ipsum testatus est
Constantinus Imperator, qui in Con-
cilio Nicæno post omnes Sacerdotes
sedem, & quidem demissiozem, sibi

poni

poni
us n
dere
Si
Dign
anim
corp
fit ex
stodi
dede
pleb
dori
dote
gnis
pter
cerd
An i
Virū
cora
corr
cii
tiā c

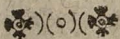

poni mandavit. Rex pariter Boleslaus nunquam coram sacerdotibus sedere visus est.

Si ergo tanti decoris, & pretii est Dignitas Sacerdotalis, vide quanta animi majestate, & decore, quanta corporis compositione, & munditie sit exercenda, & ab omni nævo custodienda. Quemadmodum summi dedecoris esset Regem vilioribus de plebe se associare, ita extremi pudoris & prostitutionis foret Sacerdotem actibus professione sua indignis se ipsū coinquinare. Quapropter perpende, an tu hucusq; o Sacerdos, dignè steteris in gradu tuo; An ita operatus fueris, uti decuit Virū regali dignitate fulgentē. An coram Deo, & hominibus virtute corruscans comparueris, an tui Officii munia debito decore, & diligentia compleveris. Audio matrem Ecclesiam

clesiam exclamantem contra abusus; & absurditates Sacerdotū, & Hieremie lachrymis dicentē: *Quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus. Unde factum est, o Sacerdotes, ut vestri Ordinis celsitudinē adeò deprimi feceritis? Vos nobilissimi filii Sion, ministerio altissimi præpositi, & in mensa Domini recepti, quare ad tam viles epulas accessistis. Filii Sion inclyti amicti auro primo amplexati sunt stercora. Eja exurgite, Dignitatē vestrā custodite, & qui Deo ministrare debetis, vilia apud homines obsequia respuite. D. Gregorius optimè applicavit Sacerdotibus, Officiū suū non æstimantibus illum Textū Davidicum: *Homo cū in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis.**

O sacerdotiū obscuratū, o dignitas

tas p̄sumdata, o p̄æminentia in
contemptum conversa! respiscite
tandem o Sacerdotes, & mementote
vobis dixisse Apostolum Petrum,
Vos genus electum, regale Sacerdo-
tium, gens sancta, nec unquam am-
plius vestra fiat culpa, ut dicamini
opprobrium hominũ, & abiectio plebis.
Flete coram Crucifixo miseriam in
quam incidistis, honorem unde ex-
cidistis, scandala, quæ p̄buiistis.
Deinde proponite 1mo, idq; firmissi-
mè in vestri characteris decore per-
sistere, & quidquid illum obfuscare
potest, abominari. 2do, Vestrã Di-
gnitatem officiumq; vestrũ frequen-
ter ponderare, examinare, ut rectè
perceptũ valeatis de condigno exer-
cere, ait enim S. Ambrosius: *Digni-*
tas Sacerdotalis prius noscatur, ut
deinde à vobis fervetur.

CAPUT III.

Con-

Considera imo, quàm nobilis sit
 Dignitas Sacerdotalis cōparando
 illam eū cælestibus & angelicis Po-
 testatibus, Sacerdotes enim in Sac-
 literis *Angeli* nominantur. Mala-
 chias de ipsis loquens, ait: *Sacerdos*
angelus Domini est, & D. Hierony-
 mus: *Sacerdos Domini verissimè an-*
gelus dicitur, quia cū ordinatus
 sit ad ministrandum immēdiatè Deo,
 ad iuvandos homines circa negotiū
 æternæ salutis, ad ostendendā iisdē
 Divinam voluntatē, fungitur in his
 Angelorum Officio, Sanctus Bernar-
 dus ait, Sacerdotes non solūm An-
 gelis æquiparari, sed Archangelorū
 dignitatem superare; *Prætulit nos*
Deus Angelis & Archangelis, prætu-
lit Dominationibus. Et ratio est, quia
 Angeli dicuntur Servi Dei, omnes
 sunt *administratorii spiritus*, Sacer-
 dotes autē amicorū & domesticorū

nomenclaturâ donantur. *Non jã dicã vos servos, sed amicos.* Præcellunt etiã Angelos omnes ratione potestatis, omnes enim Angelicæ Hierarchiæ Christi Corpus consecrare, aut peccata remittere non possunt. Quod tamen utrumque facit Sacerdos.

Si itaque plus quàm angelica est Dignitas Sacerdotû, consequens est; ut ipsorum vita angelica sit, angelica conversatio, angelica quæcunque operatio. Et hoc innuit D. Laurentius Just. his verbis: *Angelicã potiùs quàm humanam debet Sacerdos conversationem habere.*

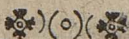
Hic reflecte te Sacerdos super vita tua, & fortasse invenies te imitatũ fuisse, imò superãsse angelos, sed angelos rebelles & infernales, fors enim peius vixisti Sacerdos, quàm vixeras sæcularis, & de te dici valet: *Si videbas furem, currebas cum*

eo, & cum adulteris portionem tuam ponebas. Si ita est, erubescere, confundere, & terge lachrymis turpes maculas criminis.

Confidera 2do, quòd tã magna est Dignitas Sacerdotis, ut quasi adæquet Dignitatem Virginis Matris. In istius Utero incarnatus semel est Dei filius; in manibus Sacerdotis quodammodo incarnatur Christus Jesus. Audi S. Augustinum: *Verè veneranda Sacerdotum Dignitas, in quorum manibus Dei filius, velut in utero Virginis incarnatur.* Uode si Virgo Maria Deipara dicitur, quia peperit Christum Deum-Hominem; Sacerdotes à D. Bernardo vocantur *Christi parentes*, ob potestatem, quã habent Christi Corpus consecrandi, & eundem per Divinam gratiam in corde Peccatoris absoluti à peccatis quasi parturiendi. Si hæc confide-

fideras, tibi clarissimè elucet, quàm
 sublimis sit prærogativa, qua te De-
 us illustravit, adeoq; habes, quòd in
 corde tuo læteris, & Divinam cle-
 mentiam eodem, quo usa est Beatif-
 sima Virgo Cantico, laudes dicens:
*Magnificat anima mea Dominum, &
 exultavit spiritus meus in Deo salu-
 tati meo: Quia fecit mihi magna,
 qui potens est, & quo magis te indi-
 gnum agnoscis tantâ, tamq; glori-
 osâ dignitate, ad quam te Deus su-
 blimavit, tantò magis te diffundas
 in laudes illius, qui te in honore
 tam excelso misericorditer colloca-
 vit.*

Ponderans tandè quàm malè huic
 immenso beneficio hucusq; respon-
 deris, verè compunctus, & contri-
 tus corde Divinam indulgentiam
 imploras; & immutabiliter propone
 muneris tui meritum & pretium de
 con-

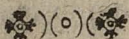

condigno æstimare, & insuper te in virtutibus exercere, quibus Beatissima Virgo placuit Altissimo, humilitate nimirum & puritate.

C A P U T IV.

Considera imo Apicem Dignitatis sacerdotalis, nam Sacerdotes nomine, & potestate ipsimet Deo assimilantur. Et quantum ad nomen attinget, habemus specialiter in Exodo, quod Sacerdotes Dii vocantur, nam Deus volens inhibere Hebræis, ne malè de Sacerdotibus loquerentur, dixit, *Diis non detrahes.* Unde advertit S. Gregorius, quod Sacerdotes non solum à Populo Dii vocantur, sed *Deus etiam ipse Deos appellat,* & propterea S. Dionysius Areop. dixit de Sacerdotali dignitate, *Divina dignitas;* & S. Clemens vocat Sacerdotem, *post Deum, terrenum Deum.*

Quan-

Quantum verò spectat ad potestatem perpende, quòd si remissio peccatorum adeò propria est Divinæ potentia, & authoritatis, ut Judæi audientes Christum peccata remittentem, mirantes dicerent: *Quis potest peccata dimittere, nisi solus Deus?* & ideo tribuens Christus hanc Sacerdotibus potestatem Vice-Deos in terra eosdem constituit. Adstipulatur S. Pont. Innocentius, dicens: *Sacerdotes per excellentiam Ordinis, & Officii Dignitatem, Deorum nomine nuncupantur.*

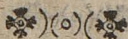
Perpende igitur, quàm meritò potest tibi Deus dicere: *Quid debui ultra facere tibi?* Te glorificavi super terram, Deum terrenum te feci, & si bene usus fueris beneficiis meis, immarcescibilis gloriæ Coronâ in cælis te glorificabo. Tu autem è converso quid Deo respondere potes,

res, nisi forsan sic: quid ultra mali
facere potui & non feci. Plus fecif-
sem si potuissem, sed tu misericors
impedivisti. Peccator mortaliter
peccans quantum in se est, ajunt
Theologi, tentat esse suū Deo sur-
ripere; Si tu itaque lethaliter pec-
cāsti, Deum, qui te suū in terris vi-
ces gerentem fecit, tollere tentāsti,
& de capite coronam suæ Maje-
statis impia manu auferre voluisti
ei, qui te inæstimabili Sacerdotis
honore ac gloriā decoravit.

Agnosces tandem, quā procul
à via tuæ vocationis aberrāsti, &
quā indecens ac turpe sit in tanto
Officii honore versari, & vitā adeò
contrariam vivere, irrevocabiliter
statuere debes veram & indilatam
tui reformationem, & Divino auxi-
lio implorato omnem adhibere co-
natum, ut Dignitati tuæ adeò sanctæ
par

par tua vita, & conversatio respondeat.

Considera 2do, ob quam rationē Sacerdotes, quorū dignitas adeo nobilis est, sæpe modica existimatione gaudent, imò interdum maximo à secularibus afficiuntur contemptu, non aliter, ac si de infima plebe essent. Hoc non provenit, ut quidam putant, ex eo, quòd nimis multi sint numero, hæc enim multiplicitas illos contemptibiles facere nullo modo potest, quin imò si adhuc plures essent, & singuli exemplariter, & sanctè viverent, apud omnes essent in pretio & honore. Neque ipsorū, ut aliqui asserunt, paupertas & curta domi supellex minùs observatos illos reddit, & vilipensos; experientiā enim constat Sacerdotem verè piū, & exemplarem, atque pro tali agnitum, quò viliori comparet veste,

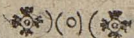

veste, eò magis ab hominibus coli
& amari. Vera & unica huius dis-
ordinis ratio sunt mali Sacerdotũ
mores, libera nimis conversatio, vi-
tia quibus indulgent, virtutes qui-
bus carent. Aurum luto consper-
sum non splendet, neque sui desi-
derium excitat, non curatur, sed
conculcatur.

Et ecce Dignitas sacerdotalis in
homine immorigero aurum est luto
consersum, *Ornamenta in luto, di-
gnitas in indigno*, ait Salvianus. Mi
Deus, qualem possunt profiteri sæcu-
lares reverentiã illis Sacerdotibus,
quos vident quotidie in circulis hi-
strionũ, in conventibus lusorũ, in fo-
ris mercatorũ? Qui cũ sæcularibus
sæculariter vivunt, cum fornicariis
fornicantur, & quæ horret scribere
calamus, ab ipsis audacter & impu-
dentissimè perpetrantur. *Ornamen-*

ta in luto, dignitas in indigno. Dicamus pro veritate: Stantibus tot sceleribus, & scandalis malorū Sacerdotum, prodigium fidei vocari potest, quòd sæculares nostris Saceris assistant, conciones audiant, & Sacramentis utantur.

Flebat olim Oseas obscuratū, & honore destitutū Sacerdotiū, nulla enim inter vitam Sacerdotiū, & sæculariū differentia intercedebat, *sicut Populus sic Sacerdos;* sed quàm nunc nobis amariùs flendū est, dū hodie dū experimur, quòd non solūm non differunt Sacerdotes à sæcularibus, sed cum D. Bernardo dici potest, *non sic Populus ut Sacerdos,* nam mali Sacerdotes & Ecclesiastici, in vitiis, & peccatis peiores, superant sæculares, *non ita corruptis moribus vivunt sæculares ut Ecclesiastici,* prosequitur D. Bernardus.

O Deus infinitæ Majestatis, qui
adeò sublimē Dignitatē miseris &
fragilibus hominibus conferre di-
gnatus es, roboraillos gratiâ tuâ,
ut proprii muneris decorem con-
servare, imò augere possint in ter-
ris, & tandem æterna beatitudine
misericorditer donati vivant in cæ-
lis, per Christum Dominū nostrū,
cui gloria, laus, & imperiū in tota
æternitate, Amen.

MEDITATIO III.

*Quàm grave sit Sacerdotum mortale
peccatum.*

CAPUT I.

Considera, quòd licet mortale
peccatū à quolibet homine com-
missū sit in seipso gravissimū, quia
est offensa, contemptus, & displi-
centia sūmi Dei, in persona tamen
Sacerdotis magis ponderosū est,
quia

quia magis læditur Deus culpis Sacerdotū, quàm sæculariū. Hanc veritatem testatur s. Bernardus dicens: *Iniquè agunt cæteri contra Christū, crudeliorem tamen eam censet persecutionem, quam à propriis Ministris sustinet.*

Et hinc perpende huius rei primā rationem; & est intimior amicitia & familiaritas inter Deum & Sacerdotes. Hi enim specialiter dicuntur *Domestici Dei*, qui illos ministros constituit *super omnia bona sua, administratores patrimonii sui, dispensatores mysteriorum Dei.* Cōmensales suos fecit, quotidie corporis, & sanguinis sui participes, ipsosq; custodit quasi pupillam oculi, & velut sibi acceptissimos, suosq; Deitatis participes. Ipsemet enim per os Proph. ait: *Ego dixi Dii estis, & Filii Excelsi.* Quòd si simplex

plex Vafallus contra propriũ Regẽ
aliquid machinetur, malũ hoc quidẽ
est, fed non tam grave, quã si pri-
marius Regis Minister, quem super
omnes amat, fibique commenfalem
fecit, fuo Regi mortem machinare-
tur. Agnofce te hic o Sacerdos,
cũ peccas, nam Deus dicit, meum
te feci miniftrum, commenfalem,
amicum, tu autẽ mortem tuis mihi
moliris ſcleribus. Tibi fimiles non
reputo Sacerdotes, fed proditores,
non multũ Judæ diffimiles, ipfi
enim ut quodam ille, *me vendunt
& produnt.*

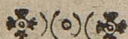
Hac tibi illuceſcente veritate,
horrorem concipere debes maximũ
de peccato lethali, & inde inferre,
quã graviter Deo displiceat ille
Sacerdos, qui fimili culpa illum in-
honorat, contemnit, & quodammo-
do conculcat. Clamant omnes le-

ges

ges
omne
nore,
Dome
Chriſt
ter ho
nat, &
Deus
ſi inin
juſtim
bus y
ab an
Co
prate
es Sa
mifer
intim
adedo
aman
didit
ei, ſi
auter

ges contra proditorem, abhorrent omnes gentes à tam execrando facinore, & tamen Sacerdos, qui est Domesticus intimus, & minister Christi dilectus, peccando lethali- ter hoc horrendo scelere se coinquinat, & Dominum suū prodit; Ideo Deus summè per hoc offensus, ait: *si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique.* Injuriam ab hostibus provenientes pungunt, sed quæ ab amicis fiunt, cor transverberant.

Confidera 2dò, & vitam tuam præteritam recole, vide, an, à quo es Sacerdos, gravia peccata commiseris. Quòd si ita est, cogita quàm intimè displicueris Domino tuo adeò amabili, & tui singularissimè amanti. Judas semel Magistrū prodidit, & Christus ait: *Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille.* Tu autem o Sacerdos, quot vicibus in

Christi mensa corpore & sanguine illius saturatus abivisti, & ad illum prodendum te contulisti? Judas Christum vendidit pro 30. denariis, tu pro viliori pretio idem fecisti. Vix Judas peccaverat, & suum peccatum agnovit, atque confessus est, dicens: *Peccavi tradens sanguinem justum, & si confisus fuisset in Dei misericordia, eandem procul dubio consecutus fuisset. Tu autem à quanto tempore persistis in peccato tuo, neque adhuc sincerè, & efficaciter dixisti: Peccavi. Sed quousq; tandè temetipsum torpentè non excitabis, ut agnito, detestatoque peccato, proditorum tuarum misericordiam consequaris?*

Ut ergo faciliùs ad contritionem exciteris, imaginare tibi Jesum tennerrimè in corde tuo sic loquentè: *Dilectus meus in domo mea fecit scelera*

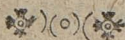
leva
O m
tran
audi
dere
bus
tere
effic
ne,
fenti
& re
den
Juda
vel
man
pone

CO
c
capi
qua
rita

lera multa. Tu autem ita responde:
 O mi suavissime Jesu, quàm penetrantia sunt hæc tua verba; si saxa audire ea possent certò certius scinderentur, & tamen cor meū lapidibus durius nondum scinditur. Contere tu illud, mi clementissime Jesu, efficaci gratia tua. Voca me Domine, & audiet Servus tuus. Ecce jam sentio pondus iniquitatum mearum, & toto pectore clamo: Peccavi tradens sanguinem justum, non sicut Judas desperans, sed sicut Petrus vel Magdalena cordicitus lacrymans, & veram emendationē proponens.

C A P U T II.

Considera imò, quòd peccata Sacerdotum graviora sunt etiam ex capite ingratitude enormissimæ, quam includunt. Et ut de hac veritate convincaris, tecum sic dis-

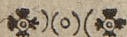

curre: Quo plures quis recipit fa-
vores, & beneficia, & vicissim parū
retribuit, imò ingratus est benefa-
ctori suo, culpa graviore notatur,
& hinc ait s. Thomas Aqu. quòd
peccata Regum & Principum multò
graviora sunt peccatis populorum,
idq; *propter ingratitudinem*. Si er-
go tu beneficia tanta quā homo,
quā Christianus, quā Sacerdos rece-
pisti, & hoc non obstante peccas,
vide quā enorme sit pondus tui
peccati, & cogita quā iniquum sit
inhonorare, qui te summo honore
dignum fecit, contemnere, qui te
adeò appetiavit, offendere, qui
super candelabrum sublimis adeò
dignitatis te collocavit; Verè nullus
intellectus creatus capax est concipi-
ere gradum hujus atrocis malitiæ
tuæ, & verè quantum ad hoc attinet,
dici potest, *Dilicta quis intelligit?*

Ora

Ora ergo supplex Spiritū sanctū,
 ut gratiæ suæ lumine mentem tuam
 illustret, ut clarè agnoscas quàm
 horrendum sit corā oculis Dei Sa-
 cerdotis peccatum; Insta, ut in tuā
 mentem immittat cælitus lucis suæ
 radium, & voluntatem tuam robo-
 ret, ita ut agnita tui peccati gravi-
 tate, illud desistere, detestari, & im-
 posterum evitare valeas.

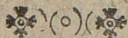
Ut melius intelligas huius ingrati-
 tudinis enormitatem, considera 2dò,
 injuriam & displicentiam, quam in-
 fers Domino, cū peccas lethali-
 ter; s. Joan. Chrysostronus in hanc
 rem ita scripsit: *Nulla re magis
 offenditur Deus, quàm quòd indigni
 & peccatores sacerdotii dignitate
 præfulgeant.* Et quidem considera,
 quòd non tam agrè fert Princeps,
 cū quis ex vilioribus famulis su-
 is illum offendit, quàm cū ab ali-

quo ex magnatibus aulæ suæ quodammodo læditur. Sic pariter Divina Majestas offenditur quidẽ per peccata sæcularium, sed summè læditur, & irritatur per graves culpas Sacerdotum, qui ut toties dictũ est, sunt primarii & intimiores ipsius ministri.

Perpende etiam, quàm magno sui contemptui adscribat Deus, cùm videt illum à se velut Deum in terris constitutum ad eò se prostituere, ut dæmonis mancipium fieri non apprehendat. Quid tu ipse sentire, si te ab eo, quem pluribus beneficiis cumulasti, & honore profectus fuisti, contemptum imò graviter læsum, absque ulla tui culpa videres? Procul dubio exclamares, o summa iniquitas, o ingratitude abominabilis, & execranda! Cogita, quòd similiter clamat Deus contra te,

te, quem adeò sublimavit, cui beneficia tanta contulit, & locò honoris & gratitudinis, injurias, offensasque à te solummodo reportavit. *Dignioris Personæ gravius est delictum* ait s. Joannes Chrysoftomus, & s. Isidorus *tantò maius cognoscitur peccatum, quantò maior, qui peccat, habetur.* Si itaque adeò excelsum est officium, ad quod te Deus evexit, vide quàm gravia imò gravissima sint delicta, quæ perpetrare non erubescis. Serio itaque perpende, quid contra Deum peccasti, & contra te ipsum, & sensus potentiasq; tuas contra Deum conjuratas exclama: *Hæcine reddis Domino popule stulte & inspiens, hæcine est retributio, quam retribuis Domino, qui te sacerdotali splendore illustravit? O mi Deus, agnosco me cunctis aliàs gratum creaturis, ti-*

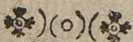
bi soli ingratum fuisse, cum tua solummodo Majestate, feris crudeliorum me fuisse; nam hæ quidem sibi benefacientibus blandiuntur, ego autem contra te summum bonum meum favire non desii. Agnosco reatum meum, & opto imploroque; oculis meis fontem lacrymarum, ut die nocteque defleam multitudinem iniquitatum mearum. Contere Domine cor meum, ut agnita peccatorum sacerdotalium gravitate, ab illis impofterum constanter, & immutabiliter abhorream, & abstineam.

C A P U T III.

Confidera imò, quod cum Sacerdotes præ cæteris Dei cognitionem habeant, hinc etiam peccata eorum merito graviora reputantur. Pejor enim absque dubio est, qui agnosceus offendit, quam qui ignorans lædit. Ignorantia sæpe excusat pec-

peccantem, malitia aggravat delinquentē. Hinc est, ait Ezechiel, quòd culpa Luciferi fuit gravissima, quia sapientiā plenus fuit, & ideo Judæorum peccata fuere maxima, quia cū cognovissent Dominum, non sicut Deum glorificaverunt. Sacerdotes ratione officii sui cū intimiores Deo fiant, frequentius de eo Divinas scripturas loquentes audiant, & eorum mentes in sacris mysteriis peragendis illuminentur, nemo ambigere potest quin lucidiori cognitione Dei polleant, ac propterea lucernæ accensæ & super candelabrum positæ vocantur, quippe qui lumen doctrinæ, & cognitionis Dei aliis communicare tenentur.

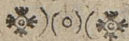
Non possunt itaque sacerdotes excusationem ignorantix prætere; & sic peccata, quæ committunt, maximam ex motivo perfectæ

cognitionis malitiam includunt; Ideo
 s. Joan. Chrysoſtomus putavit pec-
 catis ſacerdotum applicari debere
 verba s. Pauli Apoſtoli: *Chriſtum*
conculcare, ſanguinem ejus pollutum
ducere, & ſpiritus gratiæ contume-
liam facere. Protegat te Deus, o
 Sacerdos, ne in ſimiles prolabaris
 exceſſus, & ſi horreſcis ſolummodo
 cogitando, ſi ſacra Hoſtia pedibus
 tibi foret calcanda, horreſcas pari-
 ter ad ſolum nomen peccati, quod
 idem eſt, ac Divinæ majeſtatis exe-
 cranda conculcatio.

Perpende ulterius, quòd tu ſuffi-
 cientem Dei notitiam habueris, cæ-
 leſtia & occulta fidei myſteria co-
 gnoveris, & nihilominus Majeſtatē
 Divinam toties offenderis, adeòque
 nullo te ignorantiae prætextu ex-
 cuſare poſſis, ſed puræ malitiæ labe
 te inquinatum neceſſe eſt ultrò con-
 fite-

itearis. Utique Dei magnalia aliis ostendisti, mysteria fidei explicasti, peccati acerbiter remonstrasti, & tamen ipsemet peccasti, & malum, à quo alios deterrebas, ipse fecisti. Ideo ait Deus, intolerabile mihi est, quòd tu Sacerdos *homo unanimes Dux meus & notus meus* me offenderis. Sæculares non adeò me agnoscentes peccant, & quasi in obscuro sagittant, tu autem optimè nôsti, quem, & quàm graviter peccatorum iacula feriunt, & tamen arcum tuum quasi contra inimicum tendis contra me, qui te honoribus favoribusq; meis insigniter cumulavi. Eja te recollege, & veram poenitentiam confringe sagittas & arcum; in me huic cruci affixum ulterius favere desiste, vide in meo aperto latere, quantum, heu nimium! in me transfixerunt. Ad quæ verba prosterne te o sacerdos,
& in-

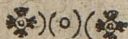
& inter lacrymas & suspiria dic:
Iniquitatem meam ego cognosco. Am-
plector sacratissimos pedes tuos Je-
su amabilissime, veniam & miseri-
cordiam imploro. Non mereor qui-
dem ut assequar, quod humillimè
peto, sed misericordiarum Deus
miserere peccatricis animæ meæ,
quam tuo pretioso sanguine redemi-
sti. Confige timore tuo carnes me-
as, viasq; meas dirige in conspectu
tuo, ne ampliùs declinans in obli-
gationes adducar cum operantibus
iniquitatem.

C A P U T I V.

Considera, quàm multùm augea-
 tur malitia peccati Sacerdotis,
 ex motivo muneris, quod gerit, mu-
 nus enim Sacerdotis est, cultui Di-
 vino incumbere, & ideo dicitur Vir
 Deo dicatus seu consecratus. Qua-
 propter tenetur omnibus animi &
 cor-

corpōris conatibus Deo famulari, eique se hostiam, sacrificium, & holocaustum præbere, seu ut ait Apostolus, *hostiam sanctam Deo placentem, rationabile obsequium*. Perpende igitur, quàm gravis sit culpa Sacerdotum, qui per peccatum *exhibent membra servire iniquitati ad iniquitatem*.

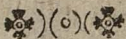
Perpende ulterius, quòd Sacerdos ex officio tenetur precibus, & sacrificiis placare Divinam contra populos iracundiam, & pacis mediatorem esse inter homines & Deū. Sacerdoti pro populo semper est orandum: *Si peccaverit populus, orabit pro eo, ait s. Hieronymus*. Verificari enim debet, quod Spiritus s. requirit ab eo, nimirum: *In tempore iracundiæ factus est reconciliatio*. Hujus figura fuit Moyses & Aaron, qui pluries placârunt furorem & indi-

indignationem Domini, qui vel minabatur, vel excidium populo præparabat. Hinc collige, quantum sit scelus illius Sacerdotis, qui locò avertendi flagelli divini, & continendæ iræ Dei, propriis peccatis manum Domini aggravat super populos: *Deum enim exacerbat peccator.* Mi Deus, quanta rerum perversitas! qui peccata diminuere debet, eadem multiplicat; qui pacis nuncius, Deo rebelles, ad obedientiam ipsi debitam reducere tenetur, ipsemet per peccatū conjurator factus, Dei regnum aggreditur satanæ colligatus. O Sacerdos, mi Sacerdos, quando tandem capies, quid sit mortale peccatum? quamdiu tuis passionibus fascinatus sceleri locum dabis? memento, quòd sis minister Altissimi; depone arma, vel ea contra infernum dirige: *ut destruat corpus peccati.*

Hoc

Hoc
mun
le
misi
redi
tute
ceru
tate
sang
obti
rede
ter
locò
orun
nis p
passi
enim
cand
E
tiis
plus
tum

Hoc enim professio, hoc officium, hoc munus tuum est.

Item considera, quod Deus commisit sacerdoti munus liberandi seu redimendi animas à dæmonis servitute, in quam per peccata se conicerunt. Propterea ipsi dedit facultatem erogandi thesauros in ipsius sanguinis merito consistentes, ad obtinendam earundem animarum redemptionem. Quam igitur graviter Deum offendit ille Sacerdos, qui locò redimendi, ut dictum est, aliorum animas, propriam in dæmonis potestatem tradit, pro vilissima passionum suarum satisfactione; ait enim s. Vincentius Ferrerius: *Pecando anima diabolo venditur.*

Ex his itaque aliisque circumstantiis licet tibi clarè perspicere, quod plus ponderat in Dei statera peccatum Sacerdotis, quam totius populi cri-

crimina, & hoc iudicavit Deus in Levitico, ubi mandavit immolari pro peccato Sacerdotis hostiam æqualem illi, quæ pro peccatis totius Populi offerri solebat.

Hac præsupposita veritate, ita tecum discurre; si quævis lethalis culpa à quocunq; commissa, est infinitum malum propter offensam Dei infiniti, & propterea ut Divinæ Justitiæ per peccatum læsæ de condigno satisfaceret, oportuit Verbum Patris carnem fieri, pati, & mori; quàm enormis & incomprehensibilis malitiæ esse debet mortale Sacerdotis peccatum, quod pondere & malitiâ omnium Sæcularium peccata transcendit. Quid ergo erit de multiplicibus peccatis à te perpetratis? heu te miserum! forsitan supereminens Dignitas Sacerdotii in te nihil aliud operata est, quàm ut pondus

us in
holari
m a-
toti.

us iniquitatū tuarū in infinitū au-
geret. *Malus Sacerdos de sacerdotio
suo crimen acquirit, non dignitatem;*
scripsit s. Ambrosius.

, ita
thalis
t in-
psam
vinæ
con-
bum
nori;
bilis
rdo-
ma-
ccata
e de
rpe-
per-
n te
on-
s

Ora itaque instantissimè Deū, ut
tibi augeat lumen & fervorem, ut
gravissimas Deo à te factas injurias
agnoscere, agnitas deslere, & dignos
pœnitentiæ fructus facere valeas.
Conare, ut sanctum de peccato hor-
rorem concipias, occasiones fuge,
animi tui laqueos abscinde, omnium
malarum consuetudinum nexus abs-
que ulla mora dissolve, & peccatū
cane peius & angve impofterum tibi
in mente efformare contende.

MEDITATIO IV.

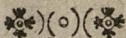
*De damnis plurimis, quæ à peccatis
Sacerdotum proveniunt.*

CAPUT I.

Considera, quòd unum ex flagellis,
qui-

quib9 Deus punit peccata Sacerdotū
 est temporaliū honorū amissio; & li-
 cēt communiter omnibus peccato-
 rib9 *egeſtas* & *ignominia* intermina-
 tur in poenam ſuarū transgreſſionū,
 ſpecialiter tamen punitio hæc Sacer-
 dotibus intimatur. Et quoad honorū
 iacturam ita minatur Deus per Ma-
 lachiam: *Ad vos o Sacerdotes, ſi no-
 lueritis audire, & ſi nolueritis ponere
 ſuper cor, ut detis gloriam nomini
 meo, mittam in vos egeſtatem.*

Perpende, quòd Deus juſtiſſimā
 habet cauſam taliter puniendi Sa-
 cerdotes, nam de illis magis, quā
 de populo verificatur: *Dedit illis
 Regiones gentium, & labores populo-
 rum poſſederunt, hoc autem non ob
 alium finem, niſi ut cuſtodiant juſti-
 ficationes eius, & legem eius requi-
 rant.* Ille ergo meretur his privari,
 per quem contractæ obligationis ju-
 ra contingit violari. Hæc

Hac veritate perpensa, vide Sacerdos, qui peccasti, an tibi aliquid iacturæ in temporalibus bonis acciderit, & si hoc est, scias quòd unica origo malorum, quæ passus es, aut nunc pateris, aut forsitan patieris, tua peccata fuere. Non injuria temporum, non perversitas tempestatum, sed sola manus offensi Domini tetigit te. Hic non est cunctandum, pœnitendum est, corrigendum, reformandum. Quòd si Deum offendisti, & flagellum adhuc non sensisti, imò prosperè, & feliciter hucusq; vixisti; contremisce, nam quò tardior, eò gravior super te plaga descendet, talis enim mos Dei est, ut ait s. Gregorius: *Tarditatem supplicii gravitate compensat.*

Considera insuper, quòd honor, & fama multò pluris æstimantur, quàm divitiæ, ignominia autem &

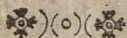
infa-

infamia plùs displicent, quàm paupertas. Deus itaque minatur vel maxime malis Sacerdotibus famæ amissionem, illosque ita honore privare, ut fiant opprobrium hominũ & abjectio plebis. Ut autem de hac tibi plenè persvadeas veritate, scias, quòd postquàm Deus exprobrasset Sacerdoti Heli peccatum, quod fecerat, non debite corrigendo filios suos, & postquam minatus ei fuisset tollere à familia ipsius Sacerdotii honorem, subjunxit: *Quicumque glorificabit me, glorificabo eum, qui autem contemnunt me, erunt ignobiles.* Clarè similiter Deus per Malachiam Sacerdotibus intimat, quòd in punitionem peccatorum suorũ; & propter non custoditas leges Domini; humiliat illos, facitque apud Populos inglorios & contemptibiles: *Propter quod dedi vos, o Sacerdotes, contem-*
tem-

temp
pulis,
Orab
à me
absq;
si ber
ledic
locò
gella,
triplic
mes
Re
quid
in an
non c
gnan
attri
tame
des,
nià n
nitio
ibiq;

temptibiles & humiles omnibus populis, sicut non servastis vias meas. Orabitis, ut pro grege vestro gratias à me impetretis, ego autem, ut sitis absq; fama, non exaudiam vos, imò si benedixeritis hominibus, ego maledicam benedictionibus vestris, & locò gratiarum, quas petebatis, flagella, & desolationes super illos multiplicabo, idque ex eo, quòd legem meam non custodistis.

Respice itaque o Sacerdos, & quidquid adversi sive in bonis, sive in animo, sive in corpore contigit, non casui, non æmulis, non malignantibus, sed unicè tuis peccatis attribuas. Quòd si peccator es, & tamen hucusque integrâ famâ gaudes, & te Deus comminatâ ignominia non mulctavit, vide, ne tuâ punitionem pro futura vita differat, ibiq; te cruciandū in perpetuū de-

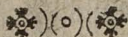

cernat. Placa itaq; copiosis lacry-
 mis, & vera contritione Majestatem
 offensam, & ne pereas in æternum,
 age poenitentiam in tempore, nec
 cunctandum præsumas, ubi periculi-
 tatur æternitas. Sit tandem hujus
 tuæ ponderationis iste proventus:
 Primò, ut quidquid tibi sinistro, da-
 mni, aut incommodi accidat, solis
 peccatis tuis acceptum referas. 2dò,
 ut omnia adversa patienter, & sine
 querela, aut murmure feras; quòd si
 etiam enormem honoris tui læsionem
 pati contingeret, spiritum furoris,
 & vindictæ cohibeas, & coram Cru-
 cifixo prostratus exclama: non ali-
 ter, nec leviùs quidquam promeru-
 it, qui te summè bonum graviter, ut
 ego miser, offendit.

C A P U T II.

Considera, quòd præter flagella
 egestatis & ignominie, quibus
 Deus

Deus
 confve
 morbo
 & vel
 solet, d
 caris,
 Qui de
 fecit e
 Omnes
 sunt d
 id aut
 docibi
 versan
 Chryst
 Na De
 peccay
 culpa
 fronte
 poenis
 Hic
 mitat
 tur D

Deus Sacerdotum peccata punire
confuevit, etiam variis morbis, &
morborum extremo, scilicet morte,
& vel maximè repentinâ, castigare
solet, & ut de hac veritate convin-
caris, audi Ecclesiasticum dicentem:
*Qui delinquit in conspectu ejus, qui
fecit eum, incidet in manus Medici.*
Omnes quidem peccatores dici pos-
sunt delinquere in conspectu Dei,
id autem veriùs dicitur de Sacer-
dotibus, qui ratione officii cū Deo
versantur, unde de illis ait Petrus
Chrysologus: *Non possunt, nisi in i-
psa Dei facie inter Sanctorum Sancta
peccare,* & sicut hæc circumstantia
culpam Sacerdotis magis reddit ef-
frontem, sic specialiter prædictis
pœnis eam afficere solet.

Hic poteris tibi refricare infir-
mitates & misérias, quas commina-
tur Deus in Deuteronomio pecca-

is lacry
Majestati
eternum
ore, ne
periculi
em hujus
uentus
ftri, da
at, solis
s. 2dò
& sine
quòd si
læsiõe
furoris
am Cru-
non ali-
romeru-
viter, ut

Flagella
quibus
Deus

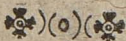
toribus, nimirum febres, nervorum
 dissolutiones, dolores, ulcera, le-
 pram, pestilentiam, deliria, cœcita-
 tem, & alias plures. Inde ni pecca-
 re desinas, & de præteritis pœni-
 tentiam agas, time, ne cùm minùs
 id cogitas, similes plagæ super te
 cadant, & in lectulo dolorum resi-
 dum vitæ tuæ trahere debeas.
 Quòd si hic & nunc aliqua detine-
 ris corporis infirmitate, scias te
 nunquam pristinam valetudinem re-
 cuperaturum, nisi morbi causam,
 hoc est, peccatum deleveris, quo in
 anima tua permanente, nec Medi-
 ci, nec medicinæ poterunt vim mor-
 bi debellare. Si cupis corporis sa-
 nitatem, cura animæ puritatem.

Perpende insuper, quòd unum ex
 gravioribus flagellis, quibus divina
 Majestas castigat peccatores, est
 mors, & præcipuè improvisa; hanc
 verò

verò
 lis Sa
 miùm
 stendi
 pla in
 dos H
 tro ca
 Filii i
 horâ
 dab &
 dinat
 cro t
 lesti
 irrev
 morte
 Hi
 an ju
 ille S
 culpa
 rum
 quòd
 aggra

verò divina justitia comminatur malis Sacerdotibus, & tristis, heu nimium! experientia hoc pluries ostendit; multa habemus de hoc exempla in sacris literis. Summus Sacerdos Heli in pœnam sui peccati retro cadens ex sella extinctus est. Filii ipsius Ophni, & Phinees unâ horâ à Philisthæis occisi sunt. Nadab & Abiu filii Aaron recenter ordinati, dum extraneum ignem in sacro thuribulo adhibent, ab igne cœlesti cremati ceciderunt. Oza dum irreverenter Arcam Domini tangit, morte mulctatus est in momento.

His suppositis perpende iterum, an justum timendi motivum habeat ille Sacerdos, qui se tot gravium culparum, imò plurium sacrilegiorum reum agnoscit. Verè habet, quòd apprehendat, ne super ipsum aggravetur manus offensi Dei, & re-

pentina morte tollatur è mundo, se-
 peliendus in inferno. Ah cave, cave
 mi frater Sacerdos, videor enim mihi
 videre divinam justitiam ad te pu-
 niendum accinctam, & licèt miseri-
 cordia ipsam mitigare conetur, il-
 la tamen clamat: *Veniat mors super
 eum.* Jam Deus ultionis *arcum suū
 tetendit & paravit illum,* & quidē
in eo paravit vasa mortis. Tu ergo
 nullā interpositā morā ad sacratissi-
 mos Crucifixi pedes provolutus la-
 crymari, & clamare non cessā: Do-
 mine miserere, & humiliter confi-
 de, quòd videns Deus animi tui
 contritionem verumq; emendationis
 propositum: *Arcum conteret & ar-
 ma confringet.*

Si verò (quod absit) minas Do-
 mini neglexeris, & in peccatis tuis
 perseveraveris, inebriabit sagittas
 suas sanguine tuo, & quantā pa-
 tien-

tientiâ & clementiâ hucusq; te non
 solùm sustinuit, sed bonis in pace
 frui permisit, tanto furore & rigo-
 re in te iram suam exercebit, ut
 quicumq; id audiêrit, tinniant ambæ
 aures ejus.

C A P U T III.

Considera, quòd peccata Sacer-
 dotum præter jam dicta flagella,
 aliud etiam & quidem terribilissimũ
 provocare, & inducere solent. Hoc
 est justa subtractio quorundam Di-
 vinorum auxiliorum, quibus facîle
 posset peccator ad pœnitentiam in-
 duci, & sine quibus difficulter veni-
 tur ad emendationem. Et cùm su-
 per omnes sit hæc pœna formida-
 bilis, antequam ulteriùs eam pon-
 deremus, invoca gratiam Spiritûs
 sancti, qua illuminante, ea, quæ di-
 cturi sumus, ritè possis percipere,

Perceptaq; in memoriæ scrinio diligentiſſimè conſervare.

perpende itaq; quòd in viſione quadam terribili monſtravit Deus Prophetæ Ezechiel, quòd graviùs ſe lædi ſentiat per peccata Sacerdotũ, quàm per ſcelera ſæculariũ, & poſtea voce tonante clamavit: *Non parcer oculus meus, nec miſerebor, & cùm clamaverint ad aures meas voce magna, non exaudiam eos.* Hic modus loquendi clarè exprimit ſummam Dei indignationem contra Sacerdotes malos, propter quam in pœnam peccatorum, illa denegat ipsis auxilia, quæ à miſericordia procedunt, & opportuna ſunt ad veniam confequendam; adeoq; idem eſt ac dicere, quòd pro ipsis non eſt ampliùs ſperanda miſericordia, ſed rigida ſolummodo præſtolanda juſtitia.

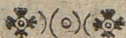
Non minorem incutit formidinẽ

id,

id,
Hebr
mar
plic
bens
ſunt
donu
Spir
& pr
pœni
H
veri
diçt
ſpec
bent
abſo
ami
hon
diffi
Hin
gis
liar
run

id, quod Apoft. Paulus scribens ad
 Hebræos ait, & Sacerdotibus inti-
 mare videtur, sicut defactò illud ap-
 plicat ipsis s. Petrus Damianus scri-
 bens: *Impossibile est eos, qui semel
 sunt illuminati, gustaverunt etiam
 donum cælestè, & participes facti sunt
 Spiritûs s. gustaverunt Dei verbum,
 & prolapsi sunt, rursus renovari ad
 pœnitentiam.*

Hæc omnia magnum fundamentū
 veritatis habent, quia sicut supra
 dictum est, Sacerdotum peccata
 speciem quandam proditionis ha-
 bent. Proditores autem non faciliè
 absolvuntur; & quantò magis quis
 amicus familiaris, aut beneficiis &
 honoribus cumulatus fuit, tantò
 difficilius ipsi offensa remittitur.
 Hinc s. Basilius ait: *Naturaliter ma-
 gis indignamur his, qui nobis fami-
 liarissimi sunt, cum in nos peccave-
 runt.*

Sacerdos, qui legis hæc, contremisce, dum cogitas offensam Dei. Quòd si ipse summè misericors hodie tibi non denegat, sed offert suã clementiam, hanc continuò amplectaris, neque occasionem hanc negligas, & tantò minùs in nova peccata reincidas, nisi vis extremũ perditionis periculum subire, imò verius, animam tuam irrevocabiliter perdere. Quòd si hic & nunc gratiã compunctionis experiris, amarè fleas, & emendationem seriò proponas, & Deus propitiabitur omnibus iniquitatibus tuis, & te in misericordia & miserationibus coronabit.

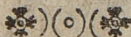
Hic recole, quòd antea diximus, nempe peccata Sacerdotum æquiparari peccato Luciferi, hoc enim plures asserunt Doctores, id ipsum ex Scripturis sacris eruentes. Divus enim Bernardus ait Sacerdoti Deũ
offen-

offer
iniqu
fieri
Flor
riam
H
text
omne
inter
Laic
qua
tur,
ter h
Luci
terra
fer in
sic di
cerdo
tores
diffe
bent
Ta

offendenti: *In clero tanquam in Cœlo iniqua geris; & inde à culpa transfrens ad pœnam, ait: In terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Domini.*

Hugo à s. Charo exponens illum textum: *Prævaricantes reputavi omnes peccatores terræ,* dicit, quòd inter pœnam peccatorum, quæ à Laicis patrantur, & pœnâ culpârû, quæ ab Ecclesiasticis committuntur, eadem est differentia, quæ inter lapsum Adami, & rebellionem Luciferi, *Adam nempe peccavit in terra, & veniam consecutus est; Lucifer in Cœlo, & diabolus factus est; sic differunt peccata Laicorum & Sacerdotum.* Addit etiam, quòd peccatores terræ intelliguntur Laici ad differentiam Sacerdotum, qui debent vocari *peccatores cœli.*

Tandem ipsemet Christus s. Bir-

gittæ expressè dixit, quòd sicut Sacerdotes peccantes graviter, similes sunt Lucifero in culpa, sic quoque erunt in pœnis illius, quarum prima fuit, non ampliùs consequi veniam. *Sacerdotes mali sunt in eodẽ peccato, quo cecidit Lucifer, nunc etiam dico tibi iudicium eorum, & ecce sunt similes &c.*

Perpende itaque, quòd dignitas, & gradus Sacerdotis est altissimus, & si cadis, maximum est præcipitium. *Ruina, quæ de alto est, graviori casu colliditur,* ait d. Ambrosius. Si malam volebas ducere vitam, meliùs tibi erat, si Laicus mansisses; cum autem Sacerdos peccas, quasi certam facis damnationem tuam. *Si peccas in Sacerdotio, periisti,* ait d. Chrysostomus.

Conclude hanc ponderationem cum tremenda illa d. Hieronymi
sen-

sen-
tum,
cent

CO
c
ut i
tum
flag
Hier
ad
ne
illa
den
etur
Sac
per
De
vet
rus
qu
fie

sententia: *Grandis dignitas Sacerdotum, sed grandis eorum ruina, si peccent.*

C A P U T IV.

CONsidera, quòd Sacerdotum peccata adeò irritant Dei iracundiã, ut interdum propterea urbes, totumque Populum severissimis afficiat flagellis. Famosa per universũ fuit Hierosolyma, vel maximè propter admirandũ illud templũ à Salomone ædificatũ. Permisit tamen Deus illam ita deleri, ut lapis super lapidem non remaneret. Hoc autem factum est principaliter ob peccata Sacerdotum. Quòd si Deus non percit Hierosolymæ, quæ Civitas Dei vocabatur, & per quam jurare vetitum erat, *Non jurabis per Jerusalem,* quid de aliis urbibus, quæ tot prærogativis non gaudent, fiet? Quid hic cogitas, mi Sacerdos?

dos? renunciabis tandem peccato,
 & agnosces, quid sit culpa Sacer-
 dotum, & quàm graviter per illam
 Deus offendatur? Hic excitemini à
 vestro lethargo Sacerdotes Dei al-
 tissimi, & plorate sanguineis lacry-
 mis, ut iram divinam contra popu-
 los vestrà culpâ æstuantem, possitis
 extinguere; misericordias Domini
 invocate super vos, urbes, & regi-
 ones vestras, & ex intimo corde di-
 cite: *Parce Domine, parce populo*
 tuo. Fortasse infortunia, quæ mise-
 ram hanc Patriam affligerunt, &
 adhuc affligunt, à vestris, o Sacer-
 dotes, peccatis immissa fuère. An-
 nonæ caritas, lues hominum, & a-
 nimalium, incendia, & quidquid in-
 fausti contigit, non aliunde forsan,
 quàm à mala conversatione vestra,
 & à neglecto Altissimi cultu prove-
 nerunt; sicque innocentes populi
 pon-

pondus iniquitatum vestrarum portare coacti sunt. Et quis vos affecurat, quòd pejora adhuc vos, patriamque vestram flagella non manent? Placare Domine, placare, vel si adhuc scire vis, in nos scire, qui te provocavimus ad iracundiã. Parce populo innocuo, & super reos criminis censura cadat ultionis. Da nobis vitæ nostræ reformationem, qui nunc cordibus instillas compunctionem.

Confidera, quàm verum sit, quod ait s. Prosper Aquitanus, nempe, quòd interdum propter peccata Sacerdotum irascitur Deus adeò, ut non solùm urbibus non parcat, & populis, sed ne suis quidem sanctuariis.

Permittit enim aliquando ut profanentur, aut incendiò absumantur unà cum sacra supellectili, imò Sanctum

ctum Sanctorum conculcetur, & ritus ipsaque fides nonnunquam aboleatur. Sic enim irascitur Deus peccantibus Sacerdotibus, ut etiā sacratis locis suis, vasisq; non parcat, & in hujus confirmationem adducit textum David: *Repulit Tabernaculum suum, ubi habitavit in hominibus.*

Hic memorare, quot templa per orbem profanata fuerunt ab infidelibus, & hæreticis, & quanta rebus sacris contumelia est illata, cum nec ipsimet Sacrosanctæ Euchariſtix indultum sit, & considera, quòd forteſſe propter Cleri crimina, & in pœnam ſacerdotalis delicti à Deo permiſſa fuerunt. Ergo tandem à ſomno evigila, & ad Deum converſus exclama: *Abſit Domine, ut meis peccatis tanta ruina invehatur. Ne derelinquas nos Domine Deus noſter; Ne des hæreditatem tuam in opprobrium,*

briur
Cuſt
ſanc
cave
mife
ravi,
enor
quia
cora
ſiteo
culp
per

CO
d
Mini
tatis
vitiu

brium, ut dominantur eis Nationes.
 Custodi Domine Domum tuā, Fidē
 sanctam conserva, & me cūm pec-
 caverō, corripas in misericordia &
 miserationibus tuis. Hucusq̄; igno-
 ravi, quōd peccata Sacerdotum tam
 enormia producerent mala. Nunc
 quia cognosco, eadem abominor, &
 coram tua tremenda Majestate pro-
 fiteor non ampliùs me lapsurum in
 culpam, qui terrore tanto hucusque
 perscrutatus sum pœnam.

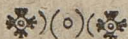
MEDITATIO V.

*De summa gravitate peccati
 incontinentiæ.*

CAPUT I.

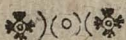
COsidera hic primò, quantò stu-
 diò expetat Deus in sui Altaris
 Ministris virtutem pudoris & casti-
 tatis, & inde percipies, quàm ipsi
 vitium incontinentiæ displiceat.

Cer-

Certum est, prout aliàs diximus, quòd Sacerdotium antiquæ Legis, umbra fuit Sacerdotii præsentis, quemadmodum antiquæ victimæ, sacrificii novi testamenti figuræ fuerunt. In antiqua lege mandatum erat, ut Sacerdos tot vestibus ornamentisque candidis uteretur, tot ablutiones & purgationes observaret, idque ad insinuandam ipsi munditiam & puritatem, quam Deus in ipsis exigebat. Elegit ad Sacerdotium Aaron, quia ex virga illius pullulârunt flores symbola castitatis. Ordinavit, ut Levitæ ab actu licito conjugali abstinerent, non solum quotiescunque Sacrificium offerre debebant, sed etiã cum vasa & vestes sacras contrectare ipsis opus erat. Prohibuit, ne immunda animalia pro sacrificiis adhiberentur, idque ut appareret, quantam in suis
mini-

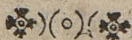
min
tra,
da in
tiner
N
Si in
ta in
omn
suis
rigen
tate
soste
nisti
nitia
trus
dicit
My
P
Deo
frag
& fo
scit.

ministris vellet puritatem, & è contra, quàm displicens, & abominanda in oculis eius appareret incontinentia.

Nunc cum d. Ambrosio discurre: *Si in figura tanta observantia, quanta in veritate?* Certū est, Deum ante omnia hanc continentiae virtutē in suis ministris requirere, prout ait Origenes: *Ante omnia Sacerdos castitate debet accingi;* & s. Joann. Chrysostomus scribit, Deum velle in ministro suo puritatem, *Solis radiis nitidiorem.* Rationem huius dat Petrus Damian. *Ut in his niveus pudicitiae candor effloreat, qui sacris Mysteriis familiarit̃s appropinquant.*

Perpende igitur, quàm odibilis Deo sit ille Sacerdos, qui non solū fragrantia caret puritatis, sed intus & foris incontinentiae fatore tabescit. Certè, quotiescunque talis Sacer-

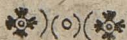
cerdos suum operaturus officium Deo appropinquat, summam, ut ita dicam, nauseam ipsi excitat, & non pro ministro, sed pro hoste habetur, nam ut ait s. Clemens Alexand. *solum, qui agunt puram vitam, sunt Dei Sacerdotes.* Timete itaq; quotquot estis impuri Sacerdotes, ne propter vestram abominationem, Deus vobis pro tota æternitate dicat: *Nescio vos.*

Perpende pariter adeò rectæ rationi consonum esse, ut Dei ministri corporis & animi munditie polleant, ut ipsimet Gentiles summam in propriis sacrificulis exigent puritatem, ideo semper clamabant: *Diis omnia munda,* prout refert Plutarchus. Magnis argumentis demonstravit Diogenes necessitatem castitatis in Deorum ministerio operantibus; & scribit Macrobius, quòd suis temporibus

poribus, Deorum ministris, non tantum svadebatur castitas, sed cogebantur ad illam.

Hinc collige, quantum repugnet vocationi, quantum contrarietur rationi, & quam enormiter delinquant illi, qui vocati in sortem Domini, incontinentia sibi se fadant. Iratus olim fuit Deus filiis Aaron, ob impositionem ab iis ignem extraneum in thuribulo; quanto ergo magis nunc irascetur, videns ignem luxuriae ardentem in cordibus Sacerdotum? Deus essentialiter purus, omnisque expers maculae, videns se in sacris mysteriis circumdatum à Sacerdotibus immundis, per os Ezechielis clamabat: *Coinquinabar in medio eorum.* Et ideo ait s. Thomas à Villanova: Si Sacerdos aliunde omnibus polleat prærogativis in Dei ministro requisitis, *Nil est, si non castus.*

Hic

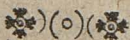
Hic te ipsum examina; vitam
 tractatam discute; vide, an purus,
 castusque fueris in Sacerdotio. Et
 si conscientia teste, inuenias te plu-
 ries incontinentiâ deliquisse, totus
 rubore suffusus, misericordiam Dei
 implora. Fatere te enormi hoc pec-
 cato summè ipsi displicuisse, te a-
 nimam tuâ horrendâ fœdâsse. Hanc
 deinde lacrymis abstergere conten-
 de, nec clamare desine: *Amplius
 lava me Domine, ab iniquitate mea,
 & à delicto meo munda me.* Propone
 firmiter vitæ reformationem, & su-
 per omnia vide, ut fugias qualem-
 cumque iterum delinquendi occasi-
 onem. Qui non fugit, sed quærit
 periculum, in illo procul dubio pe-
 ribit.

C A P U T II.

Considera, quàm strictè exigit
 Deus castitatem, & quàm gravi-
 ter

ter se impuritate sentiat offensum à
 Sacerdotibus, quos sigillò caracte-
 ris munivit, prout Apostolus ait:
Unxit nos Deus & signavit nos, &
dedit pignus spiritûs in cordibus no-
stris. Et ut hanc rectè capias veri-
 tatem, ita tecum discurre: Manda-
 bat Deus in Exodo, ut oleum sacrû,
 quo Altare aliaq; sacra utensilia un-
 gebantur, non adhiberetur ad in-
 ungendam carnem hominis. Et ma-
 gnâ in Deo iracundiam excitâsset,
 qui ad usus profanos illum sacrum
 liquorem adhibuisset: *Hoc oleum un-*
ctionis Sanctum erit mihi; caro ho-
minis non ungetur ex eo.

Quàm putas ergo diffidèté exigat
 Deus, ut persona sacerdotalis plûs
 quàm sacrum oleum in solos usus &
 ministeria sacra applicetur, & tan-
 tò magis à carnis turpitudinibus
 arceatur, *Sacerdos ne polluat sanctu-*
arium

arium Domini, quia oleum sanctæ
unctionis super eum est. Dixit Deus
in Levitico.

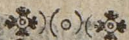
Præterea cogita, quàm impium
esset, si quis calicem consecratũ &
multoties sanguine pretiosissimo
Christi delibutam, ad turpes usus
adhiberet; utique id solummodo au-
dire horrorem tibi incuteret. Cùm
ergo Sacerdos sit sanctuarium Deo
sacrum, ipsique reservatum, quàm
enorme scelus est, illud luxuriæ
spurcitiis inficere, & in eo Dei ma-
jestatem inhonorare?

Id inferre potes ex ipsiusmet Dei
querelis, quas per os Ezechielis fe-
cit: *Sacerdotes polluerunt Sanctua-
ria mea, & addit Hugo Cardinalis,
per vitæ immunditiam.*

Impure Sacerdos, vide, quid agis!
Agnosce injuriam, quam Deo infers:
Cogita, quid es, & quam aliàs adhi-

bes diligentiam in observandis, & custodiendis rebus ad sancta mysteria spectantibus, eandem imò majorem adhibe, ut serves animam tuam ab omni impuritatis sorde intaminatam. Te ipsum custodi, ut domum Dei, templum Christi, organum Spiritus sancti; si quandoque sentis carnis stimulum, memento te Deo esse consecratum, & si verè cupis te continere, uti Deo vovisti, coneris cogitationes imò verba puritati adversantia à te eliminare: *Fornicatio & omnis immunditia nec nominetur in vobis, sicut decet sanctos,* ait Apostolus Paulus.

Certum est, quòd Sacerdos quamvis unctus, & caractere sacro insignitus, humanis tamen fragilitatibus subjacet, sed pariter certum est, Deum ipsi præstò esse suo auxilio, si illud sincerè imploret, & in tempore ten-

tationis ad ipsum ferventer confu-
giat. Prodest etiam plurimū ad in-
fringendos libidinis insultus, si quod
quotidie cantas, opere complere
studeas, nempe: *Carnis terat super-
biam potus cibiq; parcitas.*

C A P U T III.

EX alia quoq; ratione gravissimum
fit peccatum incontinentiæ in
sacerdotibus, nimirum propter vo-
tum solenniter Deo factum de ca-
stitate strictè servanda. Considera
itaque quòd per hanc voti circum-
stantiam peccatum hoc in Sacerdote
speciem mutat, & ubi in Laico di-
citur ex. gr. simplex fornicatio,
in Sacerdote est & dicitur sacrile-
gium, quod rei sacræ violationem
significat; pudicitia enim, quæ adeò
sanctè fuerat appromissa, violatur.
Quàm magna ergo iniuria fit Deo à
Sacerdote, cum id, quod ipsi sa-
cro-

confu-
 ad in-
 quod
 plere
 super-
 mum
 ce ia
 e vo-
 ca-
 udera
 eum-
 rdote
 o di-
 atio,
 rile-
 nem
 adeo
 tur.
 eo a
 sa-

crosanctè promiserat; sensui, imò
 diabolo donat. Non aliter hìc ac-
 cidit, quàm si quis post oblatum
 Reginae alicui fasciculum florũ exi-
 miè fragrantium, à regis manibus
 illum abriperet, & vilissimo manci-
 pio donaret.

Magnæ iniuriæ adscribunt mundi
 Proceres, si ipsis datum verbũ non
 observetur, maximè à sibi dignitate
 inferioribus; & quidem jure meri-
 to, nam sic videntur in pauca æsti-
 matione habiti, imò formaliter con-
 tempti. Quid ergo existimandũ de
 iniuria, & displicentia Dei, si vilis
 creatura datam ipsi fidem frangat,
 & quasi de eo ludibrium faciat.

Considera insuper, quòd per so-
 lemne votum castitatis, veluti spi-
 ritualis quædam desponsatio fit in-
 ter Christum & Sacerdotem, & per
 consequens membra Sacerdotis in

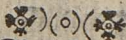
potestatem specialem Christi tanquam sponsi transeunt, unde ait Apostolus: *Corpora vestra membra sunt Christi.* Quam ergo enormiter offendit Christum impurus Sacerdos, quando *tolens membra Christi*, ut idem proficitur Apost. *facit membra meretricis?* Quid sentires de aliqua foemina de pulvere ad folium & thalamum Regis euecta, si neglecta fide conjugali, & decore suae dignitatis, impudenter se vili mancipio commisceret? Idem prorsus sentias de Sacerdote, qui de saeculo ad sublimem sui ordinis dignitatem sublimatus, & sacro voti vinculo obstrictus Christi decorem, fidei sanctitatem, puritatis integritatem, proficit, violavit, saevavit. Eja mi frater Sacerdos, audi vocem Domini tui dicentis: *Tu fornicatus es cum amatoribus multis, revertere ad me,*

*E*go suscipiam te. Veni dilecte mi,
redi ad thalamū meum, & licet tibi
meritō fuerim iratus, misericordiæ
tamen recordabor.

Tam svavi eloquio compunctus,
amplectere o Sacerdos, pedes Salva-
toris tui de cruce pendentis, lacry-
mis illos riga ut Magdalena, & pec-
cata tibi remittentur. Et si purita-
tis tuæ florem, quem illibatum ex
tot titulis servare debueras, macu-
lâsti, doleas quidem oportet, sed
simul etiam confidas, & satagas, ut
reliquum vitæ tuæ immaculato calle
pertranseas, & sponso acceptus eris
ac si virgo adhuc existeres; nam ut
ait D. Bernardinus: *Longa castitas
pro virginitate reputatur.*

C A P U T I V.

Considera aliam quoque rationem
vitiū incontinentiæ in Sacerdo-
te aggravantem, & est horrenda in-
E3 juria,

juria, quam Christo facit quotidie
 attrectando adeò pollutis manibus
 Sacratissimum ejus Corpus in altari
 consecratum. Adeò Christus amat
 virginitatem, ut hanc etiam in pro-
 pria matre, *stupente natura*, habere
 voluerit. Placuit ipsi etiam vocari:
candor lucis æternæ, speculum sine
macula, lilium convalliũ, quæ omnia
 alludunt ad virginitatem. Quàm
 graviter ergo illũ offendit, qui sibi
 dilectam adeò virtutem turpi con-
 versatione deperdit? Hæc omnia be-
 ne trutinata, largam lacrymarũ ve-
 nam ab oculis D. Bernardi extrahe-
 bant, & tuas quoq; excitabunt, si
 illis ritè perpenſis audiveris illum
 dicentem: *Audent Agni immaculati*
sacras contingere carnes, & intingere
in sanguine Salvatoris nefarias ma-
nus, quibus paulò ante, (proh dolor)
carnes meretricis attrectaverunt.

Poté-

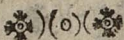
✻(o)✻

Potestne major inferri contumelia Christo Salvatori nostro, agnelo castissimo, lilio candidissimæ puritatis? O iniquitas execranda, quæ corda fidelium agnoscentium Deum doloris jaculô transigere potest! Si tu quoque Sacerdos, sentis huius offensæ atrocitatem, conare, ut exequaris D. Hieronymi documentum: *Pudicitia sacerdotalis non solùm ab opere immundo abstineat, sed etiam à jactu oculi, & cogitationis errore, mens Christi corpus confectura sit libera.*

Examina vitam tuam præteritã, & vide, an castè verbo, cogitatione, & opere te gesseris, quod si sic, Deo gratias age, qui te ita servavit, ne autẽ tibi fidas, sed cogita, quòd plurimi post longam, puram & immaculatam vitam in ipsamet lapsi sunt senectute sicut Salomon, de

quo Spiritus s. ait: *Cúmque esset senex, depravatam est cor eius per mulieres, ut sequeretur Deos alienos.* Ad insultus huius maledicti vitii impuritatis, Cedrus libani corruisse reperi, ait D. Augustinus. Quamtu ergo magis timere debes tu, qui non es cedrus libani, sed fragilis arundo. Hic solus hostis est, qui fugâ vincitur. Ne nimiùm tibi de te pollicearis. Pete quotidie à Deo cum omni humilitate, & lacrymis divinum eius auxilium. Castitas donum Dei est; *Et ut castitas detur, humilitas meretur,* ait D. Bernardus.

Quòd si recordaris, te in Sacerdotali statu in fæda sensualitate peccasse, memineris quoque te maximã Deo iniuriã intulisse, & quòd ideo magnam poenitentia, & emendationis habes rationem. Recogita tibi omnes annos tuos, in amaritudine
ani-

animæ tuæ. Ah mi Jesu! exclama, tu summa puritas, ego sædus, & fatidus, tu virginali stola decorus, ego carnis spurcitiâ pollutus. Erubescō, & confundor. Eripe Domine, cor meum tam immundum, & aliud crea in me mundissimum, quale requiritur in ministro, qui tibi famulari & sacrosanctam humanitatē tuâ sapius debet attrahere. Indè propone sinceram emendationem, & caro, quæ te illexit ad culpam, ieiuniis, cilicio & flagellis, à te ipso damnetur ad pœnam.

MEDITATIO VI.

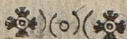
De gravi pœna, qua Deus incontinentiam Sacerdotum punit.

CAPUT I.

EX gravissimis pœnis, quas Deus Sacerdotibus incontinentibus infligere solet, una est subtractio luminis,

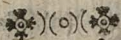
Es

minis,

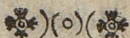
minis, ad agnoscendam propriam
 miseriam, & imminetia sibi peri-
 cula, semper enim ambulat in tene-
 bris, donec ad barathrum perveni-
 at æternæ perditionis, similẽ poenã
 indixit Deus Hebræis: *Excæca cor*
populi huius, ut videntes non videant.
 Sacerdotibus æquẽ impuris, hæc pœ-
 na intimatur per Jeremiam: *Pro-*
pheta & Sacerdos polluti sunt, idcir-
cò via illorum erit quasi lubricum in
tenebris.

Et quòd hæc comminatio verè in
 Sacerdotibus impuris impleatur,
 docet experientia, tales enim ita fe-
 gerere solent, ut fidei lumen, pru-
 dentia & conscientia dictamen a-
 misisse videantur. Enormia enim
 peccata committunt, ac si venialia
 essent, non emendantur, nec quid
 agant, corde recogitant; digitò à
 sæcularibus scandalum patientibus

monstrantur, de ipsorum vitiis palam loquuntur, illi autem sic excæcata corda habent, ut videntes non videant, & audientes non intelligant. Fortassis etiam à domo, in qua peccarunt, eunt ad templum ibi celebraturi. Quotidie delinquunt, & quotidie confitentur, nec perpendunt similes confessiones absq; debita contritione potius confusiones esse, quàm veras cum Deo reconciliationes. Hæc omnia proveniunt ex pœna privationis interni luminis, qua, ut supra dictum est, à Deo ob peccata mulctantur. Contremisce Sacerdos, & pro certo habeas, quòd in tam densis tenebris ambulans ad damnationis abyssum insperatè descendes.

Quòd si hucusq; hoc tibi lumen etiam peccanti non defuit, pro maxima Dei erga te misericordia re-

putes, adeoq; summè confundaris
 te adeò ingratum gratiam hanc sin-
 gularem iniquissimè non curâsse: Si
 autem è contra experiris te in pec-
 catorum tuorum fimeto jacentem,
 paucam aut nullam sentire syndere-
 sin, evidentissimum periculum tuū
 apprehende, & vide, ne in totalem
 cordis obdurationem incidas, &
 impœnitens ex hac vita decedens,
 æternæ damnationis pœnam incur-
 ras.

Redite Sacerdotes ad cor, & si
 dum hæc legitis, gratia divina pul-
 sat ad ostium cordis vestri, *ambu-
 late dum lucem habetis, ne tenebræ
 vos comprehendant.* Veniam cum la-
 crymis implorate, emendationē ad-
 hibete, & *Dominus ponet tenebras
 coram vobis in lucem, & prava in di-
 recta.* Interea non cessetis clamare:
*Illumina oculos meos, ne unquam ob-
 dormiam in morte.* CA.

✠(o)✠

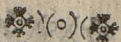
CAPUT II.

CONSIDERA, quòd pœna privationis interni luminis, ut plurimum conjungitur, cum obduratione voluntatis in malo, & ideo in sacris literis cœcitas, quæ spectat ad intellectum, cordi seu voluntati attribuitur: *Excœca cor populi huius.*

Perpende igitur, quàm formidabilis sit hæc secunda pœna, quam à vindice manu Dei expectandam habent impuri Sacerdotes, ita enim gratiâ privabuntur, ut pœnitentiâ, & contritionem suorum peccatorû, maxime in mortis articulo obtinere nequeant, manente semper in ipsis mala voluntate, & in peccatis obstinatione, verificatoq; in ipsis dicto: *Implebuntur ossa eorum vitiis, & cum iis in pulvere dormient.*

Hinc provenit, quòd Sacerdotes libidine infecti admonitionibus non

fle.

flectuntur, concionibus non convertuntur, minis non emendantur, & in ipsamet senectute cūm deficient animi & corporis vires, æstuantibus luxuriæ flammis, ardescunt. Eheu miseri, quā̄m clarè experientur prædictam suorum peccatorum pœnam, malum enim habitum exuere vellent, sed resolutio ipsis deest, pœnitere, flere optarent, sed ex indurato corde frustra lacrymarū venā exoptant. Nec dici, nec cogitari satis potest, quā̄m magnum sit malum à Deo, & ipsius auxiliante gratia derelinqui, & in propriis fordescere culpis, non manente, nisi illo terribili: *Væ, cūm recessero ab eis.*

Considera insuper, quòd ab hac cordis induratione, voluntatis obstinatione, & contritionis defectu, tandem provenit impœnitentia finalis, quæ est proximus gradus ad
damna-

damnationem æternam. Et ut hoc
 clariùs intelligas, perpende, quod
 narrat Dionysius Carthusianus, ni-
 mirum quòd ductus ab Angelo qui-
 dam Dei Servus ad Purgatorium,
 magnum vidit numerum Sæculariũ,
 qui ibi sua purgabant peccata; Sa-
 cerdotum autem valde exiguus nu-
 merus ibi apparebat, & causam à
 Ductore quærens, tremendum hoc
 accepit responsum: *Vix aliquis ta-
 lium habet veram contritionem, id-
 circò penè omnes huiusmodi æterna-
 liter damnantur.*

Ex his formidabilibus quidẽ, sed
 veris reflexionibus, curate Sacer-
 dotes, ut horrorem concipiatis de
 carnis turpitudinibus, ne Deus à
 vobis recedat. Qui post frequentes
 lapsus gratiam resipiscendi conse-
 cuti sunt, pro maximo id Dei bene-
 ficio habeant, ipsius adorent clemen-
 tiam,

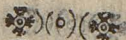
tiam, verè enim maxima est, quòd
 Deus summa Puritas, eos in sentina
 impuritatum non solùm respexerit
 jacentes, sed summè fœdatis pro-
 prii sanguinis lavacro mundaverit.
 Qui autem in delictorum similium
 luto usque adhuc volutatur, invo-
 cet dexteram Altissimi, quæ illum
 indè emergere iuvet, clamans: *Emit-
 te manum tuam de alto, eripe me &
 libera me.*

Imploret à Jesu Christo per vul-
 nera, quæ passus, per sanguinem,
 quem effudit, ut veram sibi indul-
 geat contritionem, & ut illam faci-
 liùs consequatur, crucifixi pedes
 amplectatur, osculetur, nec indè
 recedat, donec cor sentiat contri-
 tum, & tunc firma & immutabili
 voluntate vitæ emendationem, &
 reformationem proponat.

C A P U T III.

Con-

Considera primò, quòd tam acer-
 bè offensum se Deus sentit ab im-
 puritate Sacerdotum, ut in poenā,
 ipsorum preces ampliùs audire re-
 cuset. Imò velut Monarcha suo in-
 dignans Vasallo, nec ipsum suppli-
 cantem, nec alios pro illo interce-
 dentes exaudire dignatur. Huius
 veritatis testimonia habemus in ver-
 bis Jeremiæ dictis à Deo: *Tu ergo
 noli orare pro populo hoc, & ne assu-
 mas pro eis laudem & orationem,
 quia non exaudiam.* Et quòd hic lo-
 quatur de Sacerdotibus, ex sequen-
 tibus apparet: *Dilectus meus in do-
 mo mea fecit scelera multa, nunquid
 carnes sanctæ auferent à te malitias
 tuas?* Præterea d. Augustinus vo-
 lens ostendere, quàm difficulter De-
 us Sacerdotum peccata condonet,
 utitur illis verbis: *Si autem Sacer-
 dos peccaverit, quis orabit pro eo?*
 quæ

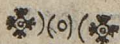
quæ verba tu Sacerdos expende, ut
 scias, quòd difficilius tibi, quàm
 aliis peccata dimittat Altissimus. *1. 1. 1.*
 Ut tandem de hac veritate magis
 magisq; convincaris, considera,
 quòd etiam in hac vita similiter pu-
 niuntur magni peccatores Laici,
 postquam à Deo singularibus grati-
 is & beneficiis cumulati fuerunt,
 sicut Populus Judaicus, pro quo
 sæpè prohibitus est à Deo Jere-
 mias, ne oraret: *Noli orare pro po-
 pulo isto in bonum.* Quantum ergo
 magis timenda est ultio Divina à
 Sacerdotibus, qui tam sublimi di-
 gnitate, & donis honorati fuerunt,
 & tanta ingratitude Benefactori
 suo responderunt. *1. 1. 1.*
 Interdum quoque solet Deus im-
 puris Sacerdotibus has veritates
 manifestare in extremo vitæ ipsorum
 momento; & hinc fit, ut ipsi de mi-
 seri-

ferio
 dam
 vitio
 ne i
 tuas
 pliu
 custo
 libe
 Quo
 O
 pter
 pun
 gell
 c. 2.
 cer
 Ha
 eto
 per
 mi
 Re

sericordia desperantes miserrimè
damnentur. Si itaque o Sacerdos,
vitio hoc nefando imbutus es, vide,
ne ita exardescat ira Dei, ut nec
tuas, nec aliorum pro te preces am-
plius velit audire, imò Angelo tuo
custodi, & sanctis Advocatis tuis pro-
hibeat de te amplius verbum proferre
Quòd si hoc fiat, quid erit de te?

C A P U T IV.

Considera, quòd si quodlibet gra-
ve peccatum Sacerdotum, pro-
pter maximam illius malitiam solet
puniri à Deo mortis improvise fla-
gello, uti dictum est in Meditat. 4.
c. 2. specialiter carnale delictū Sa-
cerdotis hanc post se poenā trahit.
Hæc est communis sanctorum Do-
ctorum sententia, plurimis etiam ex-
perientiis confirmata. S. Petrus Da-
mianus adducit exemplum sacrilegi
Regis Baltasar, qui dum epularetur
cum

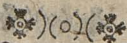

cum suis concubinis, & vasa sacra
 ex templo Hierosolymitano ablata,
 ad usum illarum afferri curâset,
 statim apparuerunt digiti scribes
 in opposito pariete mortis illius
 sententiam. Hoc denotat, ait s. Do-
 ctor præcitatus, quòd idem fiet im-
 puris Sacerdotibus, qui majori Bal-
 tassaris sacrilegio, priorum cor-
 porum & animarum vasa Deo con-
 secrata impudicis usibus adhibere
 non erubescunt; ac proinde idem
 Sanctus ad Sacerdotes conversus,
 admonet: *Nolite vasa Deo sacrata in
 vasa contumeliæ convertere, & exem-
 plo Baltassar usui vestræ delectationis
 aptare.*

Multi Authores supponunt Ozam
 repentina morte percussam ex eo,
 quòd arcam testamenti tetigerit,
 postquã nocte antecedente propriæ
 uxori se miscuisset. Si ergo licita
 ali-

aliunde Ozæ commixtio tantū Deo displicuit, quantò magis displicebit impuritas Sacerdotum novi testamenti, qui non umbram, sed verū Sacramentum Corporis, & sanguinis Jesu Christi audent polluti at-
trectare? Hanc seriò trutinā veritatem, & sanctum concipe timorem tam severæ punitionis, & horrore foedæ conversationis, *nec tardes converti ad Dominum, neque differas de die in diem, subito enim veniet ira illius.*

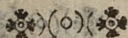
Perpende ulterius, Deum non solum in veteri lege, cùm *Deus ultionum* vocabatur, sed in lege gratiæ similibus flagellis impuros Sacerdotes castigasse. Plura in historiis desuper habeatur exempla, inter quæ duo tantum referā. Primum à s. Petro Damiano allatū sic habet: Dum quidam Sacerdos Parmæ in
Lom-

Lombardia actu cum foemina peccaret, descendit ignis de caelo, qui ambos in cumulum infamis cineris transmutavit. Secundum à s. Birgitta in revelatione narratur. Impurus Sacerdos in aperto campo impuro actui operam dabat. Interea caelo apprimè sereno cadit fulmen, & ambos occidit peccantes. *Sic, sicut fluit cera, sic pereunt peccatores à facie Dei.*

Si times o Sacerdos, coram Deo, tam immunda pice foedatus, comparere, lacrymis ablue animam tuã, & ad pedes crucifixi Domini prostratus exclama: Mi Jesu, ecce ille immundus, ille foedus, qui tamdiu in voluptatum sordibus volutatus sum; ecce illa miserabilis creatura tua, quæ in solis carnis spurcitiis delectata est. Hanc sisto coram te, lacrymis quidem aspersam, sed effi-

caci-

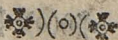

cacius lavacrum in tuo pretioso sanguine suspirantem; amplius itaque lava me Domine, & fac, ut anima mea nigra velut pellis Æthiopū super nivem dealbetur. Omnes graviores promeritus sum poenās, & tu Deus misericors & miserator mihi parcere mavis, quàm castigare. Adoro itaque & benedico te, qui me liberasti à perditione. Tibi gloria & imperium in sæcula sempiterna.

MEDITATIO VII.

In qua ponderatur, quàm gravis sit ac horrenda culpa Sacerdotum in gravi peccato celebrantiū.

Considera, quòd Sacerdos sibi lethalis peccati conscius, & tamen ad sacrificandum accedens, omnium scelerum maximum perpetrat, & propter summam, quam Jesu Christo infert iniuriam, & propter obicem,

cem, quem Sacramentali gratiæ ponit. Et quia multiplex in hoc fit Deo iniuria, ideo

Perpende primò hujus peccati gravitatem, ob attrectationem Sacrosancti Corporis Christi, & sic discurre. Certum est, quòd in oculis Dei immundiores sunt manus Sacerdotis peccato lethali gravati, quàm manus alterius quantavis spurcitæ tabe infectæ. Si itaq; summã, & execrabilem diceres audaciam, si quis turpissima sanie infectis manibus Sacrosanctam tangeret Eucharistiam. Quid putas dicendum de Sacerdote, qui manibus adeò peccati sui labem maculatis ad conficiendum tangendumq; tremendũ altaris Sacramentum accederet. Ah Sacerdotes cogitate, quòd hoc non est tangere, sed polluere Corpus Domini, & defactò, ait s. Hierony-

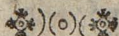
mus:

mus.
do in
ipse I
tur p
nabar
Imò
re, se
corpu
ut ai
bræos
in ho
prop
re. I
pa Sac
sacri
temp
dibu
O
facile,
legiun
agnos
Domi

mus: *Polluimus Christi corpus, quando indigni accedimus ad altare, & ipse Deus graviter de hoc querulatur per Ezechielem dicens: Coinquinabar in medio eorum.*

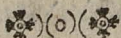
Imò non est hoc tantùm polluere, sed velut pedibus conculcare corpus, & sanguinem Jesu Christi, ut ait Apostolus scribens ad Hebræos; & d. Joannes Chrysoftomus in hoc Apostoli textu inquit, hoc propriè esse *corpus Christi conculcare*. Ideò æquè execrabilis est culpa Sacerdotis cum mortali peccato sacrificantis, ac per summum contemptum hostiam consecratam pedibus proterentis.

O scelesti Sacerdotes, qui tam facilè, & tam frequenter hoc sacrilegium admittitis, vestrum scelus agnoscite. Audite pariter vocem Domini dicentis ad vos: *Equomo-*

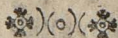
do, dilecti ministri, fieri hoc potuit, ut me conculcare auderetis, quasi ego non essem Deus tremendæ Majestatis, sed lutum & pulvis? Me genu flectentes adoratis, & sacrilegè conculcatis; non est hæc adoratio ad reverentiam, sed ad contemptum. Sic mecum egerunt Judæi flectentes, & inde mihi illudentes, & percutientes. Et audetis purissimum corpus meum foedare! Quare tam vilipenditis Missæ sacrificium, cui trementes assistunt Angeli, ut ad illud tam immundi accedatis? *Mensa Domini despecta est. Jam tandem emendemini, & revertimini à viis vestris pessimis.*

Nunc perpende, an unquam execrabili adeò te inquinaveris iniquitate, & detestare magnum hoc scelus, quò Christum fœdâsti, altare polluisti, Sacrificium, & mensam
Do-

Domini contempſiſti. Fatearis coram Deo te infernum, imò ut à Dæmonibus pro tota æternitate conculcareris, promeruiſſe. Si ille invitatus ad cœnam, & abſq; veſte nuptiali comparens in tenebras exteriores projectus fuit, quid fiet cū Sacerdotibus, qui non ſolùm abſq; veſte nuptiali, nempe animi virtutibus, in Chriſti cœna ſedere præſumunt, ſed turpiſſima peccati veſte amicti, ad eandem accedunt? O miſerrimi, quàm tremendum erit pro vobis Dei iudicium!

Pœnitet me Domine Jeſu Chriſte, quòd tecum adeò iniquè proceſſerim, quòd tuam miſericordiam contempſerim, quòd tua longanimitate abuſus fuerim. Miror, quòd dum ego te in altari tuo conculcabam, fulmina tuæ juſtæ ultionis ſuper caput meum non ceciderint;

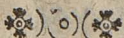
sed procul dubio cecidissent, nisi tu continuisses manum in misericordiis tuis, quarum non est numerus. Summas ergo tibi refero gratias, & *miseri cordias tuas in æternum cantabo?* Fuiſti verè mecum *longanimis, & multum misericors.* Nunc itaque firmiter propono impoſterum à tanto crimine abſtinere, & patienter pati, ſi me in fama, aut honore ab amicis, aut inimicis lædi ſenſero; quod ut fiat, deſidero, ſperans me ſic patiendò dignum pœnitentiæ fructum tibi offerre poſſe.

C A P U T II.

Conſidera atrocitatem culpæ illorum Sacerdotum, qui conſcientiâ maculatâ, celebrare nihilominus audent, idque ex motivo, quòd ſe cibant corpore & ſanguine Salvatoris noſtri. Et ut hoc melius percipias, perpende, quòd ſimilis fit ille

ille Sacerdos Judæ proditori, qui pariter ausus est Sacramentum corporis & sanguinis Christi sumere, dum animam suam præconceptæ proditionis scelere sædatam habebat.

Præterea Paulus Apostolus æquiparat hoc peccatum culpæ Judæorum, qui Christum Dominum crucifixerunt: *Qui manducat & bibit indignè, reus erit corporis & sanguinis Domini, id est,* ait s. Thomas à Villanova, *ac si occidissent.* Quapropter tam gravis reputabitur culpa Sacerdotum indignè celebrantium, ac fuit illa crucifigentium, & occidentium. Tandem facinus hoc æquiparatur cum illo, quod quis committeret, si Christi corpus in sterquilinio sepeliret, & sanguinem in cloacam effunderet. *Cùm in os immundum sanctissimam carnem ponit,*

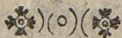

eam quasi in lutum projicit, ait Petrus Blesensis. Et quidem meritò, quia communicantes cum lethali peccato in se ipsis lutò & fimò coram Deo spurcioribus Christum recipiunt. Hanc ergo veritatem profunda mentis meditatione concipere satage, & audi s. Thomã à Villanova dicentẽ: Quantum flagitiũ, in spurcissimam tui corporis cloacam sacratũ Christi sanguinem profundere?

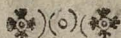
Perpende insuper, quòd hujus culpæ magnitudo etiam desumitur à pœna, qua à Deo mulctari solet. Immunde Sacerdos, ait Christus, *quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem?* Speras forsan aliquam consequi utilitatem à sanguine meo, cùm illum in animã tuam peccatis fœdam immittis? frustra speras. Imò potiùs tibi flagella coacervas; sic planè prædicta verba
 expli-

explicat Hugo Cardinalis. Paulus
Apostolus de his flagellis loquens,
ait: *Qui manducat & bibit indignè,
iudicium sibi manducat & bibit, nē-
pe æternæ damnationis sententiã.*
O Sacerdos, quare non contremi-
scis, cū animã immundã ad altare
recedis, sciens, quòd ad æternam
damnationem suscipiendam vadis?
Quis scit, an non tibi sicut Judæ se-
mel accidat: *Post buccellam intravit
in eum satanas, & suspensus crepuit
medius.* Si proditor ad Christi con-
vivium venis, scias, ait s. Laurenti-
us Justinianus, quòd *proditor man-
ducat ad ruinam atque interitum.*

Si recordaris te aliquando scelus
hoc perpetrãsse, quare differs pœ-
nitere, & flere, ut te subtrahas ab
ira, super te ventura? Nescis san-
guinem Christi à te conculcatũ, &
in cloacam immundæ animæ tuæ

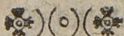
proiectum vindictam contra te clamare fortius, quàm olim sanguis Abel contra Cain coram Deo vociferabatur? Sic planè Christus s. Birgittæ revelavit, dicens: *Sanguis meus plùs clamat vindictam, quàm sanguis Abel.* Scias autè, quòd sanguis Christi contra te clamat, quia post peccatum tuum non ingemiscis, nam si seriò poeniteres, & vità in melius reformares, sanguis ille non ampliùs vindictam, sed pro te ad æternum Patrem clamaret misericordiam. Eia ergo excita in corde tuo vivum tui peccati dolorem, & illum meritis Christi unitum offer Deo, ut culpas tam graves tibi remittat. Dic: doleo, mi Jesu, quòd te sicut Judas prodiderim, ut Judæi crucifixerim, & corpus ac sanguinè tuum peiùs quàm pagani, aut hæretici conculcaverim. Veniam implo-

ro, iniquitatem meam cognosco, æternam pœnam mereor, sed tamen in te misericordiæ fonte, veniam consequi humiliter confido.

C A P U T III.

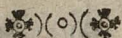
Considera in hoc loco, quàm magnum sit delictum Sacerdotis in peccato celebrantis, ex motivo, quòd tunc Sacerdos Sacrificium offert Altissimo. Missæ enim Sacrificium est veluti legatio, quam mittit populus ad Deum ad iram ipsius placandam, & reconciliationem, & pacem inter Deum, & homines stabiliendam. Nunc cogita, quàm graviter Deum iniuriatur, qui suscipit hanc legationem, sciens se per peccatum, maximum Dei hostem esse, qui præsumit Deum placare, dum actu illum irritat, qui audet pro aliis intercedere, qui pro se ipso est incapax impetrare. Hoc verè est

Deo illudere, & prout dixit Petrus
Blesensis: *Qui sacra illius verba Sa-
cramenti ore immundo profert, in
faciem Salvatoris spuit.* O scelus im-
manè! commemorationem passionis
Christi agere coram æterno Patre,
ut sit misericors, & simul Filium
eius Unigenitum crucifigere. Verè
execrabilior hæc est culpa, quàm fuit
Judæorum Christum crucifigentiū,
prout ait d. Augustinus: *Gravius
peccant indignè offerentes Christum
regnantem in cælis, quàm qui eum
crucifixerunt ambulantem in terris.*

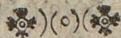
Post perpensam culpæ huius gra-
vitatem, examina, an unquam in
eandem lapsus fueris, & si tibi non
es de eo crimine conscius, Deo gra-
tias age, & propone imposteriorum etiã
à tanto facinore abstinere. Sed si
te huius criminis reum fuisse ali-
quando agnoscis, cogita & exhor-
resce,

resce
Dei t
proc
habu
ribus
culpa
Co
in m
ilia
pulo
uter
omn
illuse
tem
cares
claud
strare
milia
nonn
ptum
quod
& di

refce, quod fecifti, cogita maximā
Dei tecum clementiam, cui fimilem
procul dubio erga hoftem tuū non
habuiffes, & tandem coneris pro vi-
ribus dolorem, & pœnitentiã tuã
culpæ magnitudini adæquare.

Confidera in fuper, quòd Sacerdos
in miffa non folùm implorat recon-
ciliationem, gratiã, & dona pro po-
pulo, fed etiam pro femetipfo. Cùm
autem eft reus gravis peccati, his
omnibus obicem ponit, & fic quafi
illuforiè cum Deo agit. Si Magna-
tem ad te invitares, orares, suppli-
cates, & jam adveniēti oftium tuū
clauderes, imò te ipfi à longè mon-
ftrares cùm capitali eius hoſte fa-
miliariter & amicè converfantem,
nonne inexplicabilem illi contem-
ptum & iniuriam infligeres? Cogita,
quòd tu non aliter agis cum Deo,
& dilecto eius Filio Jefu Chrifto.

cū maculatus lethali peccato ad
sacrificandum accedis.

Ipfemet olim amarè querulabatur
de hoc cum s. Birgitta, ipfique di-
cebat: *Cū Sacerdotes verba confe-
rationis proferunt, ego cœli & ter-
ræ Dominus ad vocem ipforum adve-
nis velut fponfus ad fponfam fuam di-
lectam, & diabolum in ipsis reperio.*
O mi Deus, quot contumeliis & in-
iuriis à tuis creaturis afficeris! quot
contemptus pateris ab illis, à qui-
bus super omnia honorari deberes!
Quàm indignè rejiceris, cū sum-
mâ reverentiâ, & gaudio mereris
fufcipi? Cū primò carne indutus
humanâ in hunc mundum veniffi,
creaturæ omnes applaufuerunt, ego
folus, qui omnia tibi debeo, te ad
me venientem rejicio. Pœnitet me,
quòd tam ingratus, tam pervicax fu-
erim erga te. Parce mihi miferifimo

&

& indignissimo. Nunc voco te, desidero te, veni Domine & noli tardare. Paratum cor meum Deus, paratum cor meum.

C A P U T IV.

Considera maledictiones divinas contra Sacerdotes, qui peccatis gravati ad Missæ sacrificium celebrandum accedunt, & inde clariùs perspicias, quantam inde displicentiam Deo, & quantum damni sibi met talis Sacerdos efficiat.

Hæc maledictiones manifestavit Deus servæ suæ Birgittæ, sic loquens: *Quemadmodum David maledixit illis, qui Deo non obtemperabant, & tamen cum esset Rex iustus, & Propheta, non ex ira aut mala voluntate; sed ex zelo iustitiæ id fecit, ita ego, qui David melior sum, maledico malis Sacerdotibus, non ex ira aut mala voluntate; sed iustitiâ meâ, & eorum*

ini-

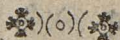
iniquitate, sic exigentibus. Inde descendens ad particulares maledictiones, sic ait: *Maledicta omnia, quæ ipsis terra profert; maledictus cibus, & potus, quibus utuntur; maledictum corpus ipsorum, quod resurget in iudicio, ut ardeat in sempiternum; maledicti anni, quibus velut pondera terræ inutilia vixerunt; maledicti oculi ipsorum, qui amplius me non aspicient, sed in inferni tenebris perpetuò obcæcabuntur; maledicti omnes sensus ipsorum externi, qui visibus, ad quos ordinati erant, non servient amplius; sed pœnis unicuique aptis cruciabuntur.* Si parentum maledictiones adeò apprehenduntur, & quidē horrendas trahunt post se sequelas, quid non facient divinæ contra vos maledictiones? Jam tandem intelligite, quid sit in peccato celebrare, & de emendatione vestra seriò cogita-

gita
cont
Disce
eter
Pe
tum
revo
bit,
vera
magi
gera
Noli
ab e
stime
inter
bus
T
frat
tand
dict
ego
Isaa

gitate, & proponite, ne tandē vobis
contingat audire illud tremendum:
*Discedite à me maledicti in ignem
æternum.*

Perpende has maledictiones, quan-
tumlibet formidabiles, attamen ir-
revocabiles non esse; imò per te sta-
bit, ut revocentur; si autem perse-
veraveris in tuo delicto, Deus illas
magis confirmabit. Eia ergo ita te
geras, ut de te non debeat verificari:
*Noluit benedictionem, & elongabitur
ab eo, induit maledictionem sicut ve-
stimentum, & intravit sicut aqua in
interiora eius, & sicut oleum in ossi-
bus eius.*

Tantum lacrymatus est Esau pro-
stratus ad pedes patris sui Isaac, ut
tandem unam, licet minimā, bene-
dictionem obtinuerit. Lacrymabor
ego similiter coram te divinissimo
Isaac, donec mihi non minimam, sed
lar-

largam benedictionem indulgeas.
 Cupio vitam in melius emendare,
 & sicuti operante promeritâ à me
 maledictione tua, in profundū iniquitatum descendi, sic adiuvante
 benedictione tua, spero de virtute
 in virtutē procedere iuxta promissionem David: *Benedictionem dabit legislator, ibunt de virtute in virtutē.*

MEDITATIO VIII.

De scandalo peccantium Sacerdotū.

CAPUT I.

Considera, quòd peccatum scandalī, iuxta s. Thomam Aquinatē, est dictum aut factum turpe, quod proximo peccandi occasionem præbet, & hoc potest duobus modis accidere, primò, cum quis loquitur aut operatur ita, ut proximus inde accipiat motivum peccandi, etiamsi loquens, aut operans expressè non
 inten-

intendat proximum ad peccatū inducere. 2dò quando quis expressè loquitur aut operatur, ut proximus ad peccandum faciliùs inducatur. Perpende itaque, quòd si hoc peccatū in persona cuiusvis fidelis est, & reputatur gravissimum, in persona Sacerdotis tantò enormiùs æstimari debet: quia cūm Sacerdotes sint Dei ministri, & ideò ipsis incumbat salutem animarum zelare, major dari non potest enormitas, quàm cūm animarum ruinam procurant. *Autores mortis existimus, qui duces ad vitā esse debuimus*, ait s. Gregorius. Vigore officii nostri tenemur divinæ offensæ obicem ponere; quanta ergo erit iniquitas, si scandalosa conversatione nostra eandem procuremus augere? Debet vita nostra undequaque sanctitatis odorē spirare: *Christi bonus odor sumus*, quanta er-

go erit iniquitas nostra, si undequaque spargamus vitiorū foetores? Sacerdotes sumus, id est, petra salis Evangelici in Ecclesia Dei posita ad tollendas ex animis populi morum corruptelas, quantum ergo scelus erit nostrum, si inveniamur lapides *offensionis*, & *petra scandali* ad corumpendas pessima conversatione nostra Christi fidelium animas innocentes? Tandem claves coelorum tenemus, & locō aperiendi illud animabus, ut intrent ad nuptias Agni, vivendo uti vivimus, *Cælum claudimus, cum malè nos vivere demonstramus*. Meritò itaque exclamavit s. Gregorius: *Nullum maius præiudicium, quàm à Sacerdotibus tolerat Deus, quando eos, quos ad aliorū correctionem posuit, dare de se exempla pravitatis cernit.*

Considera, quoties tuis verbis immun-

mun-
mala
pecc
ad in
nis o
enâst
cont
Oses
cerda
rete
H
desc
& vi
teter
allic
tes,
stim
Chri
trâst
clam
quan
à te,

mundis scandalum præbuiti, & tua mala conversatione proximū tuū ad peccandum induxisti; quot animas ad infernum præcipitasti; quot à bonis operibus malo exemplo tuo alienasti; & sic tota vita tua scandalū continuum fuit. Ecce Deus per os Osæ clamat ad te: *Audite hoc Sacerdotes, laqueus facti estis, & sicut rete expansum.*

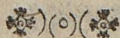
Hic o Sacerdos hæc ponderans, descende in penetralia cordis tui, & vide, quot retia, quot loqueos tetendisti: quot modis & artibus ad alliciendas ad malū animas innocentes, usus fuisti, & quomodo in vestimentis ovis, maximam in ovili Christi stragem lupus rapax perpetrasti. Hinc ad Deum conversus exclama: memini heu nimis! memini, quanta ego crimina commiserim, & à te, benignissime Jesu, veniam imploro.

ploro. Non solum animam meam tibi tot
 titulis devinctam abstuli, sed frau-
 dulenter aliorum quoque animas a
 te eripere procuravi. Ita est, Deus
 meus, optimè memini, & toto corde
 compunctus indulgentiam à te de-
 posco. Memini inquã, & meminisse
 volo, ut semper amarè defleam in-
 iuriam, quã tibi feci, & contumeliã,
 quam tuæ Majestati intuli. *Recogi-
 rabo tibi omnes annos meos, in ama-
 ritudine animæ meæ.*

C A P U T II.

Considera gravitatem scandali ab
 Ecclesiasticis proveniente ob ef-
 ficaciam ipsius ad seducendos ani-
 mos sæcularium, & ad ipsos indu-
 cendos ad peccata. Ut autem hanc
 veritatem meliùs penetres, perpen-
 de, quòd Ecclesiastici, tanquam in-
 timiores, & familiares Dei, velut
 Magistri populi, & ipsius duces ab
 omni-

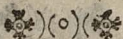
omnibus pro norma & exemplari
vivendi observantur, & ut ait Tri-
dentina Synodus, *in eos reliqui omnes
oculos conjiciunt, ut ex eis sumant,
quod imitentur.* Ideò Dominus voca-
vit Ecclesiasticos *civitatem supra
montem positam, & lucernam supra
candelabrum,* & ab ipsis, ut ait Con-
cilium Burdigalense, bene vel malè
vivendi exempla duci solent. Itaque
pro Sacerdotibus, idem est, vitam
scandalosam agere, ac populi vitam
corrumpere; nec aliter esse potest:
quia si norma, & exemplar fuerit
defectuosum, imago inde delineata
defectuosa quoque sit, necessario
consequitur. Considerate itaque Sa-
cerdotes, quòd à vitæ vestræ me-
thodo salus aut perditio animarum
dependet; si vita vestra mala est, si
malum exemplum, si malæ operati-
ones vestræ sunt, maxima vi trahi-
tis

tis vobiscum reliquum populi ad
præcipitium; quàm autem scelestū,
quàm diabolicum sit animas Christi
sangvine redemptas ad infernū per-
trahere, ipsimet cogitate & contem-
niscite.

Perpende ulterius, quòd sacri
Doctores, ut clarius elucescere fa-
ciant vim, & efficaciam mali exem-
pli Sacerdotum ad mores sæculariū
depravandos, varias adducunt simi-
litudines, quas tibi propono, ut de
hac veritate magis convictus evadas.

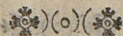
Sanctus Carolus Borromæus æqui-
parat vitam Sacerdotū faci noctur-
næ, ad quam respicere possint na-
vigantes in mari procelloso huius
mundi, ut naufragium evitare, &
portum optatum assequi valeant. S.
Joannes Chrysothomus vocat vitam
Sacerdotū, radicē, à qua tota arbor
humorem in propriæ conservationis
usum

usum participat. Tandē s. Prosper
Sacerdotes vocat columnas, quibus
innititur Christianæ professionis
ædificium. Si itaque navigantibus
in tenebris fax nocturna tollitur,
naufragium non evitatur: si radix
humorem stillat infectum, quia pu-
trida est, arbor tota corrumpitur; si
caput langvet, membra cætera lan-
gvent: si aquæ ductus venenô infici-
tur, necessariô civitas tota propina-
to toxico contaminatur: Tandem si
columnæ ædificium sustentantes
corruunt, totam quoq; molem cor-
ruere necesse est; & sic propter
scandalum Sacerdotum verificatur,
quod ait s. Gregorius Papa: *Causæ
sunt ruinæ populi Sacerdotes mali.*

O Sacerdos populorum lucerna,
quare extincta es, ut populorū nau-
fragia induceres? O Ecclesiæ Dei
columna, quare tam miserè cecidisti,

ut

ut unâ tecum populū tuæ curæ commiſſum traheres in ruinam? Quare vitam non emendas, quare Sacerdotem verum non agis? implorâ veniã à Deo pro damno tot animabus illato; reitera ſæpiùs ad pedes crucifixi Domini provolutus: *Ab alienis parce ſervo tuo; & ſi hucusque malô exemplô Dei offenſam promovisti, mutatâ in melius converſatione, te ipſum præbe exemplum bonorum operum.*

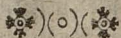
C A P U T III.

Hic perpende adhuc meliùs, quã grave ſit Eccleſiaſticorum ſcandalum, & quã efficaciter ruinam ſpiritualem proximorum operetur.

Imprimis aufert à mente, & corde ſæcularium bonas cogitationes, ſancta deſideria, & affectus bene & chriſtianè vivendi, & in virtutib9 ſe exercendi. Hanc veritatem s.

Augu-

Augu
Laic
atte
D
tis H
ptur
nimi
bant
vide
Dei i
plo
quio
igitu
de n
In
us c
oper
tion
dum
hanc
tiam
cior

Augustinus testatus est, scribens:
*Laicus, qui vult bene vivere, cum
attenderit clericum malum, male vivit.*

De peccato & scandalo Sacerdotis Heli, & filiorum eius dicit scriptura: *Erat peccatum eorum grande nimis coram Domino: quia retraherant homines à Sacrificio Domini: vide ergo quam magnam incurras Dei indignationem, cum malo exemplo tuo abstrahis sæculares ab obsequio, & cultu Domini Dei. Merito igitur clamare potes: Peccatum grande nimis coram Domino perpetravi.*

Insuper considera, quod cum Deus quandam erubescenciam malis operibus adiunxerit, ut creaturæ rationali frenum esset ad non peccandum; malum exemplum Sacerdotum hanc tollit à sæcularibus erubescenciam, & ipsos ad peccandum audaciores reddit; imò interdum efficit,

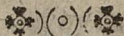
G

ut

ut sibi gloriam confugant in eo,
quod antea probrum reputaverunt.
Sic planè dixit Jesus dilectæ suæ
sponsæ Birgittæ: *Viso exemplo pra-
vo Sacerdotum, peccator fiduciam
peccandi sumit, & incipit de peccato,
quod prius reputabat erubescibile,
gloriarî.*

Hoc ipsamet experientia demon-
strat. Quoties enim dicunt intra se
Laici: agunt hoc Sacerdotes; mirû
ergo non est, si & nos ipsi idem a-
gimus: Si ab hoc non abstinent Sa-
cerdotes, signum est, hoc malû adeò
grave non esse: Quoties animæ in-
nocentiores, quæ prius à peccato
veluti à morte abhorrebant, Eccle-
siasticorum exemplô excitatæ, in
gravissima etiam scelera absq; rubo-
re labuntur? Quoties Laici de suis
iniquitatibus reprehensi, se excu-
sant, allegando eadem se à Sacerdo-
tibz perpetrata vidisse. Per-

Per
est sc
venie
candi
vitiu
illise
ex of
damm
Hinc
cuti
Deos
pecc
Sacer
nitat
buer
Pr
Eccle
pecc
aspic
iusti
serv
vit

Perpende itaque, quòd grave adeò est scandalum ab Ecclesiasticis proveniens, ut non solùm Laicis peccandi auferat verecundiam; sed & vitium ipsis licere demonstret: ab illis etenim admitti peccatum, quib9 ex officio competit sanctitas, quodammodo videtur culpã legitimare. Hinc vales animadvertere, quòd sicuti gentiles Idololatræ proprios Deos vitiiis imbutos finxere, ut sibi peccandi adstruerent licentiam, sic Sacerdotes peccando, Laicis impunitatem peccandi quodammodo tribuere videntur.

Procedit etiam ulteriùs scandalũ Ecclesiasticorũ, nam Laici quamvis peccatores, dum se minùs scelestos aspiciunt, quàm Sacerdotes, pro iustis & sanctis se reputant; uti observavit Jeremias dicens: *Justificavit animam suam aversatrix Israel*

comparatione prævaricationis Judæ.

O quàm magnum infertis detrimentum vos Sacerdotes à Deo electi, ut veluti luminaria magna in Ecclesia resplendeatis! quomodo ergo tantam cæcitatem inducitis, ut peccatum pro nihilo reputetur & ipsummet rationis lumen per prava exempla vestra extingvatur! Agnoscite tandem reatum vestrum, & errores vestros ad pedes crucifixi Domini detestantes, verã de præteritis contritionem humiliter implo-
rate.

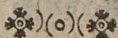
C A P U T I V.

Hic considera flagella, quibus Deus scandala Sacerdotum punire consuevit, & sic pœnæ acerbitas culpæ demonstrabit gravitatem.

Perpende itaque, quòd in sacris literis, cunctis scandalum præbentibus, pœnæ formidabiles intimantur:

tur: *Vae homini illi, per quem scandalum venit; tribulationes, flagella, adversitates expectet, quicumque proximo suo scandalum inferre præsumet; & præcipuè simplicibus, & pueris absque malitia, & peccato existentibus. Qui scandalizaverit unum de pusillis istis, expedit ei, ut suspendatur mola asinaria in collo eius, & demergatur in profundum. Si hoc Laicis intimatur, quorū scandalum minus est, quàm Ecclesiasticorum, perpende, quanta erit vindicta, quam sumet Deus de scandalo Sacerdotum.*

Præterea considera, quòd per Malachiam sic locutus est Deus: *Vos Sacerdotes scandalizastis plurimos, propter quod & ego dedi vos contemptibiles, & humiles omnibus populis. Hancne putatis levem poenam, & parùm à vobis curandam? si vestrā*

perpenditis dignitatē, proculdubio est valde magna, sed & majorem illam vobis demonstro.

Sacerdoti Heli, & filiis eius pariter Sacerdotibus propter peccatū scandali, quod inferebant, ut ait Scriptura, *erat peccatum eorū grande nimis coram Domino: quia retrahēbant homines à Sacrificio Domini*, mortem repentinam Deus immisit, domos eorum destruxit, & in perpetuum ab ipsorum stirpe Sacerdotalis muneris dignitatem abstulit.

Dathan & Abiron pariter Ecclesiasticos, propter scandalum excitatae seditionis, terra vivos absorbit. Alios ducentos quinquaginta Ecclesiasticos ipsis adherentes ignis de caelo missus consumpsit; & qui ex populo ipsis assistere conabantur, ad numerum quatuordecim millium & septingentorum pariter periēruunt,

imò

imò ulteriùs ultio divina progressa
fuiſſet, niſi Aaron precibus ſuis il-
lam placâſſet. Hinc tibi licet intu-
eri, quàm gravis ſit hæc culpa ſcan-
dali in oculis Domini; ideo cura, ut
debitum de ea horrorem concipias.

Perpende ulteriùs, o Sacerdos,
quòd ſi hucusque tuorum criminũ
enormitas, iram Dei ſuper te non
attraxit, verè habes cur contremi-
ſcas; nam quò tardior, eò rigidior
in puniendo Deus eſſe conſuevit.
*Væ homini illi, ſeu, Væ illi Sacerdò-
ti, per quem ſcandalum venit.*

Ad te o Sacerdos, directa eſt illa
horribilis Jeremiæ comminatio: *Ec-
ce ad te mons peſtifer, qui corrumpis
univerſam terram, ad te nempe, Sa-
cerdos, qui propter gradũs eminenti-
am, rectè mons vocari potes, qui-
que per tuorum corruptelã morũ,
verè mons peſtifer dici mereris; ali-*

orum enim mores corrumpis: *Extendam manum meam super te, & dabo te in montem combustionis.* Gravabitur super te omnipotens Altissimi manus, & eris ignis æterni pabulū sempiternū. Contremisce ergo mons, nam Dominus celsitudinem tuam humiliabit, & superbiam tuā contumeliis deprimet, ut imposterū confusione conspersus, & omni honore destitutus, infelicissimæ vitæ residuum peragas; & forsā quemadmodum mala conversatione ab omnibꝫ notatus fuisti, sic etiam pessimâ, & exemplari morte tua omnibus terrorem incuties.

Absit hoc à me Deus meus. Agnosco quidem me id mereri propter scandala, quæ præbui, sed scio, quòd, cū iratus fueris, misericordiæ recordaberis. Peto veniam misericors Deus pro damno illato

Eccle-

Ex-
da-
rava-
ffimi
bulū
ons,
tuam
ntu-
con-
ore
refi-
mo.
libg
, &
er-

Ecclesie tue, dum filios ejusdem scandalizavi. Parce mihi Deus infinitæ bonitatis, promitto enim emendare, & imposterum bono aliis præluce exemplo, iuxta Apostoli consilium: *Exemplum esto Fidelium in verbo & conversatione.*

MEDITATIO IX.

De morte Sacerdotum.

CAPUT I.

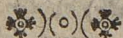
IN hoc primo capite meditare, quã felix, & iucunda erit mors piorū Sacerdotum; utque melius id capias, cogita, quòd de illis specialiter verificatur Davidicum illud, *preziosa in conspectu Domini mors Sanctorū eius*; nam cum ipsi, quã Sacerdotes, sanctificati, & Deo sint consecrati, intelligi singulariter debet de illis textus supra citatus.

Jucunditas, & felicitas hæc pro-

Gs

veniet

A-
ro-
sci-
ri-
am
ato

veniet ex eo, quòd libenter, & sine angustiiis vitam suam absolvent, & quasi non tanget illos tormentũ mortis. Id, quod maximã solet morientib9 inferre amaritudinem, est separatio ab omnibus creaturis, & omnium terrenorum affectuum despoliatio. Verus autem Sacerdos unicẽ Deum reputat portionem suam. *Dominus pars hereditatis meæ*; adeòque à creaturis & humanis affectibus distractus non est, sicque liber erit ab angustiiis, & amaritudinibus. Quod si diabolicos in fine patietur insultus, aderit ipsi Deus, & pro eo certabit, ut inferiùs dicetur.

Mors ergo pro veris Sacerdotib9 erit veluti sopor svavis, & initium quietis, sic disponente Deo, qui amat eos, & specialem curam de iis gerit. Hoc planẽ exposuit regius Psaltes illis verbis: *Cũ dederit dilectis*

lect
stus
dice
iust
O
quan
xeri
tate
Beat
serv
mor
stab
de n
dice
Cre
P
doti
imm
etian
men
vissi
eran

lectis suis somnum, & idipſū Chri-
ſtus Ancillæ ſuæ Birgittæ aperuit,
dicens: *Separatio corporis & anime
iuſtorum non eſt niſi ſomnus.*

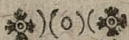
O felix ille Sacerdos! qui, poſt-
quam uti verus Chriſti miniſter vi-
xerit, antediſta pace, & tranquill-
tate ultimã vitæ periodũ complebit.
Beatus, inquam, ille Sacerdos, qui
fervidè Deum dilexit; nullas enim
mortis amaritudines moriendo gu-
ſtabit. Mente ſerena & pacato cor-
de nuncium ſui tranſitũs ſuſcipiet,
dicens: *In pace in idipſum dormiam
& requieſcam.*

Petpende, quòd mors pii Sacer-
dotis erit iucunda, non ſolùm, quia
immunis ab anguſtiis antediſtis, ſed
etiam propter gaudium, quò eo mo-
mentò replebitur, *ridebit in die no-
viſſimo*; huius autem gaudiũ varia
erunt motiva.

Pius Sacerdos anhelans cum Apostolo ad unionem sui cum Deo dicit, *cupio dissolvi, & esse cum Christo*, adeoque vitam præsentem existimat, uti verè est, *exilium & peregrinationem, incola ego sum in terra, & dum hæc protrahitur, clamat, heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est.* Animã verò corpori unitã reputat veluti in duro carcere inclusã: quia nequit cum amabilissimo obiecto, nempe Deo se coniungere, & suspirans ait cum divo Paulo: *infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Cùm ergo videt horã mortis advenisse, cogitat exilii sui finem adesse, & beatæ æternitatis initium, nec non vinculorum & carceris resolutionem.

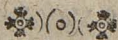
Hæc cogitatio induxit s. Episcopum Elgidium, ut morti proximus caneret: *Nunc dimittis servum
tuum*

tuus
in pa
sua
nis
te.
tro
ba
di
mu.
Sace
cave
hila
disti
me
P
cer
vite
illu
tus
ven
sua
ad

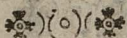
tuum Domine secundum verbum tuum
 in pace; & s. Hieronymum, ut diem
 suæ mortis vocaret diem iubilatio-
 nis & lætitiæ præ omnibus diebus vi-
 tæ. Similiter sancto Sacerdoti Pe-
 tro de Alcantara morienti illa ver-
 ba suggestit: lætaturus sum in his, quæ
 dicta sunt mihi, in domum Domini ibi-
 mus. Experietur unusquisque pius
 Sacerdos, cum Dominus illum vo-
 caverit plenitudinem gaudii, & iu-
 bilationis, atque cantabit: Consci-
 disti saccum meum, & circumdedisti
 me lætitiã.

Perpende ulteriùs, quòd pius Sa-
 cerdos firmiter sperans præmium
 vitæ suæ religiosè peractæ, iuxta
 illud, sperat iustus in morte sua, to-
 tus gaudio perfunditur, videns ad-
 venisse tempus exoptatæ mercedis
 suæ: Cum tempus propinquæ mortis
 advenerit, de gloria retributionis
 bilare-

*hilare scit; & ut ait Apostolus, putat
mori lucrum. Considerans autē bre-
vi se coram Iudice adstiturum, i-
psūque tanquam beneficium suæ
conversacionis Remuneratorem, in-
ternā lætitiā repletur: qui de sua spe
& operatione securus est, lætus Judi-
cem sustinet.*

Tandem pii Sacerdotes mortī iā
proximi interdum præsentīā, & as-
sistentīā visibili Angelorum, vel
Sanctorū, imō Beatissimæ Virginis,
& Jesu Christi confortantur. Et hoc
ipsis illam ingerit lætitiā, & iu-
bilationem, quam, qui expertus fuit,
solus valet exprimere. S. Antonius
Patavinus in mortis articulo into-
navit illum hymnum: *O gloriosa Do-
mina*, & jam jam moriturus exul-
tans ait: *Video Dominum*. S. Nico-
laus Tolentinus antequam ultimum
exhalaret halitum, totus lætabun-
dus,

putat
bre-
m, i-
suz
in-
a spe
tudi-
ti iā
af-
vel
nis,
hoc
iu-
fuit,
pius
to-
Do-
kul-
co-
um
un-

duſ, dixit circumſtantibus: *Ecce*
Saluator meus, qui me ad gloriam
invitat his verbis: Euge ſerve bone
& fidelis, intra in gaudiū Domini tui.
De ſ. Sacerdote Urſino Nurfienſi
refert divus Gregorius Papa, quòd
extraordinarii gaudiū vocibus ſa-
lutavit ſs. Apoſtoloſ Petrum & Pau-
lum, qui venerant illum ad cælum
adducere, & compoſito in modum
ridentiſ ore, dicens: *Ecce venio,*
expiravit.

Considerando hanc veritatem,
ſenties excitari in corde tuo ardens
huiusmodi mortis deſiderium, illud
ergo amplectaris, & ſciens, quòd pia
& exemplaris vita talem operatur
mortem, præteritoſ errores tuos
coram crucifixo Salvatore deteſtare,
& propone reliquum vitæ tuæ ſpa-
tium ita impendere, ut felicis adeò
mortis gratiam conſequeriſ.

C A P U T II.

CONsidera, quàm pretiosa futura sit mors illorum Sacerdotũ, qui piè & sanctè non solùm vixerunt; sed proximorum saluti totis virib9 incubuerunt.

Mors enim pro istis erit laborũ finis, & quietis initium. S. Bernardus explicans verba psalmi: *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius*, ait, ideo fore pretiosam, quia per illam omnes labores, & sudores finientur: *Pretiosa planè tanquam finis laborum*; & quemadmodũ somnus, cui comparatur mors Justorum, dulcis & svavis omnibus est, præcipuè autem laborantibus: *dulcis est somnus operanti*, & prout gaudet & lætatur, qui pro diurno labore conductus, finè diei adesse jam videt: *Sicut mercenarius præstolatur finem diei*; sic quoque exultabit, & lætabitur

bitur ille Sacerdos operarius in vinea Domini, qui post graves labores pro animarum salute impensos, appropinquante morte, finem ipsorum contemplantur. Procul dubio illi mors amara non erit; sed solatium, & refrigerium: *In refrigerio erit.*

Si cupis itaque, ut tua mors finis sit laborum, & per consequens veluti refrigerium, vide, ne sis operarius otio deditus; imò quàm maximè potes, desuda, & labora, ut ministerii tui exequaris munia, & proximi tui salutem promoveas.

Perpende iterum, quàm felicem, & iucundam mortem obituri sint Sacerdotes pii, & operosi propter speciales quasdam consolationes, quas à Deo in præmium pietatis, & laborum in illo momento obtinebunt.

Con-

Confidera, quòd probabiliter tunc temporis curabit Deus per aliquem spiritum ipsi ad aures suggeri illas svaves voces in Apocalypsi relatas: *Requiescant à laboribus suis.* Forfan etiam ipsemet Salvator, non solum ipsi afflctet dulcissimâ præsentia suâ; sed expansis brachiis illum ad se vocabit his verbis: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* Imaginare tibi, quòd Christus Dominus ad confortandâ animam morientis Sacerdotis vocabit illam ad se illis verbis ex Canticò Canticorum: *Veni electa mea, columbâ mea, sponsa mea, jam hyems transit.*

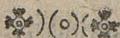
Tandem confidera, quòd pro cõplemento consolationum illius animæ, in exitu suo à corpore faciet Deus, ut ipsi obviam veniant animæ illorum, quos suis admonitionibus,
& con-

& co
mita
datu
in p
lii, &
Si
rubi
mig
ta s
cion
run
sem
vine
præ
fud
fieb
ad
riti
bus
titi
ven
mar

& consiliis de via iniquitatis, ad semitam salutis traduxit; & hoc fundatur in illo textu: *Laudent eam in portis opera eius, surrexerunt filii, & beatissimam prædicaverunt.*

Simile quid contigit Fratri Cherubino Spoletino, cui ex hac vita migranti visæ sunt assistere sexaginta sex millia animarum ab ipso concionante conversarum. O quàm verum est operarios Evangelicos in semita Apostolicæ vitæ, in cultura vineæ Domini, & in Divini Verbi prædicatione copiosas lacrymas & sudores effundere: *Euntes ibant & flebant*; sed verum quoque est, eosdẽ ad cælestem patriam migrantes meritis onustos, & à spiritibus cælestibus circumdatos progredi cum lætitia & exultatione: *venientes autẽ venient cum exultatione portantes manipulos suos.*

Sacer-

Sacerdotes ministri Dei non terreamini à laboribus, non vos remorentur amaritudines; nam hæ omnes mortis tempore in consolationes & gaudia convertentur; *tristitia vestra vertetur in gaudium.* Pergite lacrymis, & sudoribus divinum semen irrigare, & cùm tempus messis advenierit, fructum centuplum colligetis: *Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent.* Si hucusque veluti pigri operarii vixistis, deplorate consumptum inutiliter tempus, veniam à Christo Domino humiliter implorate, & impofterum vosmetipfos ad operandum pro Deo, & proximis excitare.

C A P U T III.

COnsidera, quòd, quemadmodum quieta, & jucunda futura est mors piorum Sacerdotum, ita angustiis & terrore plenus erit obitus malorũ;

de

de omnibus peccatoribus dixit Spiritus sanctus: *Mors peccatorū pessima*; qualis ergo erit mors malorū Sacerdotum, qui inter terræ peccatores illi sunt, qui maiorem Deo iniuriam inferunt, & in oculis divinis abominabiles existunt.

Hinc ad particularia descendendo, perpende, quòd amarissimā experientur mortem Sacerdotes mali ob timorem tremendi Iudicis, corā quo sistendi sunt, ut eorum, quæ in vita patrârunt, iustam damnationis sententiam obtineant: *Exire de corpore trepidat, & videt eum, quem contempsisse se meminit, Iudicē formidat*, ait d. Gregorius. Hæc reditio rationum, coram supremo Iudice Deo, replevit horrore & timore illustriores Ecclesiæ catholicæ Sanctos; quid ergo erit cum Sacerdotibus scelestis & peccatoribus?

s. Hi-

s. Hilarion quamvis Deo servivisset per septuaginta annos inter rigores poenitentiae, & solitudinis, attamen vix poterat moriens superare timorem, & consolabatur animam suam angoribus repletam, illis verbis: *Egrede anima mea, quid dubitas, septuaginta prope annis Deo servisti, & mortem times? O quam major, & crudelior erit apprehensio mali Sacerdotis in articulo mortis constituti, & tamen semetipsum consolari non poterit: quia non solum Deo non servivit, uti debuerat, & uti s. Hilarion fecerat; sed multitudine peccatorum Deum suum continuò offendisse se meminit.*

Augebit etiam malo Sacerdoti morienti cruciatus commissarum culparum recordatio, & maxime irreverentiae in sacris mysteriis, & praecipue tremendo Altaris Sacrificio per-

pern
Laic
clam
expe
dire
ni in
mini
rufa
aure
& ec
tùm
Saco
irre
steri
nihil
tis r
plen
firi
R
Saco
pec
ha e

perpetratæ. Antiochus, quamvis Laicus, in lecto mortis jacens exclamabat maximam inter omnes se experiri angustiam, & dolorem, ob direpta vasa sacra ex templo Domini in Hierusalem, dicens: *Nunc reminiscor malorum, quæ feci in Hierusalem, unde abstuli omnia spolia aurea & argentea, quæ erant in ea, & ecce pereo tristitiâ magnâ.* O quantum majori afflictione cruciabitur Sacerdos moriens & recogitans tot irreverentias à se contra sacra mysteria admittas. Nunc parùm, aut nihil de illis cogitat; sed in mortis momento aliter fiet, & angore plenus exclamabit: *Ecce pereo tristitiâ magnâ.*

Reddent pariter angustiis plenâ Sacerdotum mortem contractæ ad peccandum consuetudines eorum; hæ etenim cum tentationibus diabolicis

licis coniunctæ extremè ipsos afficient. O quantam tunc experientur amaritudinem, cùm omnes præteritæ vitæ lætities, commoda, & voluptates, necessariò derelinquere debebunt! Tandem perpendentes bona opera omiffa, & mala commiffa, ita dilaniabuntur, ut verè maximum tormentum mors ipsis fit futura.

Hinc potes colligere, quòd malè vivendo nil aliud facis, quàm tibi coacervare dolores pro tempore mortis tuæ, quo vel maximè consolatione indigeres. O stulticia maxima! Roga nunc Deum, ut hæc cordi tuo firmiter adhæreant, & tibi ad refipifcentiam, occasionem præbeant.

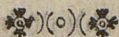
Perpende ulterius, quòd peffima erit malorum Sacerdotum mors, quia tunc temporis, in poenam delicto-

licitor
effica
endu
Pr
dum
gunt
temp
tion
ra m
ipfor
betu
stro
pecc
matu
decli
extre
liud
nam
eriti
fra.
Q
reco

licitorum derelinquentur, à Deo, & efficacibus auxiliis ad bene moriendum privabuntur.

Protestatur Dominus, quòd, qui dum vivunt, oblatas gratias negligunt, inspirationes immittas contemnunt, & mandatorum observationem detrectant, dum venerit hora mortis Deus illos in extremis ipsorum miseriis deridebit, uti habetur in proverbiiis: *In interitu vestro ridebo, & subsannabo.* Quòd si peccatoribus adhuc viventibus intimatur maledictio: *Maledicti, qui declinant à mandatis tuis, cum ad extremum vitæ pervenerint, nil aliud sperandum habent, quàm æternam maledictionem: Si mortui fueritis, in maledictione erit pars vestra.*

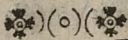
Quid facies tunc miser Sacerdos recogitans strictam rationem Deo à

te reddendam, recolens peccata innumera & gravissima, quæ perpetrâsti, palpitans inter terrores inferni, quem promeruisti? Tunc demones te circumstantes fortissimis suggestionibus aggredientur, cùm à Deo derelictus, & contemptus desperationis harathrô incipies absorberi. Eia nunc temetipsum hortare, ut de prædictis malis evitandis, & felici morte tibi procuranda, seriam reflexionem instituas, ut cùm venerit hora, dicere queas: *Moriatur anima mea morte Iustorû.* Ut autem ad hoc te aptè disponas, coram crucifixo Domino tuo lacrymari non desinas, de tuis peccatis dignam age poenitentiam, consuetudines malas penitùs reseca, tempus à Deo tibi concessum prudenter impende, verbô: omnia fac, ut te non *tangat tormentum mortis.*

CA.

CO
tis
dotib
crebr
tation
Si i
adver
tæ no
giens
proc
furo
tens l
omne
cui se
queos
abolu
quia
Du
gant
cipu
tra q

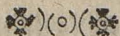

CAPUT IV.

CONsidera id, quod tempore mortis æquè bonis, ac malis Sacerdotibus accidere solet, nimirum: crebræ, & vehementes dæmonis tentationes.

Si itaque juxta Apostolum Petrũ, *adversarius vester diabolus*, toto vitæ nostræ tempore *tanquam Leo rugiens circuit quærens, quem devoret*; procul dubio morte instante majori furore nos aggredi solet, & adversus breviter restantis temporis, omnes impendit conatus, ut animã, cui semper insidiabatur, in suos laqueos attrahat. *Descendit ad vos diabolus habens iram magnam, sciens quia modicum tempus habet.*

Dum ergo universis hæc contingant mortalibus, scias, quòd præcipuè accidunt Sacerdotibus, contra quos diabolus omnes malitiæ suæ

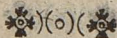

technas instituit, ut perdat, idque ex duplici motivo. Primò propter tumentem ipsius superbiam, quâ stimulante, studet illustriores dignitate, aut moribus viros sub suam potestatem redigere, ut divus Hilarius ait: *Victoria est ei exoptata de Sanctis*. Desiderat hostis infernalis non tantùm de communibus aquis sitim extinguere; sed ad limpidissimos Jordanis fontes, nempe Sacerdotes anhelat. De quo videtur Spiritus sanctus locutus in Job, cum dixit: *Habet fiduciam, quòd insuat Jordanis in os eius*. Secundò propter odium inextinguibile, quo ardet contra Deum, & propter indignationem, quâ uritur, ubi animas salvari advertit; hinc contra Christi ministros specialiter exerit vires suas, ut qui plus honoris & dignitatis obtinebant, seducti & subiugati, ipsius triùphum augeant. Du-

on Du
si, vit
& di
dame
adver
super
vel m
tunc
ad re
Si po
succ
mor
vita
culat
Pr
arter
cert
ut m
leas
reg
imm
tota

Dubitandum ergo non est, quòd si, vita durante, adeò vehementes, & difficulter superandæ veniunt à dæmone tentationes, cùm extrema advenerit hora efficaciores, & vix superabiles erunt illius insidiæ; eò vel maximè, cùm potentia animæ tunc temporis adeò debilitatæ vix ad resistendum pares futuræ sint. Si post plures vitæ spiritualis annos succumbere facilè adeò est, quid mortis tempore erit? & præcipuè si vita antecedens peccatis fuerit maculata.

Præpara ergo nunc tibi vires, artem, & auxilia pro extremo illo certamine, & vitam institue talem, ut moriens pugnare, & vincere valeas. Non agitur hic de amissione regni temporalis, sed pro corona immortalis certatur. Ne detrectes totam hanc vitam, quæ brevis adeò

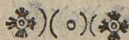
est, impendere, ut punctum, à quo pendet æternitas, tibi possis lucrari.

Perpende hinc, quàm diversa futura sit mors piorum. Sacerdotū, à morte malorum. Illi de victis hostibus triumphantes à Deo, & Angelis post mortem in cælum deducuntur, iuxta illud Habacuc: *Deducet me victor in psalmis canentem.* Isti autem, cū succubuerint in certamine, & prout vixerant, malè mortui fuerint, à dæmonibus ad æterna supplicia deportabuntur.

Diversitas hæc oritur ex eo, quòd boni Sacerdotes, dum viverent, vires collegerunt, & quasi consuetudinem induerunt resistendi, & superari dæmonis tentationes, adeòq; mortis tempore faciliùs de iis victores evadent, & non confundentur, cū loquentur inimicis suis in porta. Ex adverso mali Sacerdotes

dotes circa artem vincendi nulla-
 tenus experti, & per consuetudinē
 delinquendi labefactati, facile ten-
 tationibus tunc temporis, ut dictū
 est, fortissimis, succumbent. Dein-
 de piē creditur bono Sacerdoti mo-
 rienti adesse Angelum Custodem, &
 Sanctos, quos speciali cultu, dum
 viveret, sibi fecit Patronos. Ab his
 itaque confortatus, & protectus,
 pugnat intrepidus contra hostē sibi
 insidiantem, & facili negotio illum
 superat. Magnā etiam fiduciā con-
 versus ad Deum ait: *Cū defecerit
 virtus mea Domine, ne derelinquas
 me; & Deus vicissim ad cor illius
 loquens, dicit: Cum ipso sum in tri-
 bulatione, eripiam eum & glorifica-
 bo eum.*

E contra timendum est, ne Sa-
 cerdotem malum Angelus Custos,
 & Tutelares sancti ob perpetrata

ab eo scelera indignati, derelinquant, & tunc dæmones id videntes ipsum audacter, & tumultuariè aggrediantur clamantes: *Deus dereliquit eum, persequimini, & comprehendite eum, quia non est, qui eripiat.*

Ecce igitur quomodo moritur iustus Sacerdos, & quomodo moritur iniustus. Audivisti hujus diversæ mortis rationes. Si sapias, elige tibi meliorem, sed media ad id efficacia imò necessaria non negligas. Audi pro coronide divum Hieronymum dicentem: *Hoc teneo, hoc verum puto, quòd ei bonus finis non est, cui semper mala fuerit vita.*

MEDITATIO X.

*De tremendo ac rigido Sacerdotum
finali Iudicio.*

CAPUT I.

Con-

Considera, quòd licèt Deus plura
 tibi privilegia concesserit in hac
 vita, téque à foro laicali immunem
 constituerit, nihilominus divino
 Tribunali subjectus manes, in quo tuæ
 animæ causa tandem ventilabitur:
*Omnes nos manifestari oportet ante
 Tribunal Christi, & statutum est ho-
 minibus semel mori; post hoc autem
 iudicium.*

Cùm ergo subeundum sit finale
 iudicium, tam à laicis, quàm à Sa-
 cerdotibus, in hac quidem necessi-
 tate communis est omnium hominū
 fors. Sed nihilominus majori pro-
 cedetur rigore cum Sacerdotibus,
 quàm cum sæcularibus, prout ait
 divus Isidorus Pelusiota: *Sacerdos
 graviores vitæ suæ rationes subibit.*

Et ut de hoc planè convictus eva-
 das, considera, quòd Dei iudicia
 assimilantur stateræ exactissimæ,

Pondus & statera iudicia Dei sunt; quapropter ubi plus positum est ad stateram, ibi ponderis ratio augetur: Cui plus datum est, plus exigitur ab eo. Quò plura ergo quis beneficia, & prærogativas in hac vita recepit, tantò strictior in reddenda de ipsis ratione calculus apparebit: Quanto majus suscepit creditum, tantò majus debitum se non dubitet redditurum; ait divus Petrus Chrysologus.

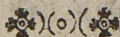
Perpendite ergo Sacerdotes, quantò plura, & digniora præ laicis munera à Deo acceperitis, & hinc arguere poteritis, quantò strictiorem rationem à vobis, quàm à laicis Deus sit exacturus. Ulteriùs considerate, quòd dona à Sacerdotibus recepta multiplicia sunt, & ideo tantum augent ipsorum debitum, ut iuxta opinionem Origenis, per illū

servum

servum nominatum in Evangelio,
qui Domino suo decem millia talen-
torum debebat, Sacerdotes veniant
intelligendi.

Perpende, quòd à Deo Sacerdo-
tale munus obtinuisti, & ideo eve-
ctus es ad dignitatem Regibus &
Monarchis superiorem, assimilatus
es Angelis, Dei Matri, & ipsimet
Deo, qui ad tua verba descendit de
cœlo in terram, quoties profers
verba consecrationis. Factus es the-
saurarius, & dispensator divitiarū
ejus, Corporis nempe & Sangvinis
sui, & tandem potestatem absolven-
di à peccatis, & cœli portas aperi-
endi recepisti.

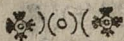
Quid ergo putas à te exigetur,
cui tanta dona collata fuère? Aut
credis te de propriis factis rationē
tandem redditurū, aut non? Si non
credis, fides in te non est; si autē

credis, quæ te dementia cæpit, ut tempestivè te ad iudicium tuū non præpares; sed oscitanter illud imparatus expectes? Vide, ne cūm fueris appensus in statera, inveniaris minus habens.

Sanctus Gregorius Papa admonet nos Sacerdotes illis verbis: *Ne nos, qui plus cæteris in hoc mundo accepisse aliquid cernimur, ab Auctore mundi gravius inde iudicemur. Studeamus ergo dignè perceptis bonis uti, & respondeamus pro virili tantis obligationibus, semper memoriâ retinentes, quòd, quanto crescunt dona, tantò rationes crescunt donorum.*

Æterne Iudex animæ meæ agnosco dona & gratias à tua Divina liberalitate acceptas, & considerans me malè ipsis respondisse, rubore & confusione perfundor. Quomodo
com-

comparere audebo coram infinita
 Majestate tua, sciens me nihil pro
 gloria tua operatum fuisse: *Com-*
missa mea paveſco, & ante te erube-
ſco. Unica ſpes mea in tuo mi Je-
 ſu effuſo Sangvine pretioſiſſimo
 conſiſtit; hinc ſalutis meæ fiducia
 depromo; omnium delictorum & in-
 gratitudinum præteritæ vitæ meæ
 miſericordiam imploro, & impoſte-
 rum omnes conatus animi, & cor-
 poris in tuam gloriam & mei mu-
 neris impletionem impendere toto
 corde promitto.

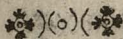
C A P U T II.

Conſidera o Sacerdos, quòd non
 ſolùm à te Deo danda eſt ratio
 de pluribus, quàm à laicis, ſed quòd
 minutiores etiam tui defectus exa-
 minabuntur. Et hinc aliqui contē-
 plativi & pii Scriptores dicunt,
 quòd vita ſæculariũ ſtatera majori,
 Sacer-

Sacerdotū verò vita lance exactissima ponderabitur, ita ut de minimis unciiis, & drachmis ratio habeatur.

Hanc veritatem manifestavit Deus per Prophetam Sophoniam, cū dixit: *Scrutabor Hierusalem in lucernis*, quod intelligitur de iudicio mysticæ Hierusalem, nempe Ecclesiæ Misistrorū. Quantum ergo apprehendere debet unusquisque Sacerdos hanc Dei expressionem de lucernis in hac scrutatione adhibendis, quasi lumine admoto Deus investigare velit, ne oculis ipsius quamvis omnia videntibus aliquid vel minimū abscondatur. Nota etiā, quòd textus non dicit in lucerna, sed *in lucernis*, quasi uni soli diffidens, plures sint adhibendæ.

Quid ergo fiet mi Deus, de nobis Ecclesiasticis in tam tremendo Iudicio? qualem sperare possumus sen-

sententiam, si minutissima quæque in discussionē sunt producenda? si de laicis ait d. Anselmus, quòd *exigetur ratio usque ad ictum oculi*, quid de Sacerdotibus erit?

Ex hac consideratione non diffidas, & tantò minus desperes, sed veram elicias resolutionem tuæ perfectæ reformationis, ita ut non solùm lethalia vitare studeas, sed venialia quoque peccata à te eliminare contendas.

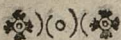
Et ut majorem etiam fructum ex hac ponderatione eruere possis, finge te constitutum coràm Deo, & quæcunque meminisse potes opera bona à te facta, examina & scrutare diligenter, & forsan in omnibus aut saltem in plurimis varios irrepsisse defectus, & negligentias invenies, ita ut verbis Isaïæ dicere possis: *Justitiæ meæ, quasi pannus menstruatus.*

Quòd

Quòd si tu lumine tuo adeò debili tot nævos in ipsis vides, quid non deteget in ipsis acies divini luminis adeò rigidè perscrutantis? Si vitam angelicam duxisses, & disciplinam omnino exactam servâsses, adhuc tamen timere deberes iudiciũ Dei, qui in *Angelis suis reperit pravitatem*. Quid ergo si non angelicam, nec rationalẽ, sed forsan brutalem vitam egisti? Contremisce Sacerdos mi frater ad solum nomen extremi Iudicii.

O Deus meus, tremens factus sũ ego, & timeo, dum discussio venerit; quid tunc mecũ erit, cũ strictæ adeò discussioni me vicinum videbo? Supplico mi amantissime Deus, parce mihi misero, antequã tremenda illa dies adveniat. Nunc contritio & gemitus cordis mei ad tua vulnera confugientis deletat chirogra-

gra.

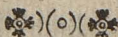

graphum peccatorum meorum, dū
ego interea clamo ad te, *Donum fac
remissionis ante diem rationis.*

C A P U T III.

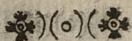
Diximus jam iudicium Sacerdotū
rigidius futurum esse, quàm lai-
corum, quia illi de pluribus, quàm
isti rationem reddere tenentur, &
insuper quia in Sacerdotibus mi-
nutissima quæque trutinari debe-
bunt. Nunc perpende, quòd mos
est Judicium in primis eorū Judiciis
fortiori semper rigore procedere,
& cū Ecclesiastici ante omnes à
Deo iudicari debeant, prout apparet
ex d. Apostoli Petri textu: *Judiciū
incipiet à domo Dei,* hinc desume,
quàm strictum, quàm formidabile
iudicium Sacerdotes sint subituri.
Præterea in Dei tribunali mitiùs
procedetur cum laicis, ex eo,
quòd Deus illos tanquam homines

con-

considerabit; aliter autem fiet cum Sacerdotibus, qui, ut observat d. Bernardus: *Cœleste tenent Officium, & Angeli exercituum Domini sunt,* adeòq; non ut homines, sed ut Angeli iudicabuntur.

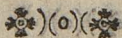
Recordare, quàm terribile fuit iudicium contra Luciferum & alios Angelos postquam peccaverunt, & quòd simile quid fiet cū Sacerdotibus, qui velut Angeli considerantur. Hinc cauti sitis o Sacerdotes, quia, si in ministerio vestro bene vos non geritis, non aliud vobis proveniet ex eo, quàm severius iudicium. Fateor quidem Deū suos diligere Ministros, ipsisq; assistere speciali favore: *Non derelinquit plebem suam & hereditatem suam,* sed quousque hoc se extendit? Audi ipsū respondentem: *Quoadusque iustitia convertatur in iudicium.* Hinc seriò
pro-

propone te ita gerere, uti decet ministrum Dei, aliàs formidabile illius iudicium maximo tui detrimento experieris.

Commemora tibi iudicium Dei super septem Episcopos Asiæ, dum adhuc viverent, & videbis, quòd licèt omnes fuerint quasi sancti, & magnis virtutibus præstantes, cùm inter illos essent sanctus Timotheus, s. Polycarpus, s. Quadratus, s. Carpus & s. Sagrius, quorum sanctitas ab omnibus celebrabatur, attamen iuxta Dei iudicium inventi sunt reprehensione & comminatione digni, & inter illos septem reperiuntur quidam lethali culpa gravatus. Si itaq; de Viris adeò excellentibus severum adeò iudiciũ Deus instituit, quid putas fiet de te, qui longè diversus es à prædictis s. Episcopis, &c.

Præ-

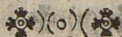

Præterea considera, quòd si Dei iudicium pro omnibus adeò rigidū erit, ut s. Apostolus Petrus dixerit: *Justus vix salvabitur*; quid fiet de Sacerdotibus, de aliis Ecclesiasticis, Prælati, & sanctæ Ecclesiæ Pastoribus, qui strictius super omnes subibunt iudicium? Sacerdos aliquis postquam à Deo iudicatus fuerat, cuidam amico apparuit, & interrogatus, quomodo processerit in suo Deus iudicio, exclamavit, terque sequentia verba pronunciavit: *Nemo credit, nemo credit, nemo credit, quàm strictè Deus dijudicet.*

Et tamen tibi o Sacerdos iudiciū subeundum est, per illas terribiles angustias transeundum est, & tu vix recogitas. Ita tibi de propria salute polliceris, quasi vitam duxisses Hilarionis, & tamen hic tremebat, cū de iudicio cogitaret, etiam si
 septu-

septuaginta annis Deo servivisset. Multum ergo deciperis; non enim dignitas tua Sacerdotalis; sed vita Sacerdote digna te salvabit, ut ait s. Hieronymus: *Non dignitas, sed opus dignitatis salvare consuevit.*

Eja ergo sollicitus sis, ut animam tuam salvare queas in die iudicii tui, & imprimis coram Deo prostratus dic: *Supplico mi Deus, ne mecum rigores tui iudicii adhibeas; timeo enim ne causa mea coram te non subsistat. Non intres in iudiciū cum servo tuo Domine; quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens. Supplico infinitæ Pietati tuæ, ut me non iudices, prout exigunt heu nimis gravia peccata mea, Domine secundum actum meum noli me iudicare: quia peccavi nimis in vita mea. Nunc ad tribunal Clementiæ tuæ confugio, culparum mearum veniā implo-*

imploro, & ut earū deleatur memoria, humillimè supplico. *Ne recorderis peccata mea Domine, ne memineris iniquitatum nostrarū antiquarū, citò anticipent nos misericordiae tuae.* Ego autem propono semper de iis meminisse, ut de illis pœnitentiam agere valeam.

C A P U T IV.

Considera tandem, quòd ex alio etiam motivo, gravius erit iudicium pro Sacerdotibus, quàm pro laicis, nimirū, quia illi in iustissimo Dei tribunali excusationes afferre non poterunt, ait enim s. Joannes Chrysoftomus, *nulla peccatorum excusatio Sacerdotibus relinquetur.*

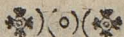
Perpende, quòd si aliquid excusationis pro peccatis in Dei iudicio potest afferri, aliud esse non potest, quàm defectus sufficientis cognitionis ad distingvendam peccatorum quali-

qual
dice
dum
ci;
quas
pecc
excu
red
stus
& lo
non
nem
Jaco
qui
funt
dici
pria
lite
mai
Q
dos
pro

qualitatem. Poterit aliquis laicus dicere, sicut dicebat Apostolus nondum à Deo illuminatus: *Ignorans feci*; ex aduerso scientia, & peritia, quas habent Sacerdotes de qualitate peccatorum, adimunt ipsis omnis excusationis prætextum, & culpam reddunt graviolem. Hinc ait Christus per Joannem: *Si non venissem; & locutus non fuisset eis, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Et s. Iacobus clarè admonet, quòd ii, qui instruunt alios, adeòque periti sunt, super se inducunt severius iudicium, quotiescunque iuxta propriam cognitionem non agunt: *No- lite plures magistri fieri scientes, quòd maius iudicium sumitis.*

Qualem ergo poteris tu o Sacerdos pro te afferre Deo excusationem? profectò nullam; optimè enim novi-

sti

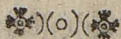
sti delictorum qualitatem, de lege
adimplenda habuisti cognitionē, de
mediis obtinendæ salutis notitiam;
& sic nulla pro te dabitur excusa-
tio, sed *iniquitas oppilabit os tuum.*

Quòd si hoc dici potest de omni-
bus Sacerdotibus, à fortiori dici
poterit de illis, qui scientiâ, & e-
ruditione pollent. Tunc scientia
hæc te non excusabit; sed accusa-
bit, & peccatorum tuorum malitiâ
augebit. Magnus quidem thesaurus
est scientia; sed cùm iuxta illius di-
ctamen non vivis, & donis tibi à
Deo datis abuteris, tunc prout ex-
plicat Hugo Cardinalis in verba Ec-
clesiastæ, scientiæ tuæ sunt *divitiæ
conservatæ in malū Domini sui.* Vel
ut prosequitur idem Cardinalis: *I-
stæ sunt literæ mortis, quas quilibet
nostrum contra se defert ad iudicium,
sicut Urias detulit literas mortis
sue.*

Perpen-

Perpende ulterius, quòd etiam si aliquis Sacerdos quocunque Laico indoctior esset, hæc ignorantia coram divino tribunali illum non excusabit: *Haudquaquam ad inscitiae pretextum confugere potest*, ait d. Joannes Chrysostomus. Cum enim Sacerdos vi muneris sui doctus & peritus tam pro se, quam pro aliis esse debeat, ut ait Deus per Malachiam: *Labia Sacerdotis custodiunt scientiam, & legem requirent de ore eius*, si aptum sufficienter sese non noverat, ad Sacerdotale officium ascendere non debebat.

S. Joannes Chrysostomus ait, Christum Dominum Sacerdoti dicturum, *quomodo ausus es provinciã humeris istis minimẽ parem subire*. Si te debitã doctrinã instructũ non esse sciebas, quare pondus tibi importabile assumpsisti? *Quisnam te*

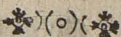

ad id coegit? quisnam te attraxit fugientem detrectantemque. Imò idē s. Doct̃or observat, quòd si aliquis non se spontè ingereret, sed à Deo eligeretur ad aliquod officium, & ille officii eiusdem partes non adimpleret, non obstante hoc deberet puniri, & affert exemplū Saul, qui Rex à Deo ipso fuit constitutus, & Heli, qui pariter ad Sacerdotiū assumptus est, & tamen, quia non satisfecerunt debitè suis dignitatibus, reprobationis pœnam portârunt.

Datò itaque, quòd Sacerdos ignarus Superiorum suorum imperio ad Sacerdotium ascendisset, ipsi incūberet omnem movere lapidem, ut id, quod necessariò sciendum est Sacerdoti, addisceret. Quòd si hoc facere negligeret, excusari omnino non posset. Tandem absolve o Sacerdos

cerdos
 dendo
 re non
 si nunc
 gressus
 tionem
 sed cū
 tis exu
 resolut
 fituoc
 tio tu
 poter
 mille.
 cusare
 li, &
 niam i
 coram
 quam
 accus
 præci
 uti d
 excu

cerdos meditationem hanc, reflectendo te, quòd si prout decet vivere non incipis, meliùs pro te foret, si nunquam Clericalem militiam ingressus esses, quia strictam adeò rationem Deo reddere non tenereris; sed cum iam sis, nec possis Sacerdotis exuere characterem, cape firmam resolutionem vitæ tuæ in meliùs instituendæ. Jam scis, quòd excusatio tua non recipitur à Deo, cui non poteris unquam *unū respondere promille*. Meliùs est ergo te potiùs accusare in sacro poenitentia tribunali, & coram Deo ingemiscendo veniam implorare. Prostratus itaque coram te mi amantiſſime Jesu, tanquam Iudice meo, non excuso, sed accuso me, & omnia scelera mea, & præcipuè, quòd non ita vixerim, uti decebat Sacerdotē tuum. Non excusationes, inquam, sed preces &

lacrymas meas tibi offero, ut mei indignissimi ministri tui miserearis, & cum ad iudicandum veneris, nolis me condemnare. Jam statui, & te adiuvente statutam vitæ meæ reformationē adimplebo. Auxiliare mihi Domine, auxiliare.

MEDITATIO XI.

*Quomodo in Dei tribunali exami-
buntur opera Sacerdotum.*

CAPIT I.

CONsidera, quod cuncta & singula opera tua debent à Deo supremo Iudice examinari. *Cuncta quæ sunt, adducet Deus in iudicium.* Et quod insuper eadem opera tua non tanquam ab homine, sed uti ab Ecclesiastico facta considerabuntur, nimirum, uti à viro sancto. *Sancti erunt Deo suo,* uti de Sacerdotibus habetur in Levitico, imò uti à Viro quasi divi-

divin
sus div
nys. A
à te ra
operat
Sancto.
profes
dos, u
ligiosu
Ecclesi
plexu
Clerico
etè in
ra ad
minan
Præ
sancti
fessio
bonit
est ca
Ifido
cerdo

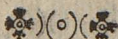
ut me
seraris,
eris, no-
tui, & te
& refor-
are mihi

XI.
amina-
m.

singula
supremo
ae sunt,
t quod
on can-
Eccle-
ur, ni-
fierunt
s habe-
ro quasi
divi-

divinò: *Qui Sacerdotem dicit, prorsus divinum virum insinuat; ait Dionys. Areopagita. Exiget ergo Deus à te rationē, an cuncta, quæ vivens operatus es, talia fuerint uti decet Sanctos. Unusquisque ad normā suæ professionis iudicandus est, Sacerdos, ut Sacerdos, Religiosus, ut Religiosus, Laicus ut Laicus. Si ergo Ecclesiasticus sanctitatis statū amplexus est, uti docet Augustinus: Clericus professus est sanctitatem; rectè inferitur, quòd cuncta eius opera ad sanctitatis trutinam erunt examinanda.*

Præterea sic discurre: Bonitas & sanctitas Sacerdotis ratione suæ professionis tantò perfectior esse debet bonitate Laicorū, quantò superius est cælum respectu terræ, uti ait d. Isidorus Pelusiota: *Tantum inter Sacerdotem & quemlibet probum inter-*

esse debet, quantum inter cælum & terram discriminis est. In tribunali igitur Dei, in quo unusquisque secundùm propriam conditionem iudicari debet, tantò differt modus reddendi rationem inter Sacerdotẽ & Laicum, quantum discriminis invenitur inter cælum & terram.

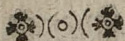
Quibus sic stantibus ulterius procede, & dic: Si iudicium Dei cum Sacerdotibus adeò severum est, ut s. Anselmus dixerit, interdum fieri ut opera, quæ pro meritoriis habebantur, tanquam peccaminosa inveniantur, & mulctentur, quid fiet de operibus Sacerdotum, cum ad disquisitionem supremi Judicis afferrentur? Hanc seriò ruminare necesse est veritatẽ, ut de æterna animæ tuæ salute periculum non incurras.

Perpende insuper, qualem nancisci possit exitum causa illius Sacerdotis,

dotis
tatis
statu
patra
mete.

Q
quor
hil r
dina
hæc
iudi
crim
ait s

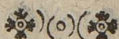
Q
freq
in
qui
Bib
nus
nis
fide
bur

dotis, qui per solenne votum casti-
tatis Deo consecratus, turpia adeò &
statui suo summè indecora peccata
patravit, hic procul dubio *de carne
metet solummodò corruptionem.*

Quid fiet de illis Sacerdotibus,
quorum *Deus venter est*, quique ni-
hil magis curant, quàm gulæ inor-
dinatas illecebras? Putas æqualiter
hæc peccata in Sacerdote & Laico
iudicanda? falleris: *Ebrietas in Laico
crimen est, in Sacerdote sacrilegium:*
ait s. Petrus Chrysologus.

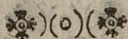
Quid fiet cum Sacerdotibus, qui
frequentiores in mensis lusorū, quā
in Altaribus templorum fuerunt,
qui sæpiùs chartifolia, quàm sacra
Biblia pertractârunt? S. Bernardi-
nus Senensis omnes lusores: *Dæmo-
nis Sacerdotes* appellavit. Hinc con-
sidera, qualiter in Dei iudicio voca-
buntur, quomodo tractabuntur illi

Sacerdotes, qui dies noctesque in ludendo consumpserunt?

Quid fiet de Sacerdotibus, qui proprios imò Ecclesiæ proventus in vanitates, luxum, & peccaminosos usus profundunt? Quid fiet de Sacerdotibus scandala præbentibus, de avaris, usurariis, & simoniaciis? Procul dubio dicetur ipsis à Deo illud terribile: *Nescio vos, nec in æternum faciem ejus videbunt.*

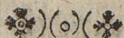
Sacerdos Dei, his ritè perpensis, examina temetipsum, & si te reum agnoscis, toto corde compunctus à Deo Judice nunc veniam implora. Cùm tenes illum in manibus tuis ad Altare, coneris offensam Majestati dolore, ac lacrymis tuis placare. *Horrendum est incidere in manus Dei viventis, nunc, cùm Deus in manus tuas descendit, tempus est, ut tuæ animæ negotium cum ipso peragas*
de

de præteritis verè pœnitendo, & pro futuris vitam Sacerdote dignã, & ab omni macula mundam appro- mittendo.

C A P U T II.

Considera iudicium, quod fiet Sa- cerdotibus circa Sacrosanctum missæ sacrificium. Et imprimis per- pende, quòd in terris non datur a- ctio sanctior & excelsior, hoc ionuit Concilium Tridentinũ illis verbis: *Necessariò fatemur, nullum aliud o- pus adeò sanctum & divinum à Chri- sti fidelibus tractari posse; & per consequens dicendum est, nullam dari ætionem, quæ majori honore & veneratione peragenda sit. Idem Concilium prosequitur: Missæ Sa- crificium omnis religionis cultu, ac veneratione celebretur, exteriori de- votione, ac pietatis specie peragatur.* Et s. Joannes Chrylostomus loquens

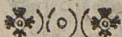
de sacrificio missæ, ait: *Sacrificiū honore & veneratione plenissimū, ad- dens, quòd, cūm Sacerdos in Altari celebret, cælum aperitur, & Ange- li descendentes & Sacerdotem cir- cumdantes facie ad terram prostra- tā Sacramentū reverenter adorant.*

In die itaque particularis iudicii requireret Deus à Sacerdote, an atten- tē, reverenter, & debita devotione Sacrificia sua Altissimo obtulerit, an sacros ritus & Ecclesiæ ceremo- nias observaverit; verbo, an omnia pro tanto mysterio requisita ritē ad- impleverit; quòd si reus fuerit in- ventus, qualem Deo excusationem afferre poterit?

Præterea cum huius Sacrificii sū- ma dignitas requirat in ministro parem animæ munditiem, uti præ- tactum Concilium admonet: *Quantā maximè feri potest cordis munditiā*
 & pu-

Et puritate; hinc est, quod Supremus Iudex exacturus sit à Sacerdotibus strictâ rationē de pertractata Agnelli immaculati carne; & de puritate & munditie cordis, quibus ad oblationem tremendi huius Sacrificiū accesserunt. O iudiciū Dei terribile, quantum mihi incutis timorem, ne in meorum Sacrificiorū oblatione requisita puritas, & mundities defuerit!

Et cū Sacerdos antequam ad sacra Mysteria accedat, congruā præparationem teneatur præmittere, & actus & cogitationes sanctas concipere, quibus seipsum excitet ad affectus pios, qui sunt veluti ornamenta habitationis, in qua suscipi debet Dominus Dominantium, hinc Deus examinabit in iudicio, an hæc omnia fuerint debitè & diligenter à Sacerdote adhibita. Tandem exiget etiā

à Sacerdote, an peractis divinis
Myfteriis debitam gratiarum actio-
nem pro tanto beneficio Sacerdoti
collato perfolverit.

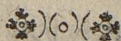
Ex his omnibus colligere pote-
ris, quàm iure merito cum Magister
Avila audiviffet quemdam Sacerdo-
tem post suæ primæ missæ celebrati-
onem mortuum esse, responderit,
multum detulit ad Judicem.

Heu nos miseri Sacerdotes! si pro
prima missa, quæ solet tanta devo-
tione, & cordis compunctione ce-
lebrari, frietà adeò ratio Deo red-
denda venit, quid erit de tot cen-
tenis, & forsan millenis missis præ-
cipitanter, & absque debita præpa-
ratione celebratis? Nunc putamus
nihil esse faciùs, quàm missam ce-
lebrare, sed cum res ad trutinam
divini Judicii pervenerit, aliter no-
bis sentiendum fuisse videbimus.

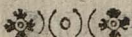
Perpen-

Perpende ulterius, quomodo erit in iudicio illorum Sacerdotū, qui Sacrificium adeò sanctum absque devotione, attentione, decore, & reverentia offerre præsumunt. Hi non solùm non timent, neque tremunt in Sacrificii oblatione; sed indigna corporis compositione ad Altare accedunt, veluti Histriones ad theatrum: negligunt sacros ritus & ceremonias: supellectili lacera, & incompta utuntur; verba deglutiunt, & interdum omittunt; solùm solliciti, ut citissime missam absolvant; ex quibus absurdis, locò devotionis, & venerationis, circumstantibus ludibrium & scandalum procuratur. Seriò cogita, quale iudicium similibus Sacerdotibus fiet, & qualem causæ suæ exitum sibi debeant polliceri.

Perpende insuper, quid ille Judex,

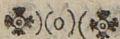

dex, in cuius conspectu stellæ non sunt
 mundæ, de his Sacerdotibus iudi-
 cabit, qui quasi Judæ novelli con-
 scientiâ gravi peccato maculatâ ad
 sacrificandum accedunt, qui à do-
 mibus suspectis ad Altare Christi
 Domini impœnitentes transeunt,
 qui actu celebrantes ad objecta im-
 pura dirigunt aspectus? O scelus
 horrendum? utinam de te nec com-
 memoratio fieri possit? Cogita, qua-
 le iudicium similes maneat; & si ab
 hominibus prudentibus, & timora-
 tis mille pœnarum rei reputantur,
 quid de ipsis supremus Judex erit
 iudicaturus? Revelavit Christus s.
 Birgittæ, quòd quotiescunque Sacer-
 dotes gravi peccato maculati illum
 in Altaris Sacramento suscipiunt,
 toties ab ipsis irâ & furore plenus
 egreditur: *Ego egredior ut Judex
 iudicaturus, à sumentè contemptus.*

O Judex æternæ, quid facies, cū coram te Sacerdotes adeò scelesti comparebunt? Ecce per os Prophetæ Malachiæ respondetur vobis o Sacerdotes: *Dispergam super vultū vestrum stercus solemnitatū vestrarū.* Eja tandem Dei sanctum timorem assumite o Sacerdotes, & vosmetipsos dignè & congruè emendate.

Tandem considera, quale iudiciū erit de illis Sacerdotibus, qui absque ulla reflexione, tantò minùs præparatione ad celebrandum accedunt, quasi ad frustum panis deglutiendum. Quid de illis fiet, qui sacris vestibus ad celebrandū induti cum circumstantibus garrunt, rident, & nugas loquuntur. Quid de illis, qui vix depositis sacris indumentis currunt ad circulos, ad lusus, & forsan ad his pejora? O miseri, quàm rigidè, quàm severè

vindicabit Deus tantam sibi à vobis ignominiam illatam.

Sacerdos respice vitā tuam, cura ut defectus à te in celebrando commissos agnoscas, & coram crucifixo Domino illos detesteris, nisi in æternum mavis perire.

C A P U T III.

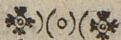
Hic considera, quòd cùm Sacerdos obtinuerit à Deo potestatem non solum in Corpus Christi verū, sed etiam in mysticum, cùm possit à peccatis absolvere, quando à superioribus ipsi iniungitur, certum est, quòd fungens hoc Divino officio audiendi confessiones se subjicit illi severo Judicio, quòd fiet à Deo de omnibus, qui aliquam iurisdictionem exercent: *Judicium durissimū his, qui præsunt, fiet.*

Perpende itaque o Sacerdos Confessarie, quā strictam sis Deo redditu-

diturus rationem de administrato
 Poenitentiae Sacramento. Per hoc
 exercitium multum Deo assimilari
 in potestate; solvisti & remisisti
 peccata, quod proprium Dei est:
*Quis potest dimittere peccata, nisi so-
 lus Deus.* Idcirco illi rigori subia-
 cere debes, quo protestatur Deus se
 velle iudicare illos, quos terrae Deos
 constituit. Vide ergo, quam formi-
 dabile futurum sit hoc Iudicium.

Juxta communem sensum Docto-
 rum videtur non posse hominẽ ma-
 ius à Deo recipere donum, quam
 potestatem dimittendi peccata: *Ne-
 scio, si potest homo à Deo in hac vita
 maius accipere,* ait Hugo à s. Victo-
 re. In illo ergo tribunali, in quo
 summa habetur ratio dati & accepti,
 hæc super omnes Sacerdotalis actio
 strictius & rigorosius iudicabitur.

Ab his generalibus ad particula-
 ria

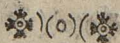
ria descendendo, perpende qualem
 à te rationem. o Sacerdos Confessa-
 rie exiget Deus. Primò diligenter
 examinabit, an sufficienter laborasti
 ad acquirendam tibi scientiam ne-
 cessariam ad non errandum; an di-
 ligenter observaveris species, & nu-
 merum peccatorum, ut rectum de
 iis formares iudicium, & propor-
 tionates iniungeres pœnitentias, si
 promptus & facilis fueris ad audi-
 endos pœnitentes, pro obtinenda
 absolute ad te confugientes.

Examinabit Supremus Judex, an
 studueris inducere induratos pec-
 catores ad cordis contritionem, &
 vitæ emendationem. An benevolè
 & paternè instruxeris indoctos &
 rudes, an salubria & efficacia consi-
 lia præbueris habituatis in peccato
 ad eradicandas malas consuetudi-
 nes, an media opportuna suggeste-
 ris ad fugiendas, aut eliminandas
 peccandi occasiones.

Truti-

Trutinabit insuper, an prudenter & cautè examinaveris materias contra puritatem, ne malitiam instillares innocentibus animabus, néve te ipsum contaminares. An debitam affabilitatē, & mansuetudinē adhibueris ad eliciendam à verecundis peccatorū confessionem. Quomodo procurasti spiritualibus infirmitatibus pœnitentium opportuna applicare remedia, quomodo tepidis fervorem, & cunctis sanctū Dei timorem ingerere studuisti.

Tandem rationem à te exiget, quomodo restitutiones bonorum & famæ regulaveris, quod in hoc ministerio maximi momenti est. Qualem proportionem in pœnitentiis iniungendis observaveris, ne pœnitentes nimis gravando deterres à pœnitentiā, aut ipsis adulando induceres ad licentiam; an contē-

pto quovis humano respectu dene-
gaveris absolutionem, cum muneris
tui ritè administrandi ratio id exi-
gebat.

O quàm districtam Deo dabunt
rationem Confessarii! Quis scit, an
illi alios hic absolventes, semeti-
psos in Dei iudicio non condemna-
bunt? Quid tunc fiet cum illis, qui
plùs ad propria, quàm animarù lu-
cra respicientes, onus audiendi con-
fessiones indocti, & imperiti susce-
perunt, casus difficiles proprio mar-
te resolverunt, & animarum perni-
ciem procurârunt. Quid fiet cum
illis, qui propriis commodis vacan-
tes, & labori parcentes cæli claves in
propriis manibus rubigine, ut ita
dicam, corrodi permiserunt? Quid
cum illis, qui vulnera pœnitentiù
videntes, oleum charitatis non in-
fuderunt, aut medicinam in toxicũ

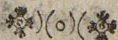
con-

convertentes, in ruinam propriæ,
& aliorum salutis, munus suū exer-
cuerunt.

Ex hucusque dictis ne ita terrea-
mini Sacerdotes, ut à confessionib9
audiendis abstineatis, in gravius
enim incideretis iudicium, sed tan-
tummodò propositum indè vobis
constituite, hoc sanctum adeò mi-
nisterium debitis modis adimplere.
Interea præteritos defectus corri-
gentes, & lumen à Patre luminum
exorantes, emendetis in meliùs,
quæ hætenus minùs debità, quàm
opus fuerat, operati estis, & ne in
Dei strictissimum iudiciũ incidatis,
vosmetipsos nunc iudicate.

C A P U T IV.

Hic considerate maximum rigorẽ,
quo Deus utetur in Iudicio, cũ
disquiret, in quos usus adhibuerint
Ecclesiastici partẽ patrimonii Chri-
sti,

sti, quâ potiebantur. Vobis autem
 in hoc puncto s. Bernardi doctrinã,
 & reflexiones proponam. Inprimis
 itaque dicit hic s. Pater, quòd pro-
 ventus Ecclesiastici sint pauperum
 patrimonia, fidelium vota, pecca-
 torum pretia. Et quamvis hi pro-
 ventus vobis sint applicati, non ta-
 men uti Dominis, ut pro genio ve-
 stro illos erogetis, sed uti Dispen-
 satoribus ad normã Sacrorum Ca-
 nonum. Quapropter ait d. Thomas
 Aquinas: *Bonorum Ecclesiasticorum
 Clerici non sunt veri Domini, sed
 Dispensatores,* & addit d. Augustini
 auctoritatẽ, qui Bonifacio scribens,
 ait: *Non illa bona nostra sunt, sed
 illorum, quorum procuracionem geri-
 mus.* Ipsemet Apostolus Paulus Cle-
 ricos vocat Dispensatores, dicens:
*Queritur inter Dispensatores, ut fi-
 delis quis inveniatur.*

Hac

Hac præsupposita veritate, progreditur s. Bernardus dicens: Vestris ergo proventibus, o Ecclesiastici, utimini non ad delicias, sed ad vestri statûs decentiam; hoc enim fundatur in authoritate Apostoli Pauli dicentis: *Qui servit altari, de altari vivere debet.* Non indulget Apostolus deliciari, sed vivere. Debetis ergo esse contenti mensa frugali, sed non licet vobis splendide epulari cum amicis, & in recreationibus, Christi & pauperum patrimoniâ profunderè. *Contenti sint alimenta corporis non irritamenta gula accipere.* Potestis uti proventibus, ut decenter & modestè vestiamini, non autem pro vestibus pretiosis, & rara supellectili: *Quibus tegantur, non quibus ornentur,* ad honestâ necessitatem, non ad immodicâ venustatem. Addit autem s. Concil.

Trid.

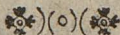
Trid. copiam reddituum Clericis tribui, ut pauperibus succurrant, & Ecclesias ornent, sed non ut con-
sangvineos impingent.

Nunc perpendite, qualem in die
Judicii vestri rationem Deus à vo-
bis sit desuper exacturus. S. Tho-
mas à Villanova putat, quòd tan-
quam de furto iudicabitur ille Bene-
ficiatus, qui superfluos proventus in
pauperes non diffundit, sed in con-
vivia, in recreationes, in fabricas
non necessarias erogat, cum Eccle-
siam sordidam, lacerãq; videt, aut
fœminas quæstu corporis propriam
egestatẽ sublevare coactas observat.

Insuper perpendite, quàm severe
iudicabuntur, qui ausi sunt *sumere
panem filiorum, & mittere canibus,*
aut qui, proh pudor, Christi patri-
monium, sanguinem pauperũ, Ec-
clesiæ dotem, in concubinarum ali-
menta

menta erogârunt. O miseri, si tanto malo non affertis remedia, & de commendatione vestra seriò non cogitatis! inevitabilis enim erit vestra damnatio; nec iuvabit excusationes, aut prætextus adducere: quia in Tribunali divino nulla de iis habebitur ratio, prout in Sexta Synodo Romana habetur, *nec aliquo se ante Tribunal Christi obstaculo muniat, qui à religiosis animabus ad substantiam pauperum derelicta, contra fas, sine aliqua pietatis consideratione dissipergit.*

Confidera ulterius, quòd in puncto reddituum Ecclesiasticorũ adeò rigidè procedetur in Tribunali Dei, ut non solum, qui illos dissiparunt; sed qui absconderunt, & avaritiã Dei ministro indignã accumulârunt, severissimè castigabuntur. Et ratio manifesta est. quia Beneficia Eccle-

fiastica, non ideo fundata sunt, ut eorum proventibus arcæ repleantur; sed ut inter pauperes, & maximè domesticos erogentur.

Hinc ponderat s. Bernardus, quòd cum Ecclesiastici, & beneficiati coram divino Tribunali in die ipsorū iudicii comparebunt, ibidem invenient pauperes, & egentes debito auxilio fraudatos, qui contra illos Judicis ultionem implorabunt; & insuper, Deo sic disponente, aderunt pariter Fundatores Beneficiorum querulantes, & clamantes contra illos Ecclesiasticos, qui adeò iniustè derelictas ab ipsis substantias distribuerunt: *Venient ante Tribunal Christi, audieturque populorū querela gravis, accusatio dura eorū, quorum Clerici vixere stipendiis.*

S. Thomas à Villanova tantoperè illuminatus à Deo, & optimè notescens,

scens, quàm rigidè procedatur in hac materia, duo memorabilia dicere solebat: primò, quòd idē est Ecclesiasticum cum pecuniis, ex proven- tibus beneficalibus cumulatis, mo- ri, ac si penes concubinam obiret. Secundò: sæpè solebat domesticis dicere, si æternus Judex Christus me tempore mortis meæ inveniet cum uno floreno de redditibus Ec- clesiæ meæ; animam meam pro da- mnata iudicate, & extra cœmeteriū me sepelite. Sic aiunt, qui Dei tri- bunal rectè nôrunt. Quid fiet ita- que de illis Ecclesiasticis, qui non unicum florenū, sed plurimos con- servant, non audentes illos erogare, uti deberent propter nimiam cupi- ditatem, & inordinatum erga divi- tias affectum? procul dubio tales in evidenti damnationis æternæ peri- culo reperiuntur.

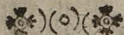
Tandem exclamat s. Bernardus:
*Vae tibi Clerice, qui peccata populi
 comedis, bonum tibi erat magis fode-
 re, aut mendicare. Hinc eruas hanc
 veritatem, quòd meliùs tibi est, non
 quærere Beneficia Ecclesiastica, ne
 in tantis periculis animam tuã po-
 nas, & tam rigido iudicio te subji-
 cias. Si autem Beneficia possides,
 impende proventus eorum uti de-
 bes, & quidquid antea perperam in
 similibus fecisti, excitet in te con-
 tritionem & pœnitentiam; pro fu-
 turo autem exactam reformationẽ.
 A superfluis expensis cave, Christi
 patrimonium fideliter dispensa, de
 tuis consanguineis ditandis ex-
 pelle à te desiderium. Tandem soli-
 citus esto tanquam rationem reddi-
 turus pro eis. Gemitus effunde, di-
 gnos age pœnitentiæ fructus, alio-
 quin, & tibi noveris imputanda, quæ
 modò*

modo
 vi pe

M
 De i

CO
 rec
 verbis
 erunt
 iustit

Ut
 prehe
 cra Se
 labia,
 vino
 chias
 esse p
 endos
 ad leg
 stodius

*modò inter delicias contemnis & par-
vi pendis.*

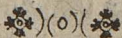
MEDITATIO XII.

*De iudicandis in iudicio Dei verbis
Sacerdotum.*

CAPUT I.

CONSIDERA strictam rationem, quã
redditurus est Sacerdos Deo de
verbis peccaminosis, & qualis hæc
erunt ponderis in statera divinæ
iustitiæ.

Ut autem hanc veritatem com-
prehendas, perpende, quòd in Sa-
cra Scriptura, & à sanctis Patribus
labia, os, & lingua Sacerdotis, di-
vino nomine nuncupantur. Mala-
chias dicit labia Sacerdotis debere
esse plena divinæ scientiæ ad instru-
endos Laicos in iis, quæ spectant
ad legem Dei: *Labia Sacerdotis cu-
stodiunt, scientiam, & legem requi-
rent*

rent de ore eius. S. Joann. Chryso-
stomus multis rationib9 probat ve-
nerabilius esse os Sacerdotū, quàm
Veteris Testamenti propitiatorium:
*Os Sacerdotum, vel ipso quoque pro-
pitiatorio augustius atque honorabili-
us existit.* S. Anselmus vocat os Sa-
cerdotis os Christi: *Os tuū os Chri-
sti est.* S. Bernardus dicit: *Os Evan-
gelio consecratum, & tandem sanctus
Petrus Damianus lingvæ Sacerdotū
dat titulum mediatricis inter Deū
& hominem: Lingua, quæ inter De-
um & nos quodammodo mediatrix est.*

Nunc considera, quantum Sancti-
tatis pondus in divinatorū iudiciorū
statera verba à tam sancto ore pro-
lata esse debeant: & indè perpende,
quàm horrenda & terribili puniti-
one, digna erunt verba peccamino-
sa ex ore Sacerdotum prodeuntia.
Benè reflectant se Sacerdotes, ait d.

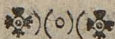
Joan-

Joan-
ximo
fanat
gnis
ant ic
tum d
iis:
qui c
cogita
coren
P
dica
fuern
appa
blasph
ctos.
men
mita
lima
P
Deo
pra

Joannes Chrysoſtomus, ſuper ma-
ximo delicto, quod perpetrant, pro-
fanantes verbis obſcœnis, & indi-
gnis os ad eò ſacroſanctum: horre-
ant id cogitando, & capiant, quan-
tum & quale fiet à Deo iudicium de
iis: *Audiant, qui obſcœna loquuntur,
qui convitia proferunt, ac horreſcant,
cogitantes quale os turpent ac dede-
corent.*

Perpende etiam, quàm rigidè iu-
dicabuntur illi Sacerdotes, qui po-
ſuerunt os ſuum in cœlum, nempe cū
apparuerit ab ore ipſorum exiſſe
blaſphemias contra Deum, vel San-
ctos, verba iniurioſa, detractiões,
mendacia, periuria, & ſimiles enor-
mitates Sacerdotali lingua indigni-
ſimas.

Perpende ulterius, quale fiet à
Deo iudicium de lingua illa, quæ
præterquam quòd mediatrix eſt in-

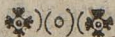

ter Deum & hominem, ipsimet Deo quodāmodo imperat per verba consecrationis; & sæpiſſimè pretioſiſſimo Christi ſanguine imbuta eſt, cū tam audaciter turpiſſima & obſcœna verba profert. O lingua infernalis! quomodo per te loqui poteſt Deus! potiùs dici poſſet te eſſe membrum diaboli ad vilipenſionem dignitatis Sacerdotalis. O mi Deus, quomodo & qualiter cōparebunt in iudicio tuo tam nefandæ enormitates! Reflectite vos o Sacerdotes, quòd hæc omnia in iudicio Dei tota ſeveritate diſcutientur; & hæc cogitatio veſtras nimis lubricas linguas refrænnet: *No- lite loqui adverſus Deum iniquitatē, quoniam Deus Iudex eſt.*

Tandem examina te o Sacerdos, circa uſum, vel abuſum tuæ linguæ, & ſrã prædictis exceſſibus te ſentis immunē, Deo gratias age, qui gra-
tiâ

tiâ suâ te confortat, & magis magisq̄;
teipsû custodias ab omnib9iis, quæ
in similes Dei offensas te possunt in-
ducere. Dic, & fac semper: *Custo-
diam vias meas, ut non delinquam in
lingua mea: Quòd si invenias te reû
ob non custoditam à malo linguam
tuam, lingvâ ipsâmet utere pro re-
medio, & à supremo Judice pete
veniam, & ipsimet appromitte emen-
dationem.*

Ut autem in posterum linguam
tuam ritè custodire, & refranare
possis, seriò cogita strictam, quam
Deo de verbis tuis reddere debes
rationem. Cogita, quòd sis Sacer-
dos, & loquere ut Sacerdos. Sint
verba tua gravia, & matura, sicut
expedit venerabili ori Sacerdotû.
Concludo cum s. Augustino: *Sata-
gite Sacerdotes, ut lingua, quæ quo-
tidie Dei Filium de celo vocat in ter-*

rã, contra ipsũ Dominũ non loquatur.

C A P U T II.

Considera, quòd Sacerdos non solum iudicabitur de verbis peccaminosis contra Deũ, aut proximũ prolatis, verũ etiã de otiosis. Et hic memineris decreti universalis à Deo omnibus intimati illis verbis: *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicii.* Ad agnoscenda verò otiosa verba, hanc regulam dat Divus Gregorius illis verbis: *Quod necessitate caret, aut utilitate.*

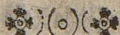
Nunc perpende, quomodo in divino Tribunali de verbis Sacerdotũ instituetur iudicium, cùm Viri sanctitate conspicui tanto rigore de hisce verbis sentiant: & præcipuè s. Bernardus, qui ponderans facetias, jocos, & sales, qui recreationis causã à Sacerdotibus proferuntur, ait:

Inter

Inter seculares nugæ, nugæ sunt; in ore verò Sacerdotis blasphemiæ. Et ratio est, quia eùm os Sacerdotũ sit sacrũ, & Deo, atque ipsius Evangelio dicatum, ideò iniquum est illud similibus nugis, & jocis aperire. Os tuũ Evangelio consecrãsti, talib9 aperire illicitũ, assvescere sacrilegũ est.

Itaque sic tecum discurre: Si de verbis otiosis Sacerdotum strictum adeò formatur in mente hominis iudicium, quid fiet in Tribunali sanctissimi, & iustissimi Judicis Dei? Hanc perpende veritatẽ, ut lingvæ tuæ cohibeas lubricitatem.

O te miserum Sacerdotẽ, in verba otiosa & faceta proclivem! tu jocularis & rides, & interea contra animam tuam processus compilatur; tu aliis recreationem tuis scurrilitatibus præbes, & interea ignis purgatorius tibi paratur.

Hisce tactus reflexionibus, curâ,
 ut lingvæ tuæ præscribas regulas,
 quas à variis Doctoribus extractas
 tibi communicabo. Cogita, inquit
 s. Petrus Damianus, quòd tibi quâ
 Sacerdoti incumbit non solùm à
 verbis peccaminosis, sed ab omnib9
 superfluis, & munere tuo Sacerdo-
 tali indignis abstinere: *Sed etiam*
lingvâ, quæ inter Deum & nos, quo-
dâmodo mediatrix est, à supervacui
levitate sermonis compeſcant. Memi-
 neris, ait s. Anselmus, quòd os tu-
 um os Christi est, & ideò non solùm
 mendaciis, & detractionibus aperi-
 ri non debet: *Os tuum os Christi*
est, non debes, non dico, ad mendacia,
non dico, ad detractionem, sed etiã
 ad quæcunque otiosa, supervacanea
 & scurrilia clausum, & solummodò
 Dei laudibus, & proximorum uti-
 litati, & ædificationi apertum esse
 debet:

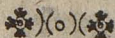
debet: Sed nec ad otiosos sermones
os aperire, quod ad solas laudes Dei,
& ædificationem proximi debes pa-
tulum habere.

Hic examina te metipsum, & vide,
quàm libenter & frequenter in simi-
lem cadis defectum; & recordare
frigidissimæ rationis, quæ Deo de-
super à te reddenda erit. Statue te
emendare, & Deum roga ferventer,
ut per gratiam suam os tuum non
aperiatur ad nugas, sed ad ea, quæ
in gloriam ipsius, & in bonum pro-
ximi tui cedere possunt. Sæpè re-
novans illam iaculatoriã: *Pone Do-
mine custodiam ori meo, & ostium cir-
cumstantiæ labiis meis.*

C A P U T III.

Considera, quod Iudex æternus
Sacerdotes, & Ecclesiasticos non
solum de otiosis, & peccaminosis
verbis iudicaturus est; sed etiam de

san-

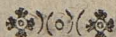
sanctis, quæ proferre debebant, ni-
mirum de vocali recitatione Officii
Divini: *Cum accepero rēpus, ego iu-
stitias iudicabo;* hoc punctū magni
momenti est pro Ecclesiasticis, qui
horas Canonicas recitare tenentur,
& in eo patens aperitur via ad plu-
res considerationes.

Perpende itaque, quòd Sacerdos
Divinum Officium persolvens, allo-
quitur Dominum infinitæ Majesta-
tis, & ipsi laudis Sacrificium offert:
*Dum psallimus, Deo nostro sacrificiū
laudis offerimus;* ait d. Petrus Da-
mianus; & ideò singularis attentio,
& devotio, nec non corporis com-
positio talis requiritur, quæ Deum,
cui loquimur, decet. Et hoc quidē
primum erit punctum, quod in iu-
dicio Dei discutietur.

Deinde perpende, quanto rigore
procedet Deus in iudicio contra il-
los

los Ecclesiasticos, qui absque debita devotione officium persolvunt, & paucam adeo attentione id peragunt, ut, si cum plebeio loquerentur, majorem essent adhibitori. Isti non tanquam laudantes Deum iudicabuntur, sed tanquam Deum irritantes. Tunc dicet Divinus Judex, se minus eorum laudibus delectatum fuisse, quam si porcorum grunntum audivisset: *Non plus delectatur, quam in grunntu porcorum;* ait Belluacensis.

Confidera, quomodo iudicabuntur illi, qui dum laudes recitant Divinas, garrunt, murmurant, iocantur, & interdum discursus indignos miscent? si taliter cum terreno Principe loquerentur, vix se continere posset, quin ipsos per fenestras deicere curaret. Quid ergo fiet, cum Rex Regum & Dominus Dominantium in die furoris sui ad iudicandos illos venerit?

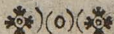

S. Bernardus scribit maximè Deū
 iniuriari ab illo, qui exaudiri à Deo
 postulat, & vix, quod ipsemet pro-
 fert, intelligit: *Magnam iniuriam*
Deo facio, cum deprecor illū, ut mihi
intendat, & ego nec mihi, nec illi in-
rendo. Hinc argue, quòd pœna tan-
 to delicto æqualis decerneretur à Deo
 contra Ecclesiasticos in officii Divi-
 ni debita recitatione delinquentes.
 Pèpende ulterius, quòd in Tri-
 bunali divino pariter discutietur,
 an horæ Canonice congruo tēpore,
 conformiter ad rubricas fuerint
 persolutæ. Et ut aliquomodo rigo-
 rem, quo Deus procedet in iudicio
 hoc, percipias, cogita modum, quo
 iudicatus fuit s. Severinus Archi-
 Episcopus Coloniensis, qui post
 mortem condemnatus fuit à Deo,
 ut per triduum in igneo fluvio ar-
 deret, ex hoc solùm motivo, quòd

vivens, omnes & singulas horas Canonicas manè semper persolverat; & hoc eo fine, ut reliquum diei liberum haberet ad satisfaciendū publicis occurrentiis, & pertractandis negotiis, quæ sibi ab Imperatore, cui à consiliis erat, fuerant commissa.

Si hæc s. Severini culpa, quæ a deo venialis videtur, tam rigorosè punita fuit, quid fiet cum illis Ecclesiasticis, qui non ex gravi motivo; sed tantūmodò ut garritionibus, lusibus, venationibus, aut sæcularibus negotiis vacent, recitationem Divini officii, non anticipant, sed posticipant.

Sacerdos mi Frater non patiaris ultra, ut in Dei conspectu tuæ multiplicentur iniquitates. Examina te rigidè, antequàm in Dei iudicio examinandus compareas, omnes defectus,

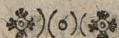
ctus, negligentias & irreverentias, quas commifisti, & adhuc forfan in perfolvendis horis Canonicis committis. De cunctis verâ cordis compunctione veniam à Deo implora, & reflectas te, non tui fimilem, sed infinitæ Majestatis Dominum offendisse. Humilia te coram ipso, & emendationem seridò prepone, ut in posterum possis dicere: *Psallam, & intelligam.*

C A P U T IV.

Considera, quòd sanctiora verba, quæ ab ore Sacerdotis proferri possunt, sunt Divini verbi prædicatione. Illi ergo Ecclesiastici, qui munus prædicandi exercent, considerare debent, quòd singula ipsorum verba in concionibus prolata, in die iudicii ipsorum strictè debent examinari. Inquiret Deus, an verè Divinum verbum annunciaverint, ita,
ut

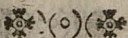
ut quasi per os eorum ipsemet Deus locutus sit? an verbum Dei ab ipsis annunciatum fuerit tale, ut requiritur ab Apostolo Paulo: *Verbum sanum, irreprehensibile.* Et ut ipse de se dicebat: *Sermo meus & prædicationis mea, non in persuasibilibus humane sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritûs & virtutis.* An verba ipsorum apta & congrua fuerint non ad seipsos, sed ad Christum prædicandum? *Non nosmetipsos prædicantes, sed Christum crucifixum.* An verba eorum unicè ad animarum salutem, morum correctionem, & virtutum augmentum directa; & modestiâ atque gravitate Sacerdoti congruâ pronunciata fuerint? An tandè, quod aliis prædicabant, ipsi opere compleverint; nam de his omnibus strictissimam Deo rationem reddere tenebuntur.

Per-

Perpende ulterius, quàm gravi-
ter punientur à Deo illi Conciona-
tores, qui non verbũ Dei, non Chri-
stum crucifixũ, sed semetipsos præ-
dicaverunt; qui vix aliquid in con-
cionib9 suis pronuntiaverunt, quod
censurã non indigeret: qui Cicero-
nem aut Demosthenem plũs imitari
curãrunt, quàm in oraculis Spiri-
tũs sancti, & Ecclesiæ catholicæ, ac-
ss. Patribus versari; qui fabulas
plures, quàm sacras Scripturas in
suis concionibus miscuerunt. O mi-
seri, quàm inutiliter in similib9 la-
borãrunt! Verè araneo comparan-
di, qui semetipsũ eviscerat, ut mu-
scas capiat.

Quid fiet in Dei iudicio de illis
Concionatoribus, qui projicientes
verbi divini rete non quæsiverunt
morum correctionẽ; sed nummorũ
extorsionem, & cathedrã veritatis
in

in telonium negotiationis commutantes, Evangelici muneris dignitatē & sanctitatē, adeò profanârunt.

Sacerdotes, verbi Dei ministri, seriò cogitate, qualem Deo debeatis dare rationem de verbis à vobis in concione prolatis; curate, ut præteriti defectus in posterũ emendentur, & firmiter proponite tales esse, quales dicebat Apostolus: *Non sumus sicut plurimi, adulterantes verbum Dei; sed ex sinceritate, sed sicut ex Deo corã Deo in Christo loquimur.*

MEDITATIO XIII.

*De iudicandis mentis cogitationibus,
& cordis affectibus Sacerdotum.*

CAPUT I.

CONsidera, quòd si in iudicio particulari de omni verbo otioso erit ratio reddenda, pariter de mentis cogitationibus Deus iudex: *Qui est*

est discretor cogitationum, & intentionum cordis, examen rigorosum instituet, ne minimæ quidem cogitationes indiscussæ remaneant; ait d. Gregorius super verbis Matthæi Apostoli: Omnes capilli vestri numerati sunt.

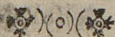
Perpende itaque o Sacerdos, quòd in illa die severissimè discutietur, an cogitationes tuæ fuerint semper statui tuo congruentes; cū enim Ecclesiastici sint Deo consecrati, & ipsius cultui dedicati, in mentibus ipsorum omnis cogitatio ad officii Sacerdotalis debitam satisfactionem debet esse directa; & hoc denotat abrasio capillorū in vertice capitis facta, prout docet Hugo à s. Victore illis verbis: *Ut mentem ad superna contemplanda & desideranda liberam habere doceantur.*

Hinc est, ait d. Gregorius, quòd
Eccle-

Eccle
Deo
gvin
obseq
oculo
mund
etiam
Eccle
cap.
nis s
total
cogi
perfl
gusti
signifi
super
vis S
nihilo
absen
de pr
sticis
non e

Ecclesiasticus cōparere debet corā
 Deo mundus ab omni carnis, & san-
 guinis cogitatione: *Is, qui in divinis
 obsequiis assumitur, debet ante Dei
 oculos à cunctis carnis cogitationibꝫ
 mundus apparere; & hoc mysticè
 etiam significat illud præceptum
 Ecclesiasticis factū in lib. Numer.
 cap. 8. Levita radat omnes pilos car-
 nis suæ. Unò verbò debet Sacerdos
 totaliter immunis esse ab omnibus
 cogitationibus vanis, otiosis, & su-
 perfluis; & hoc indicat etiā d. Au-
 gustinus illis verbis: *Caput radere
 significat, cogitationes terrenas &
 superfluas à mente resecare.* Et quā-
 vis Sacerdotes inter mundanos sint,
 nihilominus à terrenis rebus mente
 absentes esse debent; & ita quidem
 de primis novi testamenti Ecclesia-
 sticis dixit Christus: *De hoc mundo
 non estis.**

Perpen-

Perpende itaque, quòd quemadmodum tenentur Sacerdotes propriam mentem cælestibus cogitationibus occupatam habere; ita in Tribunali Divino rigidum fiet scrutinium, an toto vitæ ipsorum tempore hanc obligationem adimpleverint. Multitudo innumerabilium fermè cogitationum, quibus mens nostra occupata fuit, quamvis nunc totaliter à memoria nostra exciderint; nihilominus in Dei archivo cuncta notata manent, ut suo tempore ratio à nobis super ipsis reddatur. Hoc ait Deus in Deuter: *Condita sunt apud me, & signata in thesauris meis.*

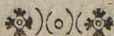
Perpende ulteriùs, si nunc ad Dei Tribunal vocareris, ad rationē reddendam, qualibus cogitationibus mens tua repleta appareret; forsan cogitationibus Dei, & rerum cælestium?

stium? vel millenis cogitationibus, turpibus, & indignis? cogitationibus iræ & vindictæ, cogitationibus superbix, & ambitionis, cogitationibus sæcularibus, & terrenis? Forſan à quo es Eccleſiaſticus, id, quod minùs cogitãſti, fuit Dei honor, & cultus, proximi utilitas & ædificatio. Quale ergo tremendũ de mente tua fiet iudiciũ, quando corã puriſſimis Dei oculis comparebis?

Vocavit ſemel Dominus Prophetam Ezechielem, ut ipſi monſtraret rẽ ſuper omnes abominabilẽ. Quid putas autem ipſi demonſtraverit? Templum ſuum demonſtravit turpiſſimis animalibus repletum. Hæc autem viſio nihil aliud ſignificare voluit, quã mentem Sacerdotum, qui ſunt templum Dei, plenã terrenis, & à Deo alienis cogitationib9; uti ait ſuper hoc textu d. Grego-

L

rius:

rius: *In reptilibus cogitationes omnino terrene significantur.* Quid tibi ergo expectandum est o Sacerdos, cum veneris ad Dei iudicium mente monstris adeo deformibus plena? Id tu ipse recogita. Interea ego tuo prospiciens commodo, teque ad poenitentiam excitare studens, consiliū Spiritūs sancti tibi suggero: *Sume tibi gladium acutum,* nempe efficacē resolutionem, & mortificationem, *radentem pilos tuarum nempe cogitationum vanarū, & inutilium, & duces super caput tuum,* auferendo nempe à mente tua quidquid Dei non est, aut ad Deum aliquomodo pertinere non vides; & sic animæ tuæ causam in Dei iudicio reddes securam.

C A P U T II.

PRæter examen cogitationum, etiā actionum intentio examinabitur.

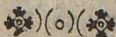
Cer-

Cer
ne no
rum
det:
ait C
cidum
rit n
nebro
Et
& ser
fui l
rari i
perfi
Apos
mo D
omni g
usque
tūs, c
& dij
num c
in re
N

Certum est enim, quod ab intentione nostra pura, aut impura, nostrarum etiam operationū ratio dependet: *Si oculus tuus simplex fuerit,* ait Christus, *totum corpus tuum lucidum erit; si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.*

Et o quā subtiliter examinabit, & scrutabitur æternus Judex Divini sui luminis acie, an verè bene operari intendebas, cū aliqua opera perficiebas. De hoc certificat nos Apostolus illis verbis: *Vivus est sermo Dei & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti, & pertingens usque ad divisionem animæ & spiritūs, compagum quoque ac medullarū, & discretor cogitationum & intentionum cordis:* Quæ verba à d. Anselmo in rem hanc explicantur.

Nunc considera, quale scrutiniū

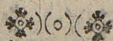
erit de illo Sacerdote, qui *plantatus in domo Domini, in atris domus Dei nostri*, ut in omni actione, & operatione sua Dei gloriam, & animarū salutem intendat, de eadem Dei gloria, & proximi salute nihil omninò curavit, sed perverso fine omnia in propria commoda, & utilitates direxit.

Confidera, quòd in tremendo Dei iudicio scrutandæ venient primæ tuæ cogitationes de assumendo statu Ecclesiastico; quapropter examinabitur, an intentio tua directa fuit ad majorē Dei gloriā, & obsequiū, vel ad tuas majores commoditates.

Tunc etiam diligentissimè perpendetur, qua intentione suscepti Sacerdotii munia exercueris, & an labores tuos in Ecclesiæ famulatū, vel solummodò ad meliorem tibi procurandam conditionē direxeris;

an comparaveris tibi meritum apud Christum, vel gratiam apud Superiores, ut Sacerdotio ditareris; uno verbo: An ex devotione, & zelo, vel ex ambitione, & utilitate ad statum Ecclesiasticum elevari procuraveris.

Tunc examinabitur, quali intentione accessisti ad sacrum Altare, an scilicet sacrificium Deo oblaturus, an stipendia lucraturus. Examinabitur, quâ intentione curâ animarū suscepisti, an nimirum, ut eas tanquam gregis tui oviculas duceres, ac divino verbo pasceres; vel ut eas tonderes, ut lanam, & lac pro tuis commoditatibus accumulares. Examinabitur, quali intentione illi Familiæ succursum præbueris, an scilicet, ut honorem ipsius periclitantem sustineres, vel potius ut labentem totaliter opprimeres. Exami-

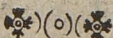
nabitur, quali intentione sedē confessionalem frequentāsti, an, ut animabus merita sanguinis Christi dispensares, vel ut à pœnitentib9 munerera exigeres.

Tunc scrutabitur Judex Deus, an verbum Dei annuntiaveris eâ purâ & rectâ intentione, quâ id fecerunt Apostoli: *Nen in capturam auri & argenti, sed in capturam animarum,* ut ait d. Bernardus. Vel potiùs ut tuorum talentorum pompam faceres, & tibi ad præbendas, & dignitates Ecclesiasticas viam aperires. O Sacerdos, Sacerdos tibi agendū est cum Deo, qui omnia scit, omnia videt, omnia distingvit, & falli non potest. *Ipsè enim, ut ait Apostolus, illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium.*

Quòd si inveniet tuas intentiones minùs puras, & rectas fuisse, quali
 putas

puta
 Accu
 fession
 cerdo
 in im
 suis p
 non e
 tur d
 quò L
 tra il
 ipso
 non
 cum
 impu
 ne foe
 cet il
 vobis
 haru
 Nun
 & an
 ratus
 cāsti

putas rigore contra te procedetur? Accusavit se semel in Tribunali confessionis magnus Dei Servus & Sacerdos Antonius de Colellis, quòd in impertienda absolutione uni ex suis pœnitentibus, mentem ad Deũ non elevaverat, multũmque angebatur desuper, sciens magnum rigorẽ, quòd Deus procedet in iudicio contra illos Sacerdotes, qui in omnib9 ipsorum actionibus, mentem ad Deũ non elevant. Quid ergo fiet vobiscum o Sacerdotes duplices corde, impuri, & in omni vestra intentione fœdi? Quid vobis in iudicio dicet ille Dominus, qui districtè ad eò vobis iniunxit simplicitatem columbarum: *Estote simplices sicut colũbæ.* Nunc desuper seriò vos reflectite, & antequam iudicii terribilis apparatus adveniat, emendate, quæ peccãstis, & seriò in posterum animad-

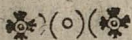

vertite, quæ hucusque non cogitastis. In omnibus autem, quæ ad normam officii vestri, facturi estis, mentem imprimis ad Deum elevate, dicentes: *Domine, hæc pro te, & sola gloria tua.*

C A P U T III.

Considera, quòd non minus exactum fiet scrutinium de affectibus cordis, quàm de mentis cogitationibus, ut appareat, an Deo fuerint uniti, quemadmodum exigit dignitas Sacerdotalis.

Et ut hoc melius intelligatur, perpende, quòd Deus ab omnibus hominibus requirit non partem, sed omnes & singulos affectus, & amores, qui à cordibus eorum exeunt; præcepit enim in Deuter. *Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo:* Quia id debetur ipsi tanquam ultimo fini nostro, ad quem obligamur

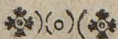

mur omnes motus cordium nostrorum dirigere; & de hoc strictâ requiret rationem Deus in singulorû finali iudicio.

Perpende itaque, quanto majori rigore sit examinaturus, an Sacerdotum affectus, & amores ad ipsum solum fuerint directi, cùm ipsis vel maximè incubuerit illum solum amare, illi soli servire; nam in eorû ordinatione protestati sunt se cunctis terrenis renunciare, & solum Dominum pro suâ hæreditatis parte habere. Quàm strictè & severè punietur ille Sacerdos, qui hoc non fuit operatus! nec ullâ poterit pro se adducere excusationem, cum obiectum ex natura sua adeò fuerit amabile, & actus amoris adeò homini connaturalis; & præterea Deus ipsi tanta auxilia suppeditaverit ad se amandum: imò infinitis propè

Ls

bene-

beneficiis illū cumulaverit, ut quasi necessitaretur tantum suum Benefactorem diligere.

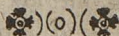
Præterea perpende, quòd Deus se adeò zelotem monstravit in hoc quasi tributo à Sacerdotibus exigendo, ut à primæva institutione ordinis Levitarum, ordinaverit, ut Tribus Levi nihil proprii possideret; significans per hoc Ecclesiasticos terrenis rebus non debere esse addictos; sed cunctos cordium affectus soli Deo consecrare.

Hic ergo unusquisque perpendat, si Tribunali Divino præsentatus, respondere poterit se pro omnium affectuum & amorum suorum scopo, Deum solum habuisse, quòd si invenit se aliis affectibus, & amoribus occupatum fuisse, seriò pœniteat, & de præteritis dignam pœnitentiã agens, studeat in posterum edim-
plere

plere
Quæ
sunt
Pe
proc
dotes
cular
sed f
runt;
quã
De
posu
na r
inspi
Deus
sans,
natio
nerri
li mi
dieba
tur.
Deus

plere monitum d. Apostoli Pauli:
*Quæ sursum sunt querite, quæ sursum
 sunt sapite, non quæ super terram.*

Perpende insuper, quàm rigidè
 procedet Deus contra illos Sacer-
 dotes, qui ne minimam quidē parti-
 culam cordis sui Deo præbuerunt;
 sed sola terrena, & transitoria curâ-
 runt; qui magis honorem propriū,
 quàm Dei gloriam amârunt, qui
 Deū vilissimo lucro temporali post-
 posuerunt. Istis tantò gravior pœ-
 na reservatur, quò diutius divinis
 inspirationibus restiterunt. Stabat
 Deus ad ostium cordis ipsorū pul-
 sans, sed non nisi repulsas, & obsti-
 nationes reportabat; & etiam si te-
 nerrimis vocibus diceret: *Præbe fi-
 li mi cor tuum mihi*, nunquam exau-
 diebatur, sed potius contemneba-
 tur. Meritò itaque severissimè aget
 Deus in iudicio contra istos, qui

verterunt ad eum tergum & non faciem, & prout ipsemet dixit per Jeremiã: *Vicissim dorsũ & non faciẽ ostendet eis in die perditionis eorum.*

C A P U T I V.

Considera, quòd unus ex majoribus defectibus Ecclesiasticorum est inordinatus affectus ipsorũ erga sibi sanguine coniunctos, & propterea super hoc puncto exacta fiet investigatio in Tribunali Divino.

In lege antiqua mos erat, ut quicumque ministerium sacrum assumeret, solemnĩ ritu suorum consanguineorum inordinato affectui renunciaret, & proprio Patri & Matri diceret: *Nescio vos.*

S. Ambrosius ait, hanc esse verã separationem, & segregationẽ statũs Sacerdotalis à statu sæculari, nisi inrum absque affectu incongruo proprios domesticos, & coniunctos respice-

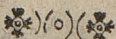
spice
dote
foli
se ab
Hinc
cleria
Extr
& pe
Qu
illi F
non
aut c
eto D
posth
totali
mida
cerde
etum
illis
magi
Simi
Sace

❁(o)❁

spicere. Et idem sanctus ait, Sacerdotem debere se suis denegare, & soli Deo se præbere: *Ut suis etiam se abneget, qui Deo servire gestit.* Hinc aliquis ingrediens ordinẽ Ecclesiasticum intra se dicere debet: *Extraneus factus sum fratrib9 meis, & peregrinus filiis matris meæ.*

Quam severè igitur iudicabuntur illi Ecclesiastici, qui debitum hoc non impleverunt, imò ne Parentib9, aut coniunctis displicerent, neglecto Dei honore & animarum salute posthabita, rebus temporalibus se totaliter immerferunt. Severũ & formidabile fuit iudicium Dei cum Sacerdote magno Heli, uti antea dictum est; & rationem habemus in illis verbis ex primo Regum: *Quia magis honorãsti filios tuos, quàm me.* Simile sibi expectent iudicium illi Sacerdotes, qui consanguineorum

com-

commoditatibus, priorum munio-
rum impletionem postposuerunt.

Sacerdos, qui ad eò tuis addictus
es consanguineis, ut propter illos
sæpè tuam prostituas dignitatẽ, vi-
de, ne adductus ad Divinum Tribu-
nal, tibi exprobretur: Honorasti
nepotes tuos, cognatos tuos, plus
quàm me, ideo partem non habebis
mecum, sed cum reprobis æterno
igne punieris.

Præterea ut magis agnoscas, quã
rigorosè procedetur in Divino Tri-
bunali, considera id, quod revela-
tum fuit s. Ludgardæ, nimirũ, quòd
Innocentius III. Summus Pontifex,
quamvis Universalis Ecclesiæ zelo-
fissimus Pastor & raris virtutibus
ornatus, nihilominus vix ad infer-
num damnatus non fuit propter in-
ordinatum affectum erga consangui-
neos suos. Si itaque Summus Sacer-
dos

dos
perio
prop
coniu
dotib
succu
digna
lis Ec
neos
Eccle
spoli
Eccle
prov
orum
carne
væ il
Trib
illos
tent
gere
de m
ergo

dos aliàs tam pius, & religiosus, in periculo æternæ damnationis fuit propter excessivum affectũ erga sibi coniunctos, quid fiet de illis Sacerdotibus, qui ut suis consanguineis succurrant, zétiones Sacerdotio indignas perpetrant? Quid fiet de illis Ecclesiasticis, qui ut consanguineos splendidos reddant, altaria & Ecclesias proprias ornamentis suis spoliant? Quid tandem fiet de illis Ecclesiasticis, qui in distributione proventuum Ecclesiæ, vel Beneficiorum collatione non aliud, quàm carnem & sanguinem respiciunt? vix illis, qui hac pice infecti coram Tribunali Divino comparebunt; non illos nepotes vel consanguinei à potenti manu Dei defendere, & protegere poterunt, nullus enim est, qui de manu sua possit eruere. Cogitet ergo unusquisque se nullum habere
magis

magis coniunctum, quàm animã suã; hæc ergo in salvo ponenda est, nec periculo exponenda, ut emolumentis suorũ prospiciat. Ipsos iuvare, opus est charitatis, sed ita cautè & providè, ut per hoc nullum statui Sacerdotali, & ipsius obligationib9 præiudicium fiat. Examina teipsũ, & si te in similibus reum repereris, dignos fac poenitentix fructus; & ne in posterũ similia perpetrare tibi contingat: *Obliviscere populum tuũ, & domum Patris tui.*

MEDITATIO XIV.

De iudicandis omissionibus Sacerdotum & Ecclesiasticorum.

CAPUT I.

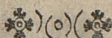
CONsidera, quòd in severo examine vitæ tuæ in particulari iudicio faciendo non solùm ponderabitur bonum & malum, quod unus-
quis-

quisq;
illud
facere
as, qu
tùm c
curri
Pe
exige
tate ar
primi
temp
fuit,
ut vi
reres;
sumpt
pus.
gulis
otio,
Ma
diolar
ne su
quire

quisque fuerit operatus, sed etiam illud bonum, quod, cum potuisses facere, omisisti, & pro certo haberas, quod æterna damnatio non tantum commissione, sed simplici incurritur omissione.

Perpende itaque, quod ratio à te exigetur de bono, quod pro utilitate animæ tuæ facere neglexisti. Imprimis autem examinaberis circa tempus, quod tibi à Deo concessum fuit, tanquam pretiosus thesaurus, ut virtutis & gloriæ meritum acquireret; tu autem otioso illud consumpsisti: *Vocavit adversum me tempus.* Sis autem certus, quod de singulis momentis à te consumptis in otio, strictam dabis Deo rationem.

Mandavit s. Archiepiscopus Mediolanensis Carolus, ut in visitatione suæ Diocesis diligentissime inquireretur: *In quibus rebus Clerici*

tempus insumerent. Quid putas ergo fiet in visitatione zelantissimi Pastoris animarū Jesu Christi? Certō certius vocabit adversūm te tēpus.

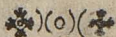
Perpende, quòd dum Sacerdotes, & Ecclesiastici super hanc veritatē nullatenus se reflectunt, sūmo Ecclesiæ sanctæ dolore advertitur, quòd *dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum*: Nullū enim est forum, in quo plures Sacerdotes otio dediti non conspiciantur; non est recreatio, ubi aliquis Clericus non assistat, non est popularis aliqua festivitas, in qua plures non interveniant Sacerdotes, interdum etiam, quæ sunt muneris sui negligentes.

Quid poterunt ii respondere æterno Judici, cū fremens irā interrogabit illos: *Quare tota die fuerint otiosi?* Non erit ipsis possibile di-

le di
quia
adfer
ad pr
nem,
famul
Solic
vente
alleg
litate
ad pr
tem
de qu
cerdo
genio
cū
ria &
lemo
recuf
Augu
ut fer
Dous

le dicere: *Quia nemo nos conduxit;*
 quia cū fuerint Clericali militiæ
 adscripti, eo ipso conducti fuerunt
 ad propriæ perfectionis acquisitio-
 nem, & assiduum Divinæ Majestatis
 famulatum, uti aiebat Apostolus:
Solitudine non pigri, spiritu fer-
ventes, Domino servientes. Similiter
 allegare non poterunt virium debi-
 litatem; nam ad Dei servitium, &
 ad propriæ conservationis sanctita-
 tem modicæ vires sufficiunt. Dein-
 de quomodo se excusabunt illi Sa-
 cerdotes, quibus labor placet, ut
 genio, & commodo suo indulgeant;
 cū autem de procuranda Dei glo-
 ria & animarum salute agitur, qua-
 lem cunque vel minimum laborem
 recusant. Contra hos exclamat s.
Augustinus, dicens: *Delectat labor,*
ut fera capiatur, & non delectat, ut
Deus acquiratur.

Quid

Quid ergo fiet cum istis in Divi-
no iudicio? Procul dubio habent,
quod contremiscant, & timeant se
ab æterna mercede excludendos.
Considerent, quòd Episcopo Laodi-
cia, quia tepidus erat in operando,
minatus est Deus illū à se expellere:
*Quia tepidus es, incipiam te evomere
ex ore meo.* Apocal. 3. Quid ergo
erit in Tribunali divinæ iustitiæ
expectandum ab illo, qui non solū
tepidus, sed negligens in bonis o-
peribus fuit? Si Dominus minatur
ejicere à domo & famulatu suo illū,
qui servit quidem, sed cum tepore,
quantū timere debebunt servi otio
dediti, & omnem laborem pro Deo,
proximo, & propria salute respuen-
tes?

Perpende insuper, quòd Domi-
nus rationem exiget à Sacerdotib9
de cunctis bonis neglectis, & omis-
sis;

sis; e
genti
termin
& Eco
tat, se
rum t
nienti
omissi
servat
non p
alibu
cris e
ter ac
Tar
zigt
ctrina
runt
tius sa
Diony
nymus
lachix
stodien

sis; examinabit, quoties absque urgente causa missam celebrare prætermiserint, privantes per hoc Deū, & Ecclesiam honore, qui inde resultat, semetipsos & animas defunctorum tantâ ex illo sacrificio procedenti utilitate; rationem exiget de ommissis horis Canonicis, de non observatis ieiuniis Ecclesiasticis; de non procuratis sibi auxiliis spiritualibus, quæ ex concionibus, & sacris exhortationibus sibi abundanter acquirere potuissent.

Tandem perpende, quòd Deus exiget rationem de scientia, & doctrina, quas sibi procurare neglexerunt, cum Sacerdos debeat esse: *Totius sanctæ scientiæ peritissimus*, ait Dionysius Areopagita. Et s. Hieronymus explanans illum textum Malachiæ cap. 2. *Labia Sacerdotis custodient scientiam*, ait: *discamus Sacerdo-*

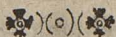
cerdotē doctum esse debere; & s. Gregorius Papa ait: Non debere Sacerdotē ex defectu doctrinæ, erroris esse capacem: quia constitutus est à Deo, viam errantibus demonstrare.

Hinc sequitur, quòd omnes errores occurrentes in sacro ministerio, & ab exigua Sacerdotū scientia procedentes, in Dei iudicio debent rigidissimè examinari.

Sacerdos negligens in bene agendo temetipsum coram Deo examina, & vide quantum temporis otiano consumpsisti, vel malè impendisti, & in rebus futilibus dissipasti, & scias cuiuscunque illius temporis momenti, quò thesauros cælestes tibi poteris comparare, à te rationem Deo esse reddendam. Perpende, quoties id facere omisisti, ad quod ex præcepto tenebaris: Quanta bona pro anima tua facere, quam
tam

tam perfectionē acquirere potuisti: quantas occasiones, & comoditates tibi à Deo concessas neglexisti; & scias de omnibus his à te rationē esse reddendam. Perpende tandem, si scientiam circa res ad officiū tuū spectantes acquirere neglexisti, & solummodò propriæ commoditatis, cupiditatis & malitiæ studio incubuisti, scias de his omnibus à te Deo rationem esse reddendā. Itaque antequam corā tremendo illo Tribunali compareas, vide, ut pœnitentiā, dolore, & lacrymis transactos errores emendes.

Inde seriò propone otium evitare, tempus in iis, quæ sunt ad Dei gloriam & tuæ animæ salutem sedulò impendere, & media, atque occasiones, quas tibi interdum Deus offert pro tuæ animæ emolumento, nunquam negligere, sed toto animi conatu

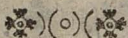
natu majorē semper tui perfectionē,
 & Sacerdotalis officii opportunam
 scientiam tibi comparare; & sic tuā,
 proximique animam poteris lucrari.
*Attende tibi & doctrinæ, hoc enim
 faciens & te ipsum saluum facies, &
 eos, qui te audiunt;* ait Apostolus 1.
 ad Tim. 4.

C A P U T II.

Considera, quòd factâ discussione
 boni à Sacerdotibus neglecti cir-
 ca propriam utilitatem, discutientur
 negligentix ipsorum circa auxilium
 proximi. Et hic perpende strictam
 rationem à te dandam Jesu Christo
 Judici tuo, ob neglecta, tam spiri-
 tualis, quàm corporalis misericor-
 diæ erga proximos tuos opera.

Hic te mente constitue coram Deo
 Judice tuo, & oculis præ confusio-
 ne in terram demissis, seriò cogita,
 an verè opera misericordiæ erga
 pro-

pro-
 gita,
 eroga
 ties u
 tione
 poter
 ditate
 poter
 riclita
 comm
 unò v
 te pr
 ipsis
 Qu
 dos, J
 mè si
 tus,
 Resp
 do te
 aut inf
 Nullat
 quia o

proximum tuum prætermiseris, cogita, quoties pauperi eleemosynam erogare poteras, & non fecisti; quoties unico verbo, aut recommendatione aliquem miserum sublevare poteras, & non fecisti; quoties nuditatem alicuius familiæ cooperire poteras, & non fecisti; quoties periclitanti pudori succurrere tibi commodum fuerat, & non fecisti; unô verbô, quoties proximi tui ad te pro auxilio confugerunt, & tu ipsis respondebas: *Nescio vos.*

Quid tunc respondebis o Sacerdos, Judici animæ tuæ, & vel maxime si possides Ecclesiasticos proventus, qui patrimonia sunt pauperum?

Respondebis forsitan: *Domine, quando te vidimus esurientem, aut nudû, aut infirmû, aut in carcere detentû?* Nullatenus hoc respondere poteris; quia optimè scis, & in Evangelio

M

legi-

legisti, & aliis insinuâsti, quòd quæ
fiunt pauperi, ipsimet Christo fiunt,
& quæ pauperi negantur, Christo
negantur.

Contremisce itaq; & reflecte te,
quòd hoc iudicium, & examen se-
quitur illud formidandum: *Disce-
dite à me maledicti in ignem eternũ.*
Confidera, quoties hanc sententiã
promeritus fuisti, & cor tuum ex-
cita ad præteritorum errorum con-
tritionem, & futuræ tuæ vitæ refor-
mationem.

Perpende ulteriùs, quòd, qui mi-
sericordiã impendit erga proximũ,
& ipsi in suis necessitatibus succur-
rit, optimè res suas pro futuro sui
iudicio disponit: *Qui miseretur &
commodat, disponet sermones suos in
iudicio, & Dominus protestatur se
misericordem cum misericordibus
futurum: Beati misericordes, quoniã*
ipsi

ipsi misericordiã consequentur. Adeo-
que si animæ tuæ providere deside-
ras, antequam ad iudicium compa-
reas, misericordiæ opera erga pau-
peres, egenos, & miserabiles exer-
cere nullatenus negligas.

Inde quoque perpende, quòd si
omnes Christi fideles tenentur mi-
sericordiæ opera exercere, tantò
magis hoc facere incumbit Sacer-
dotibus, quibus plus quã laicis curæ
esse debet, pauperibus subvenire;
cùm enim in ipsorum ordinatione
manus ipsorum inunctæ fuerint sa-
crò oleò, quod est symbolum mise-
ricordiæ erga proximum, ut obser-
vat piissimus Barrada, dicens: *Mise-
ricordiam oleum indicat, manus igitur
inunctas oleò non tenaces, sed mi-
sericordes, & erga pauperes liberales
esse oportet.* Hinc in Dei iudicio
strictè examinabitur, an Sacerdotes

ritè & debitè hanc ipsorum obligationem impleverint.

Si itaque misericordix operibus res animæ tuæ disponere potes, ut tibi in iudicio tuo prosperè succedat; & si uti Sacerdos id facere teneris, resolve te tandem hoc seriò adimplere. Non te pigeat aliquid de tuis proventibus in auxiliũ egenorum impendere; non sint manus tuæ clausæ; sed semper apertæ ad subveniendum pauperibus. O deplorabilem miseriam! clamabat Hugo Cardinalis: *Manus Sacerdotũ modò inunctæ sunt pice cupiditatis ad rezinendum, quæ deberent esse inunctæ inunctione charitatis ad largiendam.*

C A P U T III.

Considera rationẽ, quã exiget Deus à Sacerdotibus de bono, quod pro beneficio animarum proximi sui operari neglexerunt; nam super hume-

hum
orbis
Euch
tant
Sacer
auxil
ctus,
Posui
de ill
mabu
tum
negle
in di
Ut
fias, c
lam à
Mat
Domi
longi
isque
talent
Li

humeros Sacerdotū innititur totius orbis spirituale auxilium, ut ait s. Eucherius: *Onus totius orbis portant humeris sanctis.* Et de ipsismet Sacerdotibus quò ad proximorum auxilium loquebatur Spiritus sanctus, cùm ait per Regiū Prophetā: *Posuit super eos orbem.* Quapropter de illa utilitate spirituali, quā animabus afferre poterant iuxta talentum sibi à Deo concessum, quāque neglexerunt, strictissimā rationē Deo in die iudicii reddere debebunt.

Ut autem de hac veritate certior fias, commemora tibi illam parabolam à Christo propositam, & à s. Matthæo relatam, nimirum de illo Domino, qui discessurus in regionē longinquam vocavit Servos suos, eisque secundum propriam mensurā talenta distribuit.

Licet hæc parabola singulis fide-

libus applicetur, nihilominus uti
 explicant plures Sacri expositores
 specialiter Sacerdotibus & Ecclesi-
 asticis proposita fuit; cùm enim ipsi
 à Deo constituti sint sui coadiuto-
 res in procuranda animarum salute,
 & ipsis secundùm cuiusque mensurã,
 talenta à Deo tradita sint, strictè
 examinabitur in iudicio particula-
 ri, quid de talentis fecerint, & an
 aliquod emolumentum ex ipsis pro-
 curaverint, vel tanquã pigri & oti-
 osi servi in terram foderint.

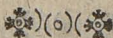
Perpende, quòd Sacerdos negli-
 gens in negotiatione sui talenti, in
 vanũ se excusabit, asserens se pauca
 possedisse talenta, adeòque veluti in-
 habilẽ, salutem animarũ non incubuisse;
 vana inquã erit hæc excusatio; quia
 quaecunque etiam minimũ talentũ
 sibi à Deo concessum negotiari, &
 aliquid superlucrari tenebatur. Si-
 militer

mili
 quòd
 tiatus
 imper
 tum n
 imper
 iustiti
 Pe
 modo
 si vis
 si pro
 que t
 crum
 sic m
 Quia
 multa
 Domi
 Per
 Judex
 anima
 quot
 quot

militer se excusare non poterit, quòd suum talentũ licèt non negotiatus fuerit, attamen in malum non impendit; non enim sufficit, talentum non dissipasse, neque in malum impendisse, ut à rigoribus Divinæ iustitiæ se possit eximere.

Perpende ergo & scrutare, quomodo tua sis negotiatus talenta, & si vis rebus tuis in Divino tribunali providere, stude, ut de qualicunque tibi à Deo talento concessio, lucrum aliquod Deo offerre valeas; & sic maximo gaudio tibi dici audies: *Quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudiũ Domini tui.*

Perpende ulterius, quòd æternus Judex rigidissimè examinabit, quot animas ad cælum dirigere poteris, quot ad perfectionis statum elevare, quot bono exemplo tuo ædificare,

& emendare poteras, & non fecisti.

Quot poteras Christi doctrinam, fidei rudimenta christianè vivendi methodum, vitia & peccata evitandi antidotum docere, & non fecisti. Talentum in terram fodisti. Vivam Dei imaginem, nempe proximi tui animam in luto peccatorum, in potestate dæmoniorum iacentem vidiſti, & tu, cui ex officio incumbebat illam liberare, non curâſti.

Cadit iumentū, ait s. Bernardus, & ipſius miſereris, auxiliūque ipſi præbes; pereunt animæ, & tu inutilis ſpectator non niſi intueris: *Cadit aſina, eſt qui ſublevet: Perit anima, & nemo eſt, qui reputet.*

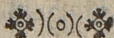
Hoſtes Jeſu Chriſti ſemper proficiunt, nova occupant loca, & tu, qui militiæ Clericali adſcriptus eſ, & ſtipendiis uberibus gaudes, non ſumis arma zeli pro deſenſione.

Quid

Qui
iudic
gular
quâsq
ſtrict
tione
ſepul
in di
ab E
cerdo
quire
loqu
Spir
omn
ale p
licet
nihil
O
bism
te ad
li:
niam

Quid pro hoc respondebis Deo in iudicio tuo? Certum est, quòd singularum animarum, quæ perierunt, quásque iuvare poteras, ne perirent, strictissimam Deo redditurus es rationem, veluti de talento in terra sepulto. Hinc ait s. Augustin. quòd in die particularis iudicii, non solù ab Episcopis, sed ab omnibus Sacerdotibus *sunt omnium animæ requirendæ*, & s. Joannes Chrysoftom. loquens de Sacerdotibus ait, ipsos Spiritum sanctum ideo recepisse, ut omnibus fidelibus auxilium spirituale præbeant; quòd si id negligunt, licet aliunde pii & virtuosi sint, nihilominus certò certius dānantur.

O Sacerdotes seriò tandē de vobismetipsis recogitate, & memento te admonitionis beati Pauli Apostoli: *Hortamur vos, ne in vacuū gratiam Dei recipiatis.* Unusquisque

vestrũm exerceat talentum sibi à Deo concessum, & qui concionari nequit, hortetur, consilia præbeat sancta, & Dei offensam pro viribus impedire contendat, ut prosequitur idem Apostolus: *Unusquisque sicut accepit gratiam in alterutrum.* Et continuò intra se dicat cum eodem Apostolo: *Væ mihi si non evangelizavero.*

Solent Sacerdotes otiosi, & à servitio Divino alieni subtilitates adinvenire, dicentes: Solis Pastoribus & curam animarum gerentibus verbum Domini proximis annunciare, & animarum sollicitudinem incumbere; simplicem autem Sacerdotem ad hæc non obligari; quòd si id faciat, opus merè supererogationis exercere. Ut autem similibus os obstruatur, id sufficit considerare, quòd in prima meditatione ponderatum

ratur
d. G
cogit
quid
dent,
dota
tèpel
sèper
à De
subtil
mode
rius:
sue p
est ju

CO
Ec
gerun
ratio
dici r
neglig
comm

ratum fuit. Hortor autem eos cum d. Gregorio Papa, ut à vanis his cogitationibus abstineant, & quidquid scientiæ ac prudentiæ possident, eò dirigant, ut vitam Sacerdotali officio congruam ducant: Ut tēpestivè res animæ suæ disponant, sēper cogitantes, se iudicandos esse à Deo infinitæ sapientiæ, corā quo subtilitates, & excusationes nullo modo valebunt, & ut ait d. Gregorius. *Tantò subtiliores rationes vitæ suæ parare debent, quantò sapientior est Judex, quem sustinent.*

C A P U T IV.

Considerandi hīc remanent illi Ecclesiastici, qui curam animarū gerunt, & ipsis inculcanda remanet ratio strictissima, quam supremo Judici reddere tenebuntur de omnib9 negligentis in cura animarum sibi commissarum ritè gerenda patris;

& ipsis intimanda veniunt verba Sapientix: *Judicium durissimum his, qui præsunt, fiet.*

Considerent ergo, & pro infallibili habeant, quòd de singulis sibi commissis animabus Deo rationem dare debebunt, uti ait Apostolus: *rationē pro animabꝫ vestris reddituri.*

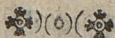
De omnibus dixi animabus, non coniunctim, sed singillatim de singulis, *Omniū, quos regis, mulierū & puerorū, à te reddenda est ratio,* ait d. Joannes Chrysostomus; idque tã exactã discussione, ut non majorem de propria anima daturi sint rationē.

Itaque Sacerdos, qui regis animas, seriò considera hanc veritatem, & cum d. Augustino pondera angustias & pericula, quibus in iudicio anima tua cruciabitur; si enim unusquisque strictam adeò rationē de propria anima dare tenebitur, quid te-
cum

cum fiet, qui de tam multis exami-
naberis: Si pro se unusquisque in
die iudicii vix poterit rationē red-
dere, quid de Sacerdotibus futurū,
à quibus sunt omnium animæ requi-
rendæ, nec solūm de Episcopis lo-
quitur, sed de omnib9 Sacerdotib9
& Ecclesiasticis: *Non solum Episco-
pos, sed etiam Presbyteros & mini-
stros Ecclesiæ; & ipsis proponit con-
siderandum maximum, in quo ver-
santur, periculum pereundi in tre-
mendo iudicio: In gravi periculo
esse cognoscitis.*

Si itaque cupitis æternam evitare
damnationem, monitū Apostoli ob-
servate: *Attendite vobis, & universo
gregi.*

Perpende ulteriùs, quòd à Deo
interrogabuntur, an maturè corre-
xerint, & castigaverint vitia, ut ex-
tirparentur: An procuraverint pro
viri-

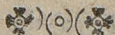
viribus peccata impedire: An zelaverint pro salute, & emolumento gregis sibi commissi, & an eundem divini verbi pabulo diligenter nutriverint. Quod si hæc facere omiserunt, quidquid animabus illatum est damni, quidquid scandali emerfit, totum ipsis imputabitur, quasi ipsi hæc fecissent. Omnium, quæ perierunt per negligentiam ipsorū; animarum requiret Deus rationē; & sic iudicati condemnabuntur velut si infideles fuissent: *Si quis enim suorum, & maximè domesticorū curā non habet, est infideli deterior*, ait Apostolus. O quot superiores Ecclesiastici, ait sanctus Ildorus, *pro populorum iniquitate damnantur, si eos aut ignorantes non erudiant, aut peccantes non corrigant.*

Nunc cogita, quid erit de illis, qui velut canes muti vident fures,
ani-

anima
humana
non vo
gi infi
vitia,
dormi
est, q
centib
bunt;
illis, c
nea n
sibi c
dormi
per sen
tales a
putabi
morte
res vi
Ma
Eccles
histori
mirum

animas rapientes, & ex timore, vel
 humano respectu tacent. *Canes muti
 non valentes latrare*, vident lupū gre-
 gi insidiantē, vident tot abusus, tot
 vitia, tot peccata, & ipsi dormiunt,
dormientes. & amantes somnia; hinc
 est, quòd *cum omnibus, qui ipsis ta-
 centibus perierunt, ipsi quoque peri-
 bunt*; ait d. Prosper. Quid erit de
 illis, qui collocati ad custodiā vi-
 nœ nil minùs curant, quàm animas
 sibi commissas; sed profundo somno
 dormiunt, donec *inimicus homo su-
 perseminavit zizania*; procul dubio
 tales animarum illarū homicidæ re-
 putabuntur. *Tot occidimus, quot ad
 mortem ire quotidie tepidi, & tacen-
 tes videmus*, ait d. Gregorius.

Magnum debet incutere talibus
 Ecclesiasticis timorem id, quod in
 historiis Ecclesiasticis refertur, ni-
 mirum quòd Lucifer, & ipsius affleclæ
 dele-

delegârunt, qui gratias âgerent Sa-
cerdotibus Ecclesiarum & animarû
Rectoribus, ex eo, quòd per ipsorû
negligentias quotidie magna turba
Christianorum ad infernum descen-
deret. Hæc satanæ gratiarum actio
gravis erit accusatio Sacerdotum in
Tribunali Divino, ut in die iudicii
ipsorû à iusto iudice condemnentur.

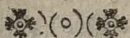
O mi Deus illumina mentes illorû,
qui curam gerunt animarû, ut hanc
veritatem agnoscant. Tibi autem o
Ecclesiastice, parùm est vitam du-
cere bonam, nisi simul, ut talis sit
subditorû vita, procuraveris. *Quid
proderit tibi non puniri tuò, si puni-
endus es alienò peccatò,* ait d. Pro-
sper.

Examina ergo temetipsum circa
omnes negligentias, & omissiones
tuas, illâsque ad pedes crucifixi fer-
vidis lacrymis defleas; sæpè etiã &
atten-

atten
super
ratio
dam.
Sacer
anima
his ve
gotius
quod
quotia
nostro

M
De c
li

PR
cer
ex eo
tute,
tum e
ut ill

attentè cogites magnū onus, quod
super humeros gestas, & strictissimā
rationem à te Deo desuper reddendā.
Hanc praxim svadet omnibꝫ
Sacerdotibus; & signanter curam
animarum habentibus d. Gregorius
his verbis: *Sacerdotes, pensemus ne-
gotium nostrum, pensemus pondus,
quod suscipimus, faciamus nobiscum
quotidie rationes, quas cum Iudice
nostro habebimus.*

MEDITATIO XV.

*De confusione, quam patientur ma-
li Sacerdotes in die iudicii.*

CAPUT I.

Prima confusio, quā patientur Sa-
cerdotes in die iudicii proveniet
ex eo, quòd minori se præditos vir-
tute, quàm Laici, visuri sunt; cer-
tum est enim, quòd æternus Iudex,
ut illos magis confundat, exponet
ipsis

ipsis merita, & virtutes Laicorum,
 quas ipsi, dñi viverent, neglexerunt.
 Sic enim ait Salvator: *Viri Ninivite*
surgent in iudicio cum generatione
ista, & condemnabunt eam; Regina
Ausri surget in iudicio, & conde-
mnabit eam; & quavis sensus litera-
 lis significet Gentiles confusionem
 procuraturos Judæis; nihilominus
 sensus moralis denotat, uti advertit
 Hugo Cardinalis, Laicos & ipsas-
 met foeminas virtute præstantes, ma-
 los Ecclesiasticos & Sacerdotes sū-
 mo rubore & confusione fore affe-
 cturos. *Moraliter per Judæos Cle-*
rici, per Reginam, & Ninivitas mu-
lieres & Laici designantur. Quan-
 tam itaq; patietur malus Sacerdos
 confusionem, videns inter electos
 tot rudes & ignaros, se autem cum
 tota sua scientia, & doctrina ad si-
 nistram cum reprobis collocatum!

Quan-

Quan
 conc
 las, r
 suum
 bis
 mna
 Pe
 abur
 puri
 virg
 tam
 deri
 virg
 Non
 Sacer
 vari
 sto p
 abdi
 Q
 cerd
 sequi
 luten

Quanta erit confusio Confessarii, & concionatoris videntis tot mulierculas, rusticos & Laicos per ministeriū suum salvatos, se autem cum reprobis ad æterna incendia condemnatum.

Perpende ulterius quantô cruciabantur pudore illi Sacerdotes impuri, cū viderint tot Laicos lilia virginitatis illibata servâsse. Quantam patientur confusionem, cū viderint s. Casimirum cum iactura virginitatis âpliùs vivere recusâsse. Non minorem sentient confusionē Sacerdotes superbi, ambitiosi, & avari, videntes Laicos, qui pro Christo provincias, scepra, & imperia abdicârunt.

Quanta tandem erit confusio Sacerdotum tepidorum, & in Dei obsequio negligentium, & proximi salutem non curantium, cū ante se
vide-

videbunt Laicos interdum rudes & ignaros, qui Divini amoris igne exarserunt, qui Dei honorē zelârunt, & animarum saluti totis viribus incubuerunt, & interdum propterea contumelias, & persecutiones usque ad mortem sustinuerunt.

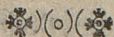
Procul dubio, ait d. Chrysostrmus, maxima & inexplicabilis erit eorum confusio: *Verè magna confusio Sacerdotum, & omnium Clericorū, quando Laici inveniuntur fideiores, & iustiores, quomodo non sit confusio, esse illos inferiores Laicis, quos etiã esse aequales magna confusio est.*

Sacerdos seriò de te recogita, & antequam in vallem Josaphat pervenias, erubescere & confundere de mala tua conversatione; & ex quo Deus tibi spatium emendationis indulget, & poenitentia, veteres absterge maculas, & meliorem vitã institue.

Per-

Perpende ulterius, quòd pro majori confusione Sacerdotes non solum Laicis virtuosis, sed etiam malis & perversis comparabuntur, ut inde majorem erubescenciam & pudorem patiantur, ex eo, quòd ipsi pro Deo non fecerint, & pro æterna ipsorum salute id, quod peccatores, & scelesti pro dæmone, carne, & mundo operati sunt.

O quàm magna erit confusio, dū videbunt filios huius sæculi prudentiores fuisse filiis lucis. Tunc videbunt quantū desudaverit, quanta sustulerit ambitiosus, ut ad dignitatem, quæ nihil est nisi fumus & vanitas, perveniret; Sacerdos autem Regni cælestis acquisitionem turpissimè neglexit. Tunc manifestabitur, quantum curæ & laboris sustinuerit avarus, ut fallaces divitias acquireret; Sacerdos autē non
cura-

curavit sibi acquirere perfectionē,
 ut cælestes & æternos thesauros,
 ipsumq; Deū sibi lucrifaceret. Tunc
 patefiet, quā multū constitit mi-
 sero luxurioso acquisitio brevis de-
 lectationis; omnia enim dispendia,
 omnes amaritudines, & curas susti-
 nuit, ut sine suo perverso potiret-
 tur. Sacerdos autē ut ad fruitionē
 Dei & æternæ beatitudinis perveni-
 ret, totus negligens, totus incurius
 fuit. O inexplicabilis confusio, o
 insupportabilis exprobratio, videre
 se à scelerationibus mundi sequaci-
 bus superari!

Ab his considerationibus hunc
 tibi cape fructum, ut pro Deo, pro
 anima, & proximo tuo plūs operari
 satagas, quā iniqui pro mundo, car-
 ne & diabolo faciant. Et cū sis
 Sacerdos filius lucis, ne permittas
 te à filiis tenebrarum superari; &

ut

ut ex
 memo
 Deo se
 sti, ut
 liisque
 ergo à
 pisce,
 hac co

H
 co
 sustin
 fiet iu
 ipsos,
 lumina
 Per
 iudici
 de qu
 quòd p
 & curi
 rebus,
 assiste

ut excites in te contritionē, commemora tibi, quā parūm fecisti, ut Deo servires, imō quā multūm egisti, ut avaritiæ, concupiscentiæ, aliisque vitiis incumberes. Implora ergo à Deo misericordiam, & respisce, ut in die iudicii ab extrema hac confusione libereris.

C A P U T II.

Hic tibi propono considerandam confusionē à malis Sacerdotibus sustinendam, cū in valle Josaphat fiet iudicium comparativum inter ipsos, & idolorum Sacerdotes fidei lumine carentes.

Perpende, quòd tunc surgent in iudicio Sacerdotes idolorū Ægypti, de quibus scribit s. Hieronymus, quòd postpositis omnibus negotiis & curis mundanis, semotisq; sæculi rebus, continuò falsis ipsorum Diis assistebant, abiecti & ab omnibus
sibi

fibi sanguine iunctis remoti, à templis suis nunquam recedebant; ita sensuum mortificationi dediti, ut non solum à carnibus & vino abstinerent, sed interdum usque ad tertiam diem absque ullo peccatùs cibo ieiunarent. Stratum ex palmarum foliis paratum erat, & pro cervicali frustum durissimi ligni supplebat.

Nunc perpende, quomodo apparebit vita mali Sacerdotis Christiani, prædictorum Sacerdotum vitæ comparata; qualem experietur confusionem ille Sacerdos, qui vitam penè sæcularem duxit, totus in negotiis & mundi curis immerfus, assiduus in circulis & comædiis, Divini cultus, & sui muneris totaliter oblitus!

Quantum ruborem sentiet tunc ille Sacerdos, qui nimium suis sanguineis addictus fuit, qui voracitati,

citati
nisi re
titus
stinem
quid u
Cer
confus
morali
dotibu
tur, qu
ipsis æ
res? Si
ad ped
tibi ex
& defec
dare pr
tuo con
re serio
Perp
fusione
rum, ip
runt id

citati, gulæ & deliciis deditus, non nisi recreationes, delicias, & appetitûs illecebras quæfivit, nec de abstinentia, pœnitentia & ieiunio aliquid unquam audire voluit.

Certum est, quòd extrema esset confusio, si Christi Sacerdotes in moralium virtutum exercitio Sacerdotibus diaboli æquales invenirentur, qualis ergo erit pudor non solû ipsis æquales non esse, sed inferiores? Si non vis tunc confundi, nunc ad pedes crucifixi confundere, & tibi exprobra omnes negligentias, & defectus præteritos, & hos emendare propone; virtutes autem statui tuo conformes amplecti, & exercere seriò promitte.

Perpende ulteriùs, quòd pro confusione Sacerdotû luxuriæ deditorum, ipsis ostendetur, quanta fecerunt idolorum Sacerdotes, ut puri-

tatē & castitatē illibatā fervarent.

Surgent in iudicio Sacerdotes Athenienses, qui ut refert d. Hieronymus, cum ad Sacerdotiū promoverentur, amarissimum poculū, ex succo cicutæ, aliarumque herbarum bibebant, ut in ipsis libidinibus incendium extingveretur. Qualis ergo pudor Sacerdotum Christianorum, qui ab omni mortificatione, & carnis afflictione abhorruerunt? qualis erubescencia & confusio illorum Sacerdotū, qui cibos delicatos, & generosa pocula adhibuerunt, ut cupiditatem accenderent.

Surgent in iudicio Sacerdotes Romanorum, qui adeo castitatem colebant, ut non solum captivam carnem non ederent, sed nec nominare auderent, & quia hædera apud ipsos pro luxuriæ symbolo habebatur, illam nec tangere poterant, nec nominare

minare
afficien
Christi
ba inh
sensūs
bueru
Nun
fusio
gita, d
re, pec
rè cor
non d
non co

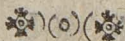
Con
vin
dotis,
tis inc
vito, t
subjie
coram
dotis

minare. Nunc considera, quantô
 afficientur pudore illi Sacerdotes
 Christiani, qui tã impudenter ver-
 ba inhonesta proferre, & fœdiores
 sensûs actiones admittere non eru-
 buerunt.

Nunc si cupis tantã evitare con-
 fusionem, de vitæ emendatione co-
 gita, delicta à te commissa detesta-
 re, pedes Christi Salvatoris tui ve-
 rè contritus amplectere, & clamare
 non desinas: *In te Domine speravi,
 non confundar in æternum.*

C A P U T III.

Considera, quòd examinatâ in Di-
 vino Tribunali causâ mali Sacer-
 dotis, & ipso Sacerdotalis dignita-
 tis indigno invento, imò sũmè me-
 rito, ut æternæ diaboli tyrannidi
 subjiciatur, tunc supremus Judex
 coram universo mundo illius Sacer-
 dotis degradationem instituet. Hoc

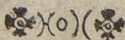

innuit sanctus Joannes Chrysoftomus
illis terribilibus verbis: *In die iudicii
Sacerdos spoliabitur Sacerdotii di-
gnitate, & erit inter infideles; hoc
autem fundatur in minis à Deo per
Ezechielem factis: Denudabunt te
vestimentis tuis, tollent vasa gloriae
tuae, & dimittent te nudum, ignomi-
niam plenum.*

Quòd si hæc degradatio, quæ in
hoc mundo fit adeò terribilis &
formidabilis est, ut timorem & tre-
morem circumstantibus incutiat,
quid erit de illa, quæ non coram ali-
quot centenis, aut millenis homi-
nibus; sed coram universo humano
genere, coram omnibus Angelis, &
dæmonibus à supremo Iudice Chri-
sto fiet? Perpende, an talem poenã
promeritus fueris, & inde cogita,
quòd si tale delictum commisisses, ut
degradari, & vivus comburi debe-
res,

res, qualem & quantam non tibi eligeres poenitentiam, ut hanc poenam, & confusionem evaderes. Nunc scis forsitan te non unum, sed plura perpetrâsse delicta, quibus promeritus es, & degradationem in die Iudicii, & ad æterna incendia condemnationem. Quare igitur tibi aliquid violentiæ inferre recusas, ut passiones tuas mortifices, dignam poenitentiam agas, & tanta confusione temetipsum non obruas. Hanc veritatem serio recogita, ut, quæ securitati tuæ sunt necessaria, non intermittas.

Perpende ulteriùs circumstantias huius terribilis degradationis, ut clariùs intuearis confusionem per ipsam à misero Sacerdote sustinendam, inprimis autem recogita, quod omnia delicta & peccata etiam fœdiora ita publicabuntur, ut omnibus innotescant. Ita Deus minatus est

per Prophetam Nahum: *Ostendā gen-
tibus nuditatē tuam, & regnis igno-
miniam tuam, & projiciā super te a-
bominations, & contumeliis te afficiā.*

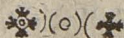
Quanta ergo erit confusio Sacer-
dotis summo pudore affecti coram
suis notis, & corā illis, qui optimā
de eo opinionem gerebant. Consi-
dera, ait B. Dionysius Carthusianus,
si illud turpe peccatū, quod tu scis,
cum omnib9 suis circumstantiis ali-
quot amicis tuis propalaretur, quan-
tam inde sentire confusione? Qua-
lis ergo erit illa, quam patieris, dū
omnia peccata & delicta tua non co-
ram paucis, sed coram orbe toto
propalabuntur: *Quām intolerabilis
igitur & extrema erit confusio atque
afflictio de universis, & singulis culpis
coram tota universitate intellectu-
um creaturarum accusari, erubescere,
& confundi;* ait idem Carthusianus.

Hæc

Hæc confusio tantū incutiet peccatori dolorem, ut in comparatione illius, leviora futura sint inferni incendia, uti ait d. Basilius: *Plus torquentur iniqui peccatores pudore in extremo Iudicio, quàm cum fuerint igni eterno traditi.*

Si itaque magnā hanc confusionē evitare cupis, vitā in meliūs emendes, nec te pudeat nunc deformitates animæ tuæ Confessario patefacere; ita enim faciens ipsas in iudicio divino occultas facies. *Quando homo detegit, Deus tegit; cum homo celat, Deus nudat;* ait d. August.

Mi Deus, qui tam misericorditer dignatus es ad dignitatem Sacerdotalem me exaltare, non permittas, ut, quod pro gloria mea in me operatus es, vergat mihi in confusionē. Auxiliare mihi efficaci gratia tua, ut mandata tua nunquam transgrediar:

Quia tunc non confundar, cum perspexero in omnibus mandatis tuis.

C A P U T I V.

Considera, quòd post prædictam turpissimam degradationē, antequam divinus Judex Sacerdotē illū dæmoniis cruciandum tradet, tanto exardescet zelo & furore, ut verba ex ore ipsius, quasi flamma ignis cōparebunt, uti per Prophetam Isaiā dicitur: *Ecce Dominus in igne veniet reddere in indignatione furorē suum, & increpationē suam in flamma ignis; & quia iratus Judex extrema reum confusione obruere volet, verba improperii, ignominix, & contumeliæ plena ipsi intonabit, uti minatus est per Prophetam Nahum: Contumeliis te afficiam.*

Considera, quòd post flammam exprobrationum, immediatè finalis sententiæ fulmen sequetur: *Discedite à*

te à me maledicti in ignem æternū.

Perpende, qualem faciet impressionem in mente Sacerdotis quodlibet ex his verbis: *Discedite*, procul eas à me tu, qui intimior, & familiaris meus fuisti, nec amplius faciē meam speres intueri. *Maledicti*, tu tot benedictionibus cumulatus, Sacerdotali dignitate, & munere exornatus, electus ad aliis benedicendū in nomine meo, nunc maledictione æterna repletus, tua cum dæmonibus in sempiternū erit conversatio. *In ignem æternum*. Tu vocatus ad amœniora pascua in Ecclesiæ meæ agro, tu electus ad quotidianā participationem Corporis & Sanguinis mei; nunc verò ad ignes & cruciatus perpetuos iusto iudicio condemnatus.

O miser Sacerdos, qualis erit confusio tua, cum familia auditorus es

verba? Quomodo torquebitur cor
 tuum, dum te dæmoniorum prædā
 factum considerabis? Nunc hæc om-
 nia maturè considera, & tremens
 cum Job exclama: *Super hoc expa-
 vit cor meum, & motum est de loco
 suo; audiet auditionem in terrore vo-
 cis eius, & sonum de ore illius proce-
 dentem.*

O mi Deus! nunquam, precor,
 fiat, ut hæc creatura sanguine tuo
 pretiosissimo redempta, in manus
 infernalis hostis tradatur. Non fiat,
 ut ego Sacerdos & minister tuus, à
 conspectu tuo in flāmas æternas pro-
 jiciar. Peccavi quidem, peccavi, in-
 fernum ideo promerui; sed tempus
 adhuc est remissionis, & indulgen-
 tiæ. Nunc non sedes mi Deus in
 subsellio iustitiæ, sed in throno
 misericordiæ; confugio ergo cum
 fiducia ad tribunal gratiæ, veniam
 posco,

posco, misericordiã imploro. Pedes
tuos amplector, nec illos relinqũ,
nisi benedixeris mihi.

MEDITATIO XVI.

*De pœnis, quas in inferno pati-
entur mali Sacerdotes.*

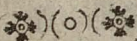
CAPIT I.

Quemadmodum Beati sunt quidẽ
omnes Dei Comprehensores, non
autem omnes eundem gloriæ possi-
dent gradũ, sed iuxta cuiuscunque
meritorum exigentiam, *stella enim
differt à stella in claritate*, ut ait A-
postolus 1. ad Coriath. 15. ita in
inferno quamvis omnes damnati a-
trocissimis puniantur suppliciis; at-
tamen non omnes æquali cruciatu
muletantur, sed pro ratione deme-
ritorum infliguntur genera tormen-
torum, prout habetur in Apocalyp.
*Quantum glorificavit se & in deliciis
fuit,*

fuit, tantum date illi tormentum & luctum.

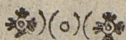
Hac præsupposita veritate perpende, quòd, qui graviores perpetrari sunt in inferno pœnas, erunt mali Sacerdotes. Quod, ut clarius appareat, sic tecum discurre: Qui Domini sui agnoscit voluntatē, eique reluctatur, gravissimis pœnis affici meretur. Cùm ergo Sacerdotes maius, quàm Laici lumen habuerint ad agnoscendam Dei voluntatem, & eidem propriis peccatis contravenire ausi fuerint, hinc est, quòd rigidissimis pœnis & cruciatib9 puniri eos debere, omnis æquitas & iustitia deposcit.

Et quidem hoc fiet, ut ait Christus per s. Lucam Evang: *Ille servus, qui cognovit voluntatem Domini sui, & non fecit, vapulabit multis, nimirum prout explicat Carthusi-*

thufianus: *Pluribus & graviorib9 punietur suppliciis.* Hanc veritatē permisit Deus manifestari s. Macario per animam defuncti idolorum Sacerdotis. Cū enim hæc anima d. Macario explicasset pœnas, quas in inferno patiebatur, & Sanctus, quasi attonitus dixisset: ergo super omnes ibi existentes cruciaris? Respondit anima prædicta: falleris, Christiani enim, qui dū viverent, majori, quā ego lumine fuerant præditi, longē atrocius quā ego, ibidē puniuntur.

O infelices ergo Sacerdotes, si illos damnari contingat, nam ipsorū tormenta, dæmoniorum pœnas superabunt: Ipsimet prout revelavit olim Christus s. Birgittæ in profundiore inferni locum projicientur: *Præ omnibus diabolis profundius submergentur in inferno,* in revelat. cap. 35. Væ ergo tibi o Sacerdos, si
pes

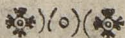
pes tuus labitur, & in barathrū illud præcipitaris. Ibi majora supplicia, quàm alii damnati patieris, hoc autem ideò, quia tanto lumine, & cognitione præditus nullo modo de lege, & de tui officii muniis adimplendis fuisti sollicitus.

Perpende formidabilē d. Hieronymi sententiam, ubi de pœnis damnatorum Sacerdotū loquitur, ait enim sic: *Vulgus indoctum tanquam gith, & cyminum corripietur, Sacerdotes autem magnis suppliciis torquebuntur.*

Nunc ergo o Sacerdos considera, quantum à Deo lumen accepisti, ut inter bonum, & malū discerneres, quantam cognitionem de voluntate Domini tui, deque modo illā rectē adimplendi habuisti. Quòd si his non obstantibus Deū offendisti, maxima & super omnē humanū captū
intensa

intensa supplicia in inferno te manent. Itaque totus contremisce, & cave, ne impofterum contra Dei voluntatem, & sacri tui muneris leges aliquid audeas. De præteritis verò defectibus tuis amaram in te excita contritionem, & lacrymis tuis divinam impetrabis misericordiã, dicens: Mi amabiliffime Deus, agnosco infinitam bonitatẽ tuam; scio, quòd super omnia mereris amari. Novi maxima mihi à te præftita beneficia; novi quid pro me feceris, quid pro me sustinueris; sed pariter agnosco meã erga te summam ingratitudinem, malitiam & perversitatẽ. Hos autẽ tam graves excessus meos detestor, & de ipsis à te supplico misericordiam. Promerui infernũ; iustus esses, si me ad illũ damnares, ego autem summè iniquus fui, quòd te maximum bonum non amaverim.

Hæc

Hæc recordatio sola torquet cor
meum dulcissime mi Jesu, adeoque
te oro, & supplico, ut deleas ini-
quitate meam, & cor mundum in
me crees, quod te amet, diligat, co-
lat, & tandem te perfruatur.

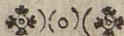
C A P U T II.

Considera, quã acerbæ, & crude-
les erunt pœnæ Sacerdotibus in
inferno dictandæ ob specialem in-
gratitudinẽ ipsorum erga Deũ, qui
illos honoribus, privilegiis, & do-
nis cumulaverat. *Major status fit
majoris pœnæ occasio*, ait d. Joannes
Chrysoftomus; & insuper, *Sacerdos
eadem peccans cum populo, multò gra-
viora patietur.*

Quando Deus edixit rationem,
quare severius in Isrâelitas, quã in
Gentiles animadvertere volebat, ait
se idcò facturum, quia illos maximis
affecerat beneficiis. *Vos cognovi ex
omni-*

omnibus cognationibus terræ, idcirco
 visitabo super vos omnes iniquitates
 vestras. Quæ verba explicans d.
 Joan. Chrysoft. ait: Ostendit majori
 illos pœnâ dignos, quòd peccaverint
 post honores ab ipso acceptos. Deinde
 hoc applicat Sacerdotibus, qui, cū
 peccaverint post acceptum Sacerdo-
 talis ministerii honorem, pœnis in-
 explicabilibus afficientur.

Proponit idem s. Doctor ulterius
 ponderandum, quòd mali Sacerdo-
 tes coram Christo constituti, ut iu-
 dicentur, ab ipso honorifico nomi-
 ne Sanctorum vocabuntur: *Congre-
 gate illi sanctos eius, qui ordinant te-
 stamentum eius super sacrificia.* Ma-
 gnum hoc mysterium, sanctos voca-
 re, quos æternis suppliciis parat
 condemnare. Hoc autem non ex a-
 lia ratione, quàm ut commemorans
 illis honorem, & sanctitatem digni-
 tatis,

tatis, ad quam fuerant assumpti, de futuris maximis suppliciis suis sibi persvadeant. *Sanctos appellat, quos est condemnaturus, accusationem augens, honorem adjiciens & majorem significationem supplicii; ait idem Chrysostonus.*

Elevabit ergo manus suas Deus ad puniendos illos, qui exaltati ad statum sanctitatis, illum offendere ausi sunt; hoc enim prædixit Regius vates: *Leva manus tuas in superbiam eorum in finem, quanta malignarus est inimicus in sancto.* Hæc autem divinarum manuum elevatio innumerales pœnas, & flagella, quibus affiendi sunt Sacerdotes, significat. Decem plagæ, quibus Deus castigavit Egyptum, gravissimæ pœnæ fuerunt, & tamen tunc Deus unico usus est digito, prout habetur in Exodo *Digitus Dei est.* Quid ergo erit,

erit, cūm Deus non digitum, sed ā-
bas manus elevabit ad reprobos Sa-
cerdotes in inferno puniendos?

Consule o Sacerdos rebus tuis,
& si tax ingratitudinis pœnas æter-
nūm luere non vis, eam nunc dete-
stare, & eandem impofterū studeas
evitare, aliās inferni supplicia non
evitabis.

Perpende ulterius cum d. Isidoro,
quod quantum est Sacerdotalis di-
gnitatis pondus, tanta erit gravitas
pœnarū pro Sacerdotibus reprobis.
*Tantus ad ipsius pœnam & cruciatū
cumulus accedet, quantus prius in eo
honor est collatus.* Si ergo muneris
pondus est gravissimū, consequens
est, ut Sacerdotum damnatorū sup-
plicia absque comparatione acerbi-
ora sint, quām sœculariū tormenta.

Descendant igitur Sacerdotes in
infernum viventes, ut iuxta d. Ber-

nardum, illuc *non descendant morientes*, & obseruent, quòd ignis infernalis longè magis cruciabit Sacerdotes, quàm Laicos. Dæmones quoque crudelissimi infernalis laniæ ministri, maximè exercent suã rabiem contra Sacerdotes, quia Dei ministri fuerunt, & ad plurimorum salutem contribuerunt. Character Sacerdotalis in Sacerdotũ animab9 impressus erit diabolis calcar ad magis faviendum contra miseros illos sub illorum tyrannide cruciandos in illo igne devorante, & ardoribus sempiternis.

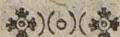
O Sacerdos tam sublimiter à Deo exaltatus, & tamen Deũ offendens, quare non cogitas, quòd ministeriũ hoc tibi majoris damnationis occasio fiet. Omnes honores, & præminentix, quib9 in vita potitus es, cruciatus & angores tibi cumulabũnt

æter

æternos: *Quò major est authoritas, eò majus est eorū, qui peccârunt, supplicium;* ait d. Chrysoſtomus.

C A P U T III.

CONsidera, quòd asperitas, & intolerabilitas pœnarum, quas in inferno sustinere debebunt reprobi Sacerdotes, vel maximè à verme syndereſis, conscienciã ipſorū perpetuò rodente, derivabit. Cogitabit, dicétque intra se miser ille Sacerdos, ecce ego in manibus meis cælorum claves tenui, illūmque beatum aditum tot aliis reſeravi, ego autem illis pro me uti neglexi. Ego cælestium theſaurorum dispensator fui, & tot animas nunc in cælo beatas illis ditavi, ego autem infelix, nudus & miserabilis sub dæmoniorum tyrannide detineor. *Ingrediuntur electi, Sacerdotum manibus adiuti, cælestem Patriam, & Sacerdotes*

tes ipsi per vitam reprobam in inferni supplicia festinant.

Recordabitur Sacerdos, quã brevis fuerit admiffa voluptas, & interea se pœnis æternis addictum videbit. Refricabit sibi cognitionẽ, quã de Deo habuit, lumen, media, & occasiones, quas pro sua operanda salute obtinuit, & cùm hæc omnia neglexerit, nunc in infernali ergastulo absque ulla exitus spe sepultus iacebit. Si conscientia remorsus in hac vita adeò acutus & pungens est, ut aliqui præ ipso mortem sibi delegerint, quantò acerbior & crudelior erit in inferno, ubi nec modus, nec spes illum sedandi dari poterit?

Quandam refrigerii speciem in mundanis afflictionibus experimur, cùm ab iisdem cogitationem nostrã distrahere possumus; sed hac con-

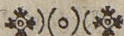
sola-

solatione privabuntur infelices damnati, quia, in ipsis nunquam cessante synderesi, perpetuò infelicitatem statûs sui recolere debebunt.

De te ergo recogita, o Sacerdos, & quandoquidem tua salus æterna à te ipso dependet, ex quo media illâ obtinendi tibi non desunt, illis factutaris, ne æternûm in inferno negligentiam tuam deslere tenearis.

Perpende ulteriùs, quòd maxima dæmoniorum pœna est illa, quam Theologi vocant pœnâ damni, quæque consistit in perpetua Dei, & celestis beatitudinis amissione. Hanc pœnam d. Thomas vocat infinitam in ratione pœnæ, quia privat Bono infinito, nempe Deo. Et alii Sacri Doctores tenent cæteras inferni pœnas in comparatione pœnæ damni, vix pœnas esse.

Hanc autem pœnam nemo intimi-
ùs

ūs ſentiet, quàm damnatus Sacerdos
 propter conſcientiæ remorſū, à quo
 indefinenter cogetur ſuper damna-
 tione ſua amariffimè ſe reflectere.
 Agnoſcet miſer & intra ſe dicet: tot
 vicibus in manibus meiſ Deū tenui,
 & nunc in æternum amiſi. Ad meas
 voces toties Deus ad me deſcendit,
 nunc me ſuper omnia abominatur.
 Ego intimus & familiaris ipſi fui,
 ego miniſterio ſuo decoratus, ab il-
 lo repudior, & omni ſpe illum pla-
 candi, & unquam ampliùs videndi
 deſtituor.

O tormentū, o cruciatus, o ſup-
 plicium! Vide ergo mi frater Sacer-
 dos, ne hæc pati aliquando debeas.
 Nunc utere conſcientiæ tuæ remor-
 ſu, ut miſericordiã à Deo implores
 & conſequeris per verã cordis con-
 tritionem, & per merita ſanguinis
 & mortis Jeſu Chriſti Salvatoris no-
 ſtri.

CA-

✠ (o) ✠

CAPUT IV.

PROpono tibi tandem consideran-
dam formidabilem veritatem, ni-
mirum, quòd Sacerdotū plures sunt,
qui damnantur, quàm qui cælestem
beatitudinem assequuntur. Hoc tibi
intimat maximus ille Ecclesiæ Do-
ctor Divus Joannes Chrysoftomus,
qui protestatur se id non temerè di-
cere, cū ait: *Non temerè dico, sed ut
affectus sū & sentio, non arbitror in-
ter Sacerdotes multos esse, qui salvi
fiant, sed multò plures, qui pereunt.*

Considera rationē, cui hæc inniti-
tur sententia, ut de eius magis con-
vincaris veritate. Prima ergo ratio,
quā idē sanctus affert, hæc est: *In cau-
sa est, quoniam res excelsum requirit
animum.*

Magnam ergo perfectionem cū
requirat status Sacerdotalis, dū Sa-
cer-

O

cer-

cerdos ex tepiditate, aut negligentia delinquit, Deus illum derelinquere solet, & gratiis suis privare, prout scribit d. Ambrosius, *Deus negligentes deserere consuevit*, & hoc confirmatur ex cōminatione facta Episcopo Laodicæ in Apocalyp. cap. 3. *Quia tepidus es, incipiam te vomere ex ore meo.* Desertus itaque à Deo miser Sacerdos labitur de peccato in peccatum, donec tandem ad infernum præcipitetur.

O quàm terrere debet nos Sacerdotes id, quod scribit in hanc rem Hugo Cardinalis, nimirum quòd Sacerdotes sunt sicut palmites, qui quousque vitis stipiti nempe Christo uniti sunt, fructum afferunt; cū autem à Christo separantur, ad nihil valent, nisi ut in ignem mittantur: *Clerici & religiosi, quando Christo*

*sto adherent, optimi sunt, & optimū
& multum fructum faciunt; quando
autem à Christo separati sunt, nutri-
mentum sunt ignis peccati in præsen-
ti, & in futuro ignis infernalis.*

Alia ratio, cui firmiter hæc veri-
tas innititur, est; quia Deus non tã
facilè Ecclesiasticorum peccata di-
mittit, nec tam facilè ipsis gratiam
largitur, ut resipiscant; ita enim in-
natus est per Ezechielem: *Pro eo,
quòd Sanctum meum violâsti, in omni-
bus offensionibus tuis, ego quoque con-
fringam, & non parceret oculus meus,
& non miserebor; vel sicut legit d.
Hieronymus iuxta versionem se-
ptuag. abjiciam te, non parceret ocu-
lus meus.*

O quàm verum est id, quod scri-
psit d. Augustinus, [quòd sicuti ni-
hil felicius, nihil honorabilius in-

hac vitæ, quàm Sacerdotem esse, ita nihil est, quod nos faciliùs ad æternam damnationem ducat, si prout decet Sacerdotes, non vivimus; *nihil damnabiliùs, si perfunctoriè agatur.*

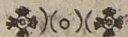
Ex consideratione huius veritatis sanctum concipe timorẽ, ne tu quoque in damnatorum numero reperiaris; & ut hanc infelicitatẽ evadas, veram & solidam vitæ reformationem instituas; seriò & fervidè Dei famulatum adimpleas, & cogites, quòd agitur de bona aut infelici æternitate.

Perpende ulteriùs, quòd si omnes Sacerdotes æternæ damnationis periculo subiacent, particulariùs id timendũ est à Sacerdotibus animarum curam habentibus; si enim de primis, uti dictũ est, pauci salvantur,

tur, de secundis paucissimi æternā
damnationem evadunt. Hoc innuit
sanctus Joannes Chrysoftomus illis
verbis: *Miror, an fieri possit, ut ali-*
quis ex Rectoribus sit salvus.

Perpende rationem, quam alibi
idem sanctus adducit, nimirū, quia
Sacerdos curam animarum habens,
tenetur non solum de anima pro-
pria sedulam gerere curam; sed de
omnibus sibi commissis animabꝫ sū-
mam habere sollicitudinem, & si o-
mnia exequeretur, ut animæ suæ
exactissimè consulat, unius autem ex
oviculis suis salutē negligeret, inter
impios & sceleratos reputabitur.
Sacerdos, si vitā suā disposuerit, tu-
am autem non diligenter curaverit,
cum impiis in gebennam detrude-
tur.

In confirmationem hujus veritatis

facit id, quod refert Cæsarius de quodam Monacho Claravallensi, qui nunquam adduci potuit, ut Episcopatum susciperet. Hic post mortem cuidam Religioso apparuit, & cum ab hoc interrogaretur, an aliquod damnum passus esset ob recusatam tam sanctam dignitatem, respondit: *Minimè, imò si Episcopatum accepissem, essem æternaliter damnatus.*

Hanc veritatem insuper clariùs confirmat id, quod refert divus Hieronymus de quodam iuvene, qui ex consilio Patruì sui oblatum sibi Episcopatū recusaverat; & cum post mortem luce circūdatus ipsi Patruo suo comparuisset, maximas ipsi de consilio dato gratias egit; & tandè ait: *Nunc essem de numero damnatorum, si fuissem de numero Episcoporum.*

Nunc:

Nunc considera, quàm alienus esse debes ab ambiendis & procurandis tibi dignitatibus, & præeminentiis, quibus adiuncta est res adeò difficilis, nempe cura animarum. Quòd si iam te in simili dignitate constitutū vides, aut ad eandem vocaris à Domino, opus quidē bonum operari vales; sed cura, ut id debite adimpleas; aliàs animam tuam, Dei fruitionem, & æternam beatitudinem amittes.

Ad

M. D. G. B. V. M. S. L. O. C. H.
 OO. Ss. cultum ac venerationem.

vis timo
lucitante
nisi cam
eū seque
sunt, ai
passionit

puerit odine
lum, ad pugnas, ad caedem, ad sangvinem prodas.

R. Hic est verè Martyr, qui pro Christi nomine sangvinem suum fudit: * Qui minas iudicum non timuit, nec terrenæ dignitatis gloriam quæsit, sed ad cælestia regna pervenit.

V. Justū deduxit Dominus per vias rectas, & ascendit illi regnum DEI. Qui minas. Gloria Patri. Qui.

Leitio IX.

NAm qui nō portat crucem suā, & venit post me, non potest meus esse Discipulus. Ita non ad mortem simpliciter paratos esse jubet sed ad mortem etiā violentam: nec ad violentiam se-

IN
UNI
In Evar
me veni

*Hic liber emptus in vna 00 1755.
p. Bibliotheca Nigra*

